

รายงานการประชุมสภาผู้แทน

ครั้งที่ ๓๒/๒๕๕๐ (สามัญ) ชุดที่ ๑

วันจันทร์ที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๓๕ นาฬิกา

เนื่องจากประธานสภาผู้แทนมีกิจธุระ
จำเป็น พ.อ. พระยาสุรพันธ์เสนี รองประ-
ธานสภาผู้แทนจึงได้ดำเนินการประชุม

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๒๑ คน เป็น
องค์ประชุมแล้ว ขอเปิดประชุมต่อไป ต่อ
ไปจะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ ๒ เรื่อง

๑. นายเทียม ไชยะนันท์ ได้ลาป่วย
มาเกินกำหนด

๒. นายประยูร วิมุกตาคม ได้ลา
เกินกำหนด เพราะฉะนั้น จึงให้ที่ประชุม
อนุมัติตามข้อบังคับ

ไม่มีสมาชิกมีความเห็น

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติ

ต่อไป นายพัฒน์ นิลวัฒนานนท์ ขอ
ลาออกจากกรรมาธิการพระราชบัญญัติสุรา
จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า จะเลือกผู้ใด
แทนต่อไปหรือไม่

ขุนประเสริฐสรรพกิจ (ชัยภูมิ) :
พระราชบัญญัติสุรานี้ยังไม่เข้าระเบียบวาระ
ครั้งที่ ๒ กระผมจึงเห็นว่าควรตั้งกรรมา-
ธิการแทนคุณพัฒน์ที่ลาออก

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
ขอมติที่ประชุมว่าจะให้ตั้งชื่อหรือไม่ ถ้า
ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่าที่
ประชุมอนุมัติให้ตั้งชื่อ

ไม่มีสมาชิกมีความเห็น

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นถือว่า
ที่ประชุมอนุมัติ

นายแจ้งจือ ลือประเสริฐ (สงขลา) :
ข้าพเจ้าขอเสนอ นายเสวตร์ เบียมพงศ์สานต์
มีสมาชิกรับรอง

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
นายแจ้งจือ ลือประเสริฐ เสนอคุณเสวตร์
เบียมพงศ์สานต์ มีผู้ใดจะเสนออีกหรือไม่

ไม่มีสมาชิกเสนอ

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
เมื่อไม่มีผู้ใดเสนอชื่ออีกถือว่าที่ประชุมนี้

อนุมัติให้ คุณเสวตร์ เบี่ยมพงศ์สานต์เป็น
กรรมการแทนต่อไป

ต่อไปเป็นกระทู้ กระทู้ที่ ๑ กระทู้
ถ้วนของพระพิเศษพาณิชย์ กรมนายกรัฐ-
มนตรีเรื่องนโยบายดินแดน ๔ จังหวัด

พระพิเศษพาณิชย์ (พระตะบอง) :
ด้วยรัฐสภาเมื่อวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๔๙๐
ได้รับเสนอจากรัฐบาลปัญหาของประนี-
ประนอมดินแดน ๔ จังหวัด แต่ประการใด
รัฐสภาได้ปิดประชุมลงอย่างฉับพลัน ทำให้
ผลของการประชุมนั้นยังไม่แน่ชัดว่ารัฐบาล
จะปฏิบัติอย่างไร เพราะฉะนั้น จึงขอตั้ง
ปัญหาถาม

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
ขอให้อ่านตามกระทู้

พระพิเศษพาณิชย์ (พระตะบอง) :
ครับ ข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐบาลว่า ตาม
ที่รัฐบาล ได้แจ้งเรื่องคณะกรรมการที่เดิน
ทางไปเจรจาเกี่ยวกับดินแดน ๔ จังหวัด
คือ พระตะบอง พิบูลสงคราม จำปาศักดิ์
กับลาวข้างต๋อยรัฐสภาแล้วว่า การเจรจาไม่
ได้ผลในการที่จะได้คืนดินแดนประการใด
เลย จึงขอเรียนถามรัฐบาลดังต่อไปนี้

๑. รัฐบาลจะยอมรับหรือปฏิเสธตาม
ที่คณะกรรมการได้ตัดสินใจมานั้น
๒. ถ้ารับจะรับตาม ข้อตัดสินใจทั้ง
หมดหรือมีเงื่อนไขประการใด

๓. ถ้าปฏิเสธจะดำเนินการต่อไป
อย่างไร

๔. จะเสนอเรื่องนี้ต่อไปยังที่ประชุม
นานาชาติอีกครั้งจะได้หรือไม่ เพราะเหตุ
ใด

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
นายรัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบว่า เรื่องนี้
อยู่ในระหว่างพิจารณาดำเนินการของรัฐ-
บาลซึ่งยังไม่สามารถจะเปิดเผยให้ทราบได้
ในขณะนี้

พระพิเศษพาณิชย์ (พระตะบอง) :
ขอซักถาม รัฐบาลจะแจ้งให้ทราบได้หรือไม่
ว่า ด้วยปัญหาอย่างไรรัฐบาลจึงยินยอม
มอบจังหวัดทั้ง ๔ จังหวัดให้แก่เจ้าหน้าที่
ฝรั่งเศสก่อนคำตัดสินของการประนีประ-
นอมดินแดนด้วย ใครเป็นผู้แนะนำ

ประการที่ ๒ ด้วยประการใดผู้แทน
ชุดที่ ๑ ซึ่งประกอบด้วยผู้ที่ไม่เจรจาเรื่อง
ดินแดนเดินทางกลับมากรุงเทพฯ แล้วไม่
นำผลที่เจรจาให้รัฐบาลสภาทราบถึงผลของ
การเจรจาดังที่ ๑ และการที่ท่านคง อภัย-
วงศ์เดินทางไปปารีสเพื่อเจรจาเรื่องดินแดน
นั้น ใครอยากจะทำทราบว่า การเจรจานั้นอยู่ที่
วอชิงตันหรืออยู่ที่ปารีส แล้วการที่ท่านเดิน
ทางไปปารีสเป็นนโยบายของรัฐบาลหรือ
เปล่า และการไปหาคนซึ่งเป็นนักการเมือง
ของฝรั่งเศสนั้นท่านคงได้หารือกับรัฐบาล
หรือเปล่า และนักการเมืองฝรั่งเศส...

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
ขอให้ท่านถามตามกระทู้

พระพิเศษพาณิซย์ (พระตะบอง) :
ขอซักท่านนายกรัฐมนตรีว่า นักการเมือง
ฝรั่งเศสเช่นนายอาเล็กซัง วาแรนต์ เป็นผู้ช
ขาดบัญชี ๔ จังหวัดนั้นได้หรือไม่ ใช่หรือ
ไม่

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี : คำซักข้อที่ ๑ ที่ว่าเหตุใด
รัฐบาลจึงได้มอบดินแดน ๔ จังหวัดให้กับ
เจ้าหน้าที่ฝ่ายฝรั่งเศส ก่อนที่คณะกรรมการ
ประนีประนอมจะได้ให้คำวินิจฉัย อันนี้ก็
เป็นไปตามข้อตกลงระงับกรณีระหว่าง
ประเทศฝรั่งเศสกับประเทศไทยเมื่อวันที่
๑๗ พฤศจิกายนนี้ เป็นไปตามข้อตกลง
ระงับกรณีระหว่างประเทศฝรั่งเศสกับ
ประเทศไทยเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายนนี้
ซึ่งรัฐสภาได้ให้ความเห็นชอบไปแล้วก็
มอบตามข้อตกลงนั้น

ส่วนข้อที่ ๒ ว่าทำไมไม่รายงานผล
ของการเจรจาครั้งที่ ๑ นี้ รัฐบาลก็ได้มา
รายงานให้รัฐสภาทราบแล้ว ส่วนข้อถามคือ
ไปว่าคุณคงฯ ได้ไปหารือกับเจ้าหน้าที่
ฝรั่งเศสอะไรต่าง ๆ นั้นก่อนที่คุณคงฯ จะ
เดินทางไปนั้นได้รับอนุมัติจากรัฐบาลแล้ว
และเหตุที่รัฐบาลอนุมัติให้ไปนั้นเพราะว่า
การเจรจาระงับกรณีไทยกับอินโดจีนฝรัง
เศสนี้อยู่ในขั้นที่เขาเรียกว่าแตกโลกคือไป

ติดชงก์อยู่ เพราะฉะนั้น การที่จะไปดำเนิน
การเจรจาเป็นการภายในไม่เป็นทางการกับ
เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสในกรณีอะไร ก็เป็นการ
สมควรที่จะช่วยคลี่คลายปัญหาที่ติดชงก์อยู่

พระพิเศษพาณิซย์ (พระตะบอง) :
ข้าพเจ้ายังข้องใจปัญหาเรื่องผู้ที่เดินทางไป
เจรจาเรื่องดินแดนนั้น จึงขอถามรัฐบาลว่า
ทำไมในขณะที่ผู้แทนที่ไปเจรจาในปัญหา
เรื่องดินแดนนั้นรัฐบาลไม่ให้ผู้แทนของ ๔
จังหวัดนั้นไปเจรจาหรือวิ่งเต้นเรื่องจังหวัด
ซึ่งตัวเป็นผู้แทนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่อง
จังหวัดและประชาชน กลับให้ผู้แทนอื่นไป
เจรจาแทน ข้าพเจ้าขอถามรัฐบาลว่าผู้แทน
ที่ไปนั้นเขามีเรื่อง มีสติปัญหาดีกว่าผู้แทน
๔ จังหวัดนั้นหรือเปล่า หรือผู้แทน ๔
จังหวัดนั้นโง่กว่าผู้แทนที่ไปนั้น

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์
นายกรัฐมนตรี : ความจริงเรื่องเกี่ยวกับ
ดินแดนนั้นรัฐบาลก็ได้เชิญผู้แทนเข้าไป
ร่วมการพิจารณาคัดว้ยในที่ประชุมคณะรัฐ
มนตรี และท่านเองก็ได้เคยเข้าไปเหมือน
กัน ที่นี้ส่วนที่เกี่ยวกับไม่ได้เอาผู้แทน ๔
จังหวัดไปนั้นก็เพราะว่าปัญหาตามข้อตกลง
ระงับกรณีกับฝรั่งเศสนั้นเป็นปัญหาเทค
นิกคือเรื่องเกี่ยวกับเชื้อชาติ ภูมิศาสตร์และ
เศรษฐกิจ ซึ่งทั้งนี้ผู้แทนที่ไปก็ได้รวบรวม
หลักฐานเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยบริบูรณ์
แล้ว เพราะฉะนั้น ก็คิดว่าไม่มีความจำเป็น

ที่จะไปรบกวนท่านผู้แทนใน ๔ จังหวัด แต่ ส่วนสติปัญญาของทั้งสองฝ่ายจะเป็นอย่างไรนั้นรัฐบาลตอบไม่ได้

พระพิเศษพาลีชัย (พระตะบอง) : ปัญหาสุดท้ายข้าพเจ้าขอถามรัฐบาลว่าเรื่องเจรจาคืนแดน ๔ จังหวัดนั้น ในคณะกรรมการประนีประนอมได้ตกลงว่ารัฐบาลไทยมอบคืนแดน ๔ จังหวัดนั้นให้แก่ใคร ให้แก่ประเทศฝรั่งเศสหรือให้แก่เขมรและลาว

พลเรือตรี ถวัลย์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : คือปัญหาเรื่องมอบคืนไม่ได้เจรจากันในคณะกรรมการประนีประนอมเป็นเรื่องเจรจากัน ในระหว่างทำสัญญาระงับกรณีกับฝรั่งเศส ซึ่งความจริงข้าพเจ้าเองก็ไม่ทราบที่ท่านผู้ตั้งกระทู้ถามไปอยู่เสียที่ไหน คือในข้อ ๑ ในสัญญาระงับกรณีข้าพเจ้ายังจำได้ว่า จะต้องมอบคืนแดน ให้แก่ฝรั่งเศสเพื่อฝรั่งเศสจะได้มอบให้แก่เขมรและลาว ทั้งนี้ในการประชุมรัฐสภาเราเห็นว่าการเขียนเช่นนั้นอาจจะเป็นการผูกมัดในการเจรจาชั้นประนีประนอมแก่ฝรั่งเศส อาจจะยกเป็นเรื่องตักตบกินแดนเหล่านี้เขาได้มอบให้แก่เขมรและลาวไปแล้ว รัฐสภาจึงมีความเห็นมาให้ตัดข้อความในตอนท้ายข้อ ๑ นั้นออก ซึ่งรัฐบาลจะได้ไปดำเนินการเจรจากับเขาให้เป็นที่สำเร็จตามความมุ่งหมายของรัฐสภา

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ต่อไปเป็นกระทู้ถาม ของนายประสาธ

ไชยะโท ตาม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เรื่อง โจรจีนปล้นได้

นายประสาธ ไชยะโท (ยะลา) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามว่ากรมตำรวจกระทรวงมหาดไทย ตั้งต่อไปนี้

ด้วยปรากฏว่าโจรจีนปล้นได้คุกคามสวัสดิภาพของประชาชนจังหวัดภาคใต้ อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำเภอเบตง จังหวัดยะลาและตามจังหวัดใกล้เคียง เช่น อำเภอหาดใหญ่ อำเภอสะเตกา ซึ่งขึ้นกับจังหวัดสงขลา และหมู่บ้านบางตำบลในจังหวัดนราธิวาส โจรจีนคอยทำการปล้นสดมภ์ทำลายชีวิตพ่อค้าประชาชนจับพ่อค้าประชาชนและข้าราชการ ไปเพื่อเรียกค่าไถ่ ย่อย่อยๆ นอกจากนั้นบางโอกาสยังได้ทำการขัดขวางการเดินทางของพ่อค้าประชาชนและข้าราชการระหว่างทางหลวงสายที่ ๒๑ ยะลา—เบตง อยู่เสมอๆ โดยพวกจีนเหล่านี้ นอกจากปล้นและหุบเขา ซึ่งเป็นกองบัญชาการมาทำร้ายใช้เป็นถ้ำสังหารครุฑยนต์ของพ่อค้าประชาชนและข้าราชการขณะที่เล่นอยู่บนถนนสายนี้ ซึ่งปรากฏว่าพ่อค้าประชาชนและครอบครัวข้าราชการได้ถึงแก่ความตายเพราะน้ำมือโจรจีนไปแล้วหลายราย โจรจีนพวกนี้มีพรรคพวกรวมกันเป็นจำนวนพัน ประชาชนพ่อค้าและข้าราชการในอำเภอเบตง จังหวัดยะลา กับผู้ที่เดินทางผ่านถนนหลวงสายที่ ๒๑ ยะลา—เบตง

ต่างรู้สึกกริ้วกร้ามหวาดกลัวอำนาจแสนยานุภาพของกองทัพโจรจีนเหล่านี้เป็นอันมากตลอดมา

ข้าพเจ้าขอเรียนถามรัฐบาลว่ามีนโยบายที่จะจัดการกับกองทัพโจรจีนเหล่านี้ประการใดบ้าง

นายทองกันทาธรรม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า กระทรวงมหาดไทยได้รับทราบเรื่องกองโจรจีนป่าภัยได้ที่ถูกคามสวัสดิภาพของประชาชนอยู่ก่อนแล้ว และได้มีนโยบายที่จะปราบปรามอย่างจริงจังเพื่อความสงบสุขและความราบรื่นในการครองชีพของประชาชน ได้ร่วมมือกับแผนการปราบปรามตำรวจมะลายูและได้ส่งกองปราบพิเศษโดยร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ทางจังหวัดระดมกำลังตำรวจปราบปรามให้อีกเมื่อเร็ว ๆ นี้

นายประสพ ไชยะโท (ยะลา) : นอกจากโจรจีนได้คุกคามประชาชนดังกล่าแล้วข้างต้น กองโจรจีนได้นำเงินซึ่งผลิตใช้เองในอำเภอเบตงไปใช้ในท้องตลาดเบตงเวลานี้ซึ่งเป็นที่ราบอยู่โดยทำเป็นโลหะและไม้เนื้ออย่างหนึ่ง แล้วอีกอย่างหนึ่ง โจรจีนได้เก็บภาษีโค กระบือ โจรจีนได้เรียกภาษีจากโคกระบือนี้ตัวละ ๕๐ บาท ร้อยตัวก็ ๕ พันบาท พันตัวก็ ๕ หมื่นบาท บางเดือนนำออกไปมากกว่าพันตัว นอกจากนั้นได้ตั้ง

พวกแนวที่ ๕ ซึ่งพวกในอำเภอเบตง เรียกว่าผู้ใหญ่บ้านกองโจรจีนคอยสอดส่องติดต่อกับโจรจีน ผู้ที่จะเข้าไปในเขตโจรจีนจะต้องได้รับอนุญาตจากผู้ใหญ่บ้านกองโจรจีนนี้เสียก่อน ถ้าไม่มีหนังสือของผู้ใหญ่บ้านนี้ไปประชาชนจะเข้าไปในเขตนั้นไม่ปลอดภัย แม้แต่กำนันซึ่งเป็นคนของรัฐบาลจะเข้าไปก็ต้องขออนุญาตจากคนคนนี้ รัฐบาลทราบเรื่องนี้บ้างหรือเปล่า แล้วรัฐบาลจะระงับพฤติกรรมของโจรจีนดังที่ได้กล่าวมาแล้วโดยสิ้นเชิงจะได้หรือไม่

นายทองกันทาธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลทราบและกำลังจะระงับอยู่

นายประสพ ไชยะโท (ยะลา) :

๑. เมื่อโจรจีนได้จับพ่อค้าประชาชนไปแล้วหลายคน และปรากฏว่าบางคนยังไม่ได้กลับมา ประชาชนที่โจรจีนจับไปนั้นยังอยู่ในเงื้อมมือโจรจีนก็คน และถูกฆ่าตายก็คน
๒. นายเสริม บุญหารอก พ่อค้าอยู่หาดใหญ่ อำเภอสะเตกา จังหวัดสงขลา ได้ถูกโจรจีนจับไปประมาณ ๗-๘ เดือน นายไพโรจน์ อุณหชาติ ข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าพนักงานตรวจคนเข้าเมือง ได้ถูกโจรจีนจับไปเรียกค่าไถ่ทั้งสองคน บัดนี้ถูกโจรจีนฆ่าตายแล้ว รัฐบาลทราบหรือเปล่า และเมื่อโจรจีนจับพ่อค้าสองคนไปแล้วรัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือติดต่อก่อนนำตัวกลับคืนหรือเปล่า

นายทอง กัณฑ์ธรรม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : เรื่องขอทราบจำนวนที่โจรจีนจับคนไปกี่คนและฆ่าตายเท่าไรนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ได้ตั้งคำถามแต่แรก จึงไม่มีตัวเลขมาบอก และโดยเฉพาะพนักงานตรวจคน ข้ามเมืองพอจะเรียนชี้แจงได้ ก็คือว่าโจรจีนได้จับ นายไฟโรจน์ ฯ ออกไป และทางรัฐบาลก็ได้ออกสืบสวนและติดตาม เมื่อยุติและได้ติดต่อกับทางมลายู ขอให้สืบสวนติดตามทางฝั่งนั้น และทางมลายูก็ได้ตั้งเงินรางวัลไว้สำหรับคนที่แจ้งความนำจับหรือติดตามตัวได้ และทางฝ่ายไทยเราก็ได้ตั้งเงินรางวัลนำจับเหมือนกัน คนนี้ยังไม่แน่ว่าตายแล้วหรือยังอยู่ตามรายงานยังไม่ปรากฏชัด

นายประสาธ ไซยะโท (ยะลา) : ในฐานะที่คนจีนกับคนไทยก็ไม่ใช่อื่นไกลเป็นพี่น้องกัน และมีเลือดเนื้อเชื้อไขสืบมาแต่โบราณ ในการปราบก็จะต้องล้มตายไปบ้าง เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะติดต่อกับเอกอัครราชทูตจีนทำหนังสือขอร้องให้โจรจีนออกมาทำมาหากินโดยเปิดเผยและยกโทษให้เขา แต่ส่วนอาชญากรรมที่รัฐบาลรับซื้อไว้มีปืนกลหนักปืนกลเบาเป็นต้น ส่วนผู้ที่จะเนรเทศก็ให้ทางทูตจีนจัดการส่งออกไป เช่นนี้จ. ได้หรือไม่

นายทอง กัณฑ์ธรรม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : โจรจีนเหล่านี้

นี้ก็อยู่ในป่าในเขาค้างที่ท่านผู้ตั้งกระทู้ถามตั้งที่ท่านผู้ตั้งกระทู้ถามแจ้งมา ไม่รู้ว่าจะไปเจรจาอย่างไร สำหรับคนที่ผิดจะไปยกโทษให้เขาก็ไม่ได้ เพราะกฎหมายกำหนดโทษไว้ แต่อย่างไรก็ดีถ้ามีทางเจรจาได้โดยสันติวิธีได้ รัฐบาลก็จะทำ แต่ขณะนี้ไม่มีทางที่จะเจรจาโดยสันติวิธีได้ รัฐบาลก็จำเป็นต้องดำเนินการปราบปราม

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ต่อไปเป็นกระทู้ของนายประมวล กุลมาตย์ถามกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง เกี่ยวกับวิธีการจำหน่ายข้าวสารและผ้าให้แก่ประชาชน

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ดังต่อไปนี้

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า ขณะนี้ประชาชนพลเมืองกำลังอดอยากขาดแคลนข้าวเพื่อบริโภคอย่างใหญ่หลวง ทั้งผ้าที่สั่งมาจากต่างประเทศก็มี ได้ถึงมือประชาชนและกำลังรื้อวไล้กลับออกนอกประเทศ ความยุ่งยากทั้งหลายเหล่านี้ เนื่องจากรัฐบาลขาดการควบคุมการจำหน่าย “ข้าวและผ้า” สองอย่างนี้แก่ประชาชนอย่างใกล้ชิด อาจจะเป็นเหตุให้เกิดจลาจลขึ้นได้ จึงขอเรียนถามรัฐบาลว่า “รัฐบาลจะจำหน่ายข้าวสารและผ้าโดยตรงแก่ประชาชนโดยไม่ต้องผ่านหอการค้า ที่วิปวและยิปว จะได้หรือไม่”

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : กระทรวงพาณิชย์ขอตอบดังนี้ ๑. การช่วยเหลือป้องกันการค้ากีดกันจากแดนข้าวนั้น ได้จัดทำและควบคุมอยู่อย่างกวัดขันแล้ว

ส่วนระเบียบการจำหน่ายข้าวสารแก่ประชาชนในจังหวัดพระนครและธนบุรีนั้น กระทรวงพาณิชย์กำลังพิจารณาปรับปรุงอยู่ แต่ในระหว่างนี้ก็ให้ควบคุมให้การจ่ายข้าวเป็นไปโดยสม่ำเสมออยู่แล้ว

๒. เรื่องผ้าขนเนกเวลานี้ไม่ได้ขาดแคลน และขณะนี้ผ้าที่รัฐบาลได้สั่งมาจากประเทศญี่ปุ่น ๒๕ ล้านหลา ก็ได้มาถึงแล้ว และกำลังดำเนินการจำหน่ายอยู่

การที่ให้หอการค้ากรุงเทพฯ ฯ ร้านขายส่งร้านขายปลีก ซื้อผ้าไปจัดการจำหน่ายนั้นก็เพราะเหตุที่ต้องการให้องค์การต่าง ๆ ร่วมมือในการขายผ้า ซึ่งได้ผลดีกว่าที่จะให้รัฐบาลจัดทำเสียเอง เพราะรัฐบาลไม่มีองค์การค้าที่จะจัดทำได้ทั่วทั้งประเทศ แต่อย่างไรก็ดี ในการที่ให้หอการค้ากรุงเทพฯ ฯ รับผิดชอบไปจัดการจำหน่ายนั้น รัฐบาลก็ได้ระวางรักษาประโยชน์ทั้งทางฝ่ายประชาชนและฝ่ายพ่อค้าอยู่แล้ว

ผ้าที่จำหน่ายได้ไปถึงประชาชนแล้ว และยังไม่มีปรากฏว่ามีคำสั่งออกไปนอกประเทศอย่างไร

นายประมวล กุลมาศย์ (ชุมพร) : ข้าพเจ้าขอซักถามรัฐมนตรีพาณิชย์ต่อไปว่า โดยนโยบายของรัฐบาลนี้ต้องการที่จะช่วยเหลือค่าครองชีพของประชาชนให้ถูกลง จึงได้สั่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศมาบ่อนให้แก่ประชาชน ทั้งการจำหน่ายเครื่องอุปโภคบริโภค แต่เหตุใดรัฐบาลนี้จึงพยายามที่จะตั้งคนกลางทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้นอยู่เรื่อยไป เป็นต้นว่าในเรื่องผ้ากระทรวงพาณิชย์ได้สั่งซื้อมาแล้วก็จ่ายผ้าให้หอการค้าไปจำหน่ายโดยให้ ๓ เปอร์เซ็นต์ แล้วให้พวกยี่ปั้ว ซาปั้ว และตีปั้ว รวมกันเป็น ๒๘ เปอร์เซ็นต์ ๒๘ เปอร์เซ็นต์เหล่านี้เป็นส่วนกำไรซึ่งคนกลางได้ ถ้าหากว่ากระทรวงพาณิชย์จะมีเจตนาดีหรือใจดีต่อประชาชนพลเมืองจริงคงที่ได้แถลงนโยบายไว้แล้ว กระทรวงพาณิชย์ควรจะร่วมใจจำหน่ายขายผ้าให้ประชาชนทีเดียวจะได้ตัดกำไรซึ่งคนกลางเอาไปกิน เช่นนี้กระทรวงพาณิชย์จะทำได้หรือไม่

ประการที่ ๒ อยากจะซักต่อไปว่า ท่านทราบไหมว่าตั้งแต่กระทรวงพาณิชย์ได้จัดการให้หอการค้าหรือยี่ปั้ว ซิปั้ว ซาปั้ว อะไรเหล่านี้ได้ดำเนินการจำหน่ายแจกเครื่องอุปโภคบริโภคแก่ประชาชนพลเมืองนั้นได้ก่อให้เกิดการเดือดร้อนแก่ประชาชนพลเมืองที่ล้น เรื่องนี้รัฐบาลทราบหรือเปล่า และจะจัดการแก้ไขอย่างไรเมื่อความเดือดร้อนเกิดขึ้นเช่นนี้

ประการที่ ๓ อยากจะใคร่จะซักต่อไปว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องซึ่งรัฐบาล ซาปัว ลีปัว หรือหอการค้า ซัดทอยกันไม่หยุดหย่อนเลย เรื่องการขาดแคลนข้าวอยากจะทราบว่าเป็นความผิดของใคร เมื่อข้าวไม่มีในท้องตลาด เมื่อไปตามซาปัว ซาปัวก็ให้ไปหาอีปัว อีปัวบอกว่าข้าวไม่มีก็ไปหาหอการค้า หอการค้าบอกว่าข้าวไม่มีก็ไปโทษองค์การข้าว องค์การข้าวโทษโรงสี โรงสีโทษชาวนา อยากจะทราบว่าความผิดนี้ตกอยู่กับใคร ตกอยู่เพราะการกระทำอันไม่งามของรัฐบาลหรือบุคคลเหล่านี้ อยากจะทราบว่าตกอยู่กับหอการค้า องค์การข้าว หรือโรงสีหรืออยู่ที่ชาวนา รัฐบาลทราบไหม

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ในข้อซักข้อที่ ๑ ที่ว่ากระทรวงพาณิชย์จะจำหน่ายผ้าให้ตรงกับประชาชนโดยไม่ผ่านคนกลางนั้นจะได้หรือไม่ ได้ตอบแล้วว่ากรณีที่จำเป็นจะต้องจำหน่ายหรือให้ผ้าแก่ผู้ที่จะไปจำหน่ายนั้น ได้เทียบตุแล้ว ถ้าเราจะจัดการจำหน่ายเองจะต้องจัดตั้งองค์การขึ้นเหมือนกันและจะต้องใช้เงินจำนวนไม่น้อย จะต้องเสียค่าใช้จ่ายควบคุมรักษาอะไรอีกมากมาย แต่ในการที่เราได้กำหนดอย่างนี้ แม้จะให้ค่าใช้จ่ายคนละ ๓ เปอร์เซ็นต์ ๕ เปอร์เซ็นต์รวมกันแล้วค่าใช้จ่ายทั้งหมดก็ยังถูกกว่าที่รัฐบาลจะทำเอง แต่ผ้าที่จำหน่ายให้แก่ประ-

ชาชนเดี่ยวนั้นก็ไม่ได้เป็นราคาที่สูง เป็นราคาที่พอจะไปได้ แต่อย่างไรก็ดี ถ้าหากว่าการกระทำที่แล้งมาเป็นไปไม่ราบรื่นแล้ว รัฐบาลจะได้วางวิธีการที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ในข้อสองที่ว่าหอการค้าก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชน ข้อนี้จะตอบได้ยากที่ว่าหอการค้าก่อความเดือดร้อนแก่ประชาชนอย่างเดี่ยวนั้นเห็นจะไม่ถูก หอการค้าอำนวยความสะดวกก็มี ในบางครั้งบางคราวอาจจะมีการขลุกขลักบ้าง เช่นการจำหน่ายข้าวให้แก่ประชาชนนั้นเมื่อก่อนนี้เราเคยจำหน่าย ๒,๕๐๐ กระสอบพอเพียง แต่บัดนี้เราต้องจ่ายวันละ ๔,๕๐๐ กระสอบ ด้วยเหตุว่าความขลุกขลักเกิดจากคนหลายฝ่าย เพราะเหตุว่าจำนวนประชาชนในพระนครและธนบุรีปรากฏว่ามีการเข้าออกเป็นจำนวนไม่แน่นอน และการสำรวจนั้นเราก็ไม่นิยมในการแจ้งความในการเข้ามาหรือออกไป และครั้งก่อนเร็วเร็วในพระนครและธนบุรีมาก แต่ต่อมาคนนิยมไปซื้อข้าวบัตร์ป็นส่วนจำนวนจึงสูงขึ้น ประกอบกับต่อมาประชาชนได้ทราบว่าข้าวอาจจะขาดแคลนจึงพากันไปซื้อมาไว้ทำให้ขลุกขลักขึ้น แต่อย่างไรก็ตามรัฐบาลนี้จะต้องรับผิดชอบ ถ้าหากว่าไม่มีข้าวให้แก่ประชาชน อีกประการหนึ่งที่ตามว่า ซาปัว ซัดยิปัว อีปัว ซัดหอการค้า หอการค้า ซัดโรงสีนั้นความผิดจะตกอยู่แก่ใครนั้น การซัดทอยคนนั้นเป็น

ความประสงค์ของบุคคลที่ไม่ต้องรับผิดชอบ ความจริงรัฐบาลได้พยายามกดดันว่าความผิดอันแท้จริงอยู่แก่ใคร รัฐบาลจะต้องใช้ข้าวเท่าไรและจำนวนที่ต้องการข้าวมีวันและเท่าไร มิฉะนั้นจ่าย ๓ พัน ๔ พัน ๕ พัน ก็ไม่พอ ตัวเลขก็ไม่แน่นอนจึงจำเป็นต้องสอบตัวเลขให้แน่นอน เพราะฉะนั้น ในการสอบตัวเลขจะทำอย่างกดดันและคิดว่า การชดทอนจะได้มีน้อยในเมื่อเราได้จัดการให้รัดกุมยิ่งขึ้น

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) : ข้าพเจ้าขอซักต่อไปว่าตามประเด็นที่หนึ่งที่ท่านรัฐมนตรีตอบว่ากรณีที่ตกคนกลางยอมทำไม่ได้ เพราะว่าคนไม่พอต้องเปลืองเงินมาก เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอซักถามว่าถ้าเราไม่มอบหมายกิจการงานนี้ให้แก่คนของรัฐบาล เป็นต้นว่ากรมการอำเภอซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่ดูแลทุกข์สุขของประชาชนโดยเฉพาะ มอบหมายงานนี้ให้เขาจัดทำแล้ว และเขาก็เป็นข้าราชการคนที่สุจริตนั้นทำได้น้อยกว่าพวกคนกลางซึ่งเป็นพ่อค้าประชาชนพลเมืองธรรมดา เพราะพวกนั้นไม่มีวินัยหรือข้อบังคับเป็นเครื่องผูกมัด ฉะนั้นถ้าหากว่าเรา ได้ให้ข้าราชการที่เหล่านั้น ซึ่งเป็นคนของรัฐบาลแล้วเข้าใจว่าค่าใช้จ่ายก็จะไม่เปลืองมากนักในเรื่องการชดทอนตามที่รัฐมนตรีตอบนั้น เนื่องจากว่าองค์การทั้งสอง

สามประการนี้ไม่กล้ารับผิดชอบ ถ้าเช่นนั้น ก็ไม่เป็นความผิดของใครนี้ข้าพเจ้าอยากจะถามว่าเป็นความผิดของกระทรวงพาณิชย์ ใช่หรือไม่ ไม่ใช่ของหอการค้าหรือองค์การข้าว ยี่ป่ว ชาป่ว เช่นนี้ เป็นความผิดของกระทรวงพาณิชย์ที่วางวิธีการอย่างนี้ใช่หรือไม่ ที่นี้ขอซักต่อไปว่า เนื่องจากในข้อที่ว่ามีการลักลอบส่งฝ้ายออกไปขายต่างประเทศอีกนั้น เรื่องนี้รัฐมนตรียังไม่ทราบอยากจะขอชี้แจงแนะนำให้ทราบเสียแต่เดี๋ยวนี้ และบัดนี้ได้มีขึ้นแล้วและรัฐบาลควรจะมีการดูแลเหตุการณ์บ้านเมืองต่างประเทศพระเนตรพระกรรณอย่างสมัยโบราณว่าอย่างนั้น ตามช่องทางชายแดน บัดนี้เราไม่มีหลักฐานที่จะชี้แจงให้ทราบ รัฐบาลหูตาตื่นยิ่งขึ้น จะตั้งคนใหม่กดดันดูแลสิ่งเหล่านี้อย่างนั้นจะได้หรือไม่

ทำการแทนประธานสภา : ข้อนี้ไม่มี นอกประตุ

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) : ชอบใจท่านประธาน เขาตอบมาอย่างนี้จึงซักอย่างนี้ ไม่ใช่นอกเหนือประเด็น แล้วขอเรียนข้อซักต่อไปว่า ข้าวก็ตี ฝ้ายก็ตี ซึ่งกระทรวงพาณิชย์มอบหมายให้คนดูแลจัดการนั้น คนกลางได้เอาไปขายเกินราคาที่กระทรวงพาณิชย์ตั้งไว้ นี่เป็นความจริง เป็นต้นว่าข้าวสารเขาได้ขายขึ้นราคาที่สูงไว้

ผ้าก็ขายขึ้นราคาที่ตั้งไว้ กระทรวงพาณิชย์
ทราบหรือไม่ และจะแก้ไขอย่างไร

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ในเรื่องการ
จำหน่ายผ้าที่จะให้คณะกรรมการอำเภอกรม
การจังหวัดรับไปจำหน่ายนั้น กระทรวง
พาณิชย์และกระทรวงมหาดไทยเคยร่วมมือ
กันในการจัดการจำหน่ายแล้วครั้งหนึ่ง
ปรากฏว่าผลของการทำครั้งนั้นก็มีการขาด
ตกบกพร่องแล้วค่าใช้จ่ายก็เป็นอย่างสูง
กว่าที่ให้คนกลางมารับผิดชอบไป แล้วได้
เงินสดมาของชายมีจำนวนมาก ถึงมือประ
ชาชน ผลที่ปฏิบัติเวลานี้ได้ผลกว่าที่เคยทำ
มาแล้ว แต่ทั้งนี้มิใช่จะไม่ไว้วางใจกรมการ
จังหวัด กรมการอำเภอ แต่ทว่าท่านเหล่านั้น
มีภาระผูกพันที่จะปฏิบัติอยู่มาก ถ้าทำ
งานทางนี้จะเสียงานทางอื่น แล้วก่อให้เกิด
ความไม่ถึงความในราชการ แล้วไม่ประสงค์
จะให้ราชการเราเสื่อมโทรมในทางศีลธรรม
ต่อไปจึงหาหนทางที่พอจะทำได้

ข้อที่ ๒ ที่ว่าความรับผิดชอบที่มีการซัก
ทอดกันว่า องค์การนี้ ชักต้อนการนี้ องค์
การนี้ ชักต้อนการนั้น จะหมายถึงถ้าเช่นนั้น
กระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ผิดใช้หรือไม่
ในข้อนี้ ขอตอบว่าในการวางวิธีการโครง
การนี้จำหน่ายผ้าก็ดี ชาวก็ดี กระทรวง
พาณิชย์ได้เลือกหาวิธีที่ดีที่สุด และในขณะ
นี้ก็คิดว่าจะปรับปรุงในสิ่งที่บกพร่องให้ดีขึ้น

ส่วนที่จะให้กระทรวงพาณิชย์รับผิดชอบหรือ
กระทรวงใดรับผิดชอบก็เดี๋ยวจริง ๆ นั้น กระทรวง
พาณิชย์ไม่ปรากฏว่ามีข้อผิดจริง ๆ
ขึ้นประการใด ในขณะนั้นจึงยังไม่ขอรับผิดชอบ
ประการใด

ข้อ ๓ ที่ว่าลักลอบส่งผ้าออกไป
นอกประเทศ รัฐบาลยังไม่ทราบนั้น รัฐบาล
ได้ทราบเหมือนกัน และได้มีการดำเนินการ
ตรวจสอบว่าเป็นความจริงหรือไม่ จาก
รายงานที่ได้รับในครั้งแรก ๆ เข้าใจว่าจะ
เป็นอย่างนั้น แต่ต่อมาได้ทราบว่าราคาผ้า
ต่างประเทศที่ใกล้เคียงนั้น มีราคาต่ำกว่า
ประเทศเรา แต่บางอย่างก็อยู่ในระดับเดียว
กัน และได้สอบสวนดูอีกครั้งหนึ่งแล้ว
เห็นว่าไม่ได้มีการส่งออก แต่หากว่า
ท่านสมาชิกผู้ถาม ได้ทราบข้อเท็จจริงราย
ละเอียดอย่างไร ที่จะให้กระทรวงพาณิชย์
ได้ ก็ขอขอบคุณมาก

ในข้อ ๔ ที่ว่า คนกลางที่รับไป
จำหน่ายชาวสารก็ดี ผ้าก็ดี นำไปขาย
ขึ้นราคาสูงกว่าที่กระทรวงพาณิชย์กำหนดนั้น
สำหรับเรื่องผ้าเท่าที่ผม ได้รับรายงานและ
ตรวจดูด้วยตนเองนั้น ยังไม่ปรากฏว่าราย
ใดขายขึ้นราคา เพราะราคาผ้าที่ตลาดบาง
อย่างถูกลงกว่าที่กำหนดไว้ ปรากฏว่าผ้าที่
เอเยนทร์รับ จากกระทรวงพาณิชย์นำไปขาย
ไม่ออก เพราะต้องตลาดถูกลงกว่า จึงได้

พิจารณาว่าความจริงจะเป็นเพียง ไรจะได้
ตอบสวนดู ส่วนราคาข้าวที่ขายเกินกว่า
กำหนดราคาเพียงไรนั้น หวังว่าจะได้รับ
ความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย การ
กำหนดราคาก็ การซื้อตามราคาก็ จะ
ต้องได้อาศัยความร่วมมือจากประชาชน
เจ้าพนักงานและจากพ่อค้า ทั้ง ๓ ฝ่าย
มีจะ นั้นประชาชนพลเมืองจะได้รับความ
เดือดร้อนจากผลของการนี้ ถ้าหากว่าท่าน
จะมีข้อเท็จจริงชี้แจงมากจะได้หาทางแก้ไข
โดยด่วน

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) :
ข้าพเจ้าขอชักต่อไปอีกว่า รัฐบาลได้แถลง
มาเมื่อตะกี้ออกว่า ได้ตั้งราคาผ้าแพงกว่า
ท้องตลาด เมื่อรัฐบาลมีนโยบายที่จะจัด
ค่าครองชีพของประชาชนพลเมืองให้ถูกลง
ทำไมรัฐบาลจึงต้องการค้ากำไรเกินควร โดย
รัฐบาลมีราคากิ่งซื้อจากต่างประเทศเพียง
เมตรละ ๓ บาท มาขายเมตรละถึง ๗ บาท
มีกำไรถึง ๑๐๐% เช่นนี้ มีใครเขาทำกันบ้าง
ในการที่จะคิดช่วยเหลือประชาชนเช่นนี้
ประการที่ ๒. อยากจะชักต่อไปว่า หอการค้า
ไม่ใช้บริษัท และเป็นสมาคม เหตุใด
จึงตั้งจัดการค้ากำไรที่หอการค้าขึ้นซึ่งผิด
วัตถุประสงค์ตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
ว่าด้วยหุ้นส่วนและสมาคม

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ท่านสมาชิก

อาจจะพึงผิด ที่ว่าที่ตั้งราคาเกินควรหรือ
ว่าผ้าที่กระทรวงพาณิชย์ให้ไปสูงกว่าท้อง
ตลาด ข้าพเจ้าตอบกระทัว่า ราคาผ้าที่ให้
ไปนั้น ในตอนหลังปรากฏว่าราคาตลาดได้
ลดต่ำกว่าบางชนิด เพราะฉะนั้นในการที่
เรากำหนดราคาควรตไปก็ได้พยายามลดราคา
ลงให้ ได้ระดับสมควรให้ขายได้ในท้องตลาด
แล้วในข้อที่สองที่ถามว่าหอการค้าไม่ใช่นิติ
บุคคลและไม่ใช้บริษัทจกักที่ จะมีวัตถุประสงค์
ประสงค์ไปในทางการค้ากำไร ทำไม่จึงค้า
กำไร ขอตอบว่าที่หอการค้ารับไปทำการ
นั้นเป็นการรับไปจัดทำไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้
เลย ถ้าเป็นเรื่องที่ผิดกฎหมายก็เป็นเรื่อง
ที่ผู้ที่ถูกกระทบกระเทือนหรือเสียหายจาก
การนี้จะได้รับเรียน ตามพระราชบัญญัติที่
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และใน
ทางกฎหมายอาญา ซึ่งมีอยู่ในเรื่องนี้อย่าง
พร้อมมูล

นายประมวล กุลมาตย์ (ชุมพร) :
ในฐณะซึ่งกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ถือทะ
เบียนห้างหุ้นส่วนเหล่านี้ อยู่ก็ควรที่จะรู้ว่า
หอการค้าผิดหรือไม่ผิด อยากจะทราบว่

ทำถารแทนประชาชนสภา: ถามไม่ได้
แล้ว ถาม ๓ ครั้งแล้ว ต่อไปเป็นกระทั
ของนายสนั่นที่ สายสว่าง ตามรัฐธรรมนูญ
การกระทรวงพาณิชย์ เรื่องการขอสิทธิ
อนุญาตให้ส่งเส้นไหมออกนอกประเทศ

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม) :
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ ตาม รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงพาณิชย์ตั้งต่อไปนี้ ๑. ในปี พ.ศ.
๒๕๕๐ ตั้งแต่ต้นปีมาจนถึงนี้ กระทรวง
พาณิชย์ได้ออกใบอนุญาตส่งเส้นไหมออก
นอกประเทศไปแล้วกี่ฉบับ และออกให้
ใครบ้าง แต่ละฉบับเป็นจำนวนเส้นไหมเท่า
ใด ๒. ถ้ามีการออกใบอนุญาตนั้น ๆ ใคร
เป็นผู้เซ็น

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงพาณิชย์ : กระทรวงพาณิชย์
ขอตอบดังนี้ ๑. แบ่งและเส้นไหมที่กระทรวง
พาณิชย์ได้ออกใบอนุญาตให้ตาม รายงานที่
กรมการและเจ้าหน้าที่ตรวจพบจริงส่งออก
นอกประเทศในปี ๒๕๕๐ คือ ก. แบ่งและ
เส้นไหมที่เก็บอยู่ในกรุงเทพฯ และจังหวัด
ใกล้เคียงมีผู้ได้รับอนุญาตรวม ๒๓ รายเป็น
จำนวนใบอนุญาตรวม ๕๖ ฉบับ (นับเฉพาะ
ใบอนุญาตเต็ม ไม่รวมใบอนุญาตที่แยก
ให้ไปภายหลัง) รวมเป็น แบ่งข้าวเจ้า
๑,๒๗๘,๗๐๐ กก. เส้นไหม ๗๗๗,๗๐๖ กก. ข.
แบ่งและเส้นไหมที่เก็บอยู่ในจังหวัดภาค
ใต้มีผู้ได้รับอนุญาตรวม ๒๘ ราย เป็นจำนวน
ใบอนุญาต ๓๕ ฉบับ รวมเป็นแบ่งข้าวเจ้า
๗๐๘,๘๐๘ กก. แบ่งข้าวเหนียว ๕๕,๑๕๖
กก. เส้นไหม ๓๕,๐๘๐ กก. ๒. ใบอนุญาต
ให้รับแบ่งและเส้นไหมที่กระทรวงพาณิชย์
ออกให้แก่รายการดังกล่าวนี้ อธิบดีกรมการ

ค้าต่างประเทศเป็นผู้ลงนามอนุญาต และ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์หรือรัฐ-
มนตรีสั่งหรือช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์
เป็นผู้ลงนามกำกับใบอนุญาตทุกฉบับ

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม) :
ตามที่ปรากฏว่ามีผู้ส่งเส้นไหมทั้งหมดใน
กรุงเทพฯ ๕๖ ฉบับ และมีผู้ลงนามสั่ง
อนุญาตกำกับทุกฉบับ ข้าพเจ้าอยากทราบ
ว่าระเบียบของกรอนุญาตนั้นลงนามแต่ละ
ฉบับหรือลงนามทั้งหมด และรัฐมนตรีว่า
การกระทรวงพาณิชย์ได้ลงนามอนุญาตไป
กี่ฉบับ

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ตามระเบียบการ
นั้นการอนุญาตให้นำเส้นไหมออกนอกนี้ต้อง
ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการควบคุม
เครื่องอุปโภคและบริโภค ๆ ได้ปรึกษากัน
เมื่อเห็นสิ่งไหนควรจะออกให้ก็อนุญาต
สิ่งไหนที่ควรห้ามก็ไม่อนุญาต แล้วจึงลง
มติ ส่วนในการออกใบอนุญาตนั้น รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้อนุญาต แต่
วิธีปฏิบัติต้องให้เจ้าหน้าที่ทางกรมควบคุม
การค้าเป็นผู้ทำเรื่องราวผ่าน มาทางอธิบดี
กรมการค้าต่างประเทศ เมื่ออธิบดีกรมการ
ค้าต่างประเทศตรวจแล้วก็ลงนามอนุญาต
ในการลงนามตามธรรมเนียม รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ลงนามกำกับ ถ้า
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ไม่อยู่ ถ้า

ได้มอบอำนาจไว้ก็เป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบราชการที่เราใช้กันอยู่ในปัจจุบันคือรัฐมนตรีช่วยหรือรัฐมนตรีสั่งราชการจะทำอะไรต้องได้รับมอบอำนาจจากรัฐมนตรีว่าการ ส่วนที่ทำนถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้เซ็นอนุมัติไปก็รายงานในกระหู่ขของท่านไม่ได้ตามมาจึงไม่ได้เตรียมมา

นายสานนท์ สายสว่าง : (นครปฐม):
ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่าจำนวนที่ส่งไปทั้งหมดทั้งในกรุงเทพกว่า ๑๐๐ ราย องค์การสรรพอาหารส่งไปทั้งหมดกี่ครั้ง ครังละเท่าไร

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : องค์การสรรพอาหารส่งไปทั้งหมดดูเหมือนจะเป็นครั้งเดียว แต่มีใบอนุญาตรวมกัน ๑๔ ฉบับ

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม):
ข้าพเจ้าถามว่าเป็นเส้นไหมทำอะไร ท่านยังไม่ได้ออบ ทอบ ๑๔ ฉบับนั้นครั้งเดียวหรือ

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ใบอนุญาตขององค์การสรรพอาหารเป็นแบ่งข้าพเจ้าใบอนุญาตฉบับที่ ๑ จำนวน ๓๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๒ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๓ จำนวน ๖๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๔ จำนวน

๑๒๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๕ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๖ จำนวน ๒๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๗ จำนวน ๔๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๘ จำนวน ๓๑,๕๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๙ จำนวน ๒๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๑๐ จำนวน ๒๐,๐๐๐ กิโลกรัม

เป็นเส้นไหม ใบอนุญาตฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๓,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๒ จำนวน ๓๒,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๓ จำนวน ๒๔,๕๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๔ จำนวน ๑๘,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๕ จำนวน ๖๐,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๖ จำนวน ๑๒,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๗ จำนวน ๑๒,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๘ จำนวน ๑๒,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๙ จำนวน ๑๒,๐๐๐ กิโลกรัม ใบอนุญาตฉบับที่ ๑๐ จำนวน ๑๓,๕๒๐ กิโลกรัม

ตัวเลขทั้งหมดยังไม่ได้รวม

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม):
ข้าพเจ้าขอซักอีกครั้งหนึ่งว่า รัฐมนตรีว่าการได้มอบให้เซ็นใบอนุญาต ได้เซ็นไปแล้วกี่ฉบับ

นายจำลอง ดาวเรือง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ข้าได้รับเวลานั้นข้าพเจ้ายังไปตรวจราชการอยู่ที่ภาคอี-

สถาน เมื่อข้าพเจ้ากลับมาดูเหมือนจะเซ็น
ใบอนุญาตอย่างมาไม่เกิน ๓ ฉบับ อันนี้
จะขอคุณตัวเลขได้เพราะใบอนุญาตอยู่ที่กรม
การค้า ซึ่งจะตรวจสอบได้ที่กรมการค้าได้
ทุกเวลา

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
กระทู้ต่อไปของคุณสถานนท์ สายสว่าง เรื่อง
เกี่ยวกับเงินที่ให้ผู้แทนนำไปแจก

ขุนระดับคดี รัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงการคลัง : ข้าพเจ้าเพิ่งได้รับ
เรื่องนี้ นั่งตรวจดูแล้วยังไม่ทราบเรื่อง
ละเอียด เพราะฉะนั้น ขอเลื่อนไปคราวหน้า

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
ขอเลื่อนไปก่อน

นายสถานนท์ สายสว่าง (นครปฐม):
ข้าพเจ้าตั้งกระทู้ถามมาตั้งแต่วันที่ ๑๐
พฤษภาคม ๒๔๙๐ ตั้งแต่วันเปิดประชุม
วันแรก นี้จนจะปิดอยู่แล้ว

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
ท่านรัฐมนตรีบอกว่าท่านเพิ่งได้รับ เพราะ
ฉะนั้น ขอเลื่อนไปคราวหน้า

ที่นี้คือ ไปกระทู้ของนายฟอง สิทธิ
ธรรม ถามกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการ
ศึกษาและการศาสนา

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี):
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระ
ทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

๑. ถ้วยได้ทราบว่าทางคณะสงฆ์ได้
จัดให้มีการอบรมครูพระไทยเรียกพระภิกษุ
จากทุกจังหวัดมาอบรมที่วัดกรุงเทพ ฯ เป็น
รุ่น ๆ ถ้าเป็นความจริงขอทราบว่า

ก. รัฐบาลได้อุปการะช่วยเหลือเพียง
ใด หรือไม่

ข. รัฐบาลได้ควบคุมดูแลการเงิน
ในเรื่องหลักสูตรและอื่น ๆ เพียงไร หรือใช่

ค. การอบรมนี้เป็นเฉพาะนิคาย
หรือเป็นการร่วมกันของคณะสงฆ์ไทย

๒. รัฐบาลนี้ได้แถลงรับช่วยนโยบาย
การศึกษาจากรัฐบาลก่อนซึ่งมีว่าจะให้การ
ศึกษาและการอบรมศีลธรรมแก่ประชาชน
พลเมืองโดยการร่วมมือของพระ สงฆ์หรือ
ศาสนา ขอเรียนตามว่า

ก. จะมีวิธีการอย่างไร และจะเริ่ม
กันเมื่อไร

ข. การศึกษาแบบอินเตอร์คาร์เท็น
ซึ่งสำหรับให้แก่เด็กอายุต่ำกว่าเกณฑ์เข้า
เรียนประถมศึกษาชั้นนั้น กระทรวงศึกษาธิ
การได้จัดมาแล้วเพียงใด อนึ่งโดยที่การ
จัดการศึกษาประเภทนี้มีความสำคัญแก่การ
ปลูกฝังนิสัยดีแต่สิ้นเปลืองมาก รัฐบาล
จะขอความร่วมมือกับทางคณะสงฆ์เพื่อ
ความสิ้นเปลืองน้อย และเพื่อให้ทั่วถึงทั่ว
ราชอาณาจักรอย่างไร หรือไม่

นายวิโรจน์ กมลพันธ์ รัฐมนตรีช่วย
ว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : กระทรวง
ศึกษาธิการ ขอตอบดังนี้

๑. ที่ว่าทางคณะสงฆ์ได้จัดให้มีการ
 อบรมครูพระโดยเรียกพระภิกษุจากทุกจัง-
 หวัดมาอบรมที่กรุงเทพฯ เป็นรุ่น ๆ นั้น
 กลายเป็นเรื่องต่อความจริง เป็นแต่พระ-
 ปริยัติโสภณ สังฆมนตรีช่วยว่าการองค์การ
 สาธารณูปการ ได้จัดขึ้นเป็นการส่วนตัว
 มิได้แบ่งแยกว่าเป็นนิคายใด การอบรมนี้
 ได้กระทำทั่วทิศตามพระยา ๓ คราวมาแล้ว
 คราวแรกมีภิกษุมารับการอบรม ๑๖ รูป
 คราวที่สอง ๓๔ รูป และคราวที่สาม ๒๓
 รูป และเนื่องด้วยการอบรมนี้เป็นการส่วน
 ทั่ว มิได้เกี่ยวกับคณะสงฆ์หรือทางราชการ
 รัฐบาลจึงมิได้เข้าเกี่ยวข้องควบคุมแต่ประ-
 การใด

๒. (ก) กระทรวงศึกษาธิการได้จัด
 การอบรมศีลธรรมแก่ประชาชนพลเมือง
 โดยความร่วมมือของคณะสงฆ์อยู่แล้ว
 กล่าวคือ จัดตั้งพระภิกษุผู้ทรงคุณวุฒิขึ้น
 ทำหน้าที่เผยแผ่ศาสนาและอบรมศีลธรรม
 แก่ประชาชนประจำอำเภอและจังหวัดทั่ว
 ราชาอาณาจักร ยิ่งกว่านั้น ยังได้จัดส่งพระ
 ภิกษุผู้ที่มีสมรรถภาพจากกรุงเทพฯ ไปทำ
 การอบรมสั่งสอนประชาชนในจังหวัดต่างๆ
 เป็นครั้งคราว ขณะนี้ก็ได้จัดให้มีการสั่ง
 สอนอบรมศีลธรรมแก่ประชาชนโดยทาง
 วิทยุกระจายเสียงในโอกาสอันสมควรอีก
 ด้วย

ในด้านการศึกษา กระทรวงศึกษา
 ธิการก็ได้เอาการพระศาสนาเข้าแทรกในหลัก

สูตรเพื่อปลูกฝังอบรมจิตใจของนักเรียน
 เช่นให้มีการอบรมศีลธรรม การเรียนรู้พุทธ
 ประวัติ การปฏิบัติทางศาสนา พุทธ-
 ภาษิต ทำนानุชฌายสถาน เป็นต้น ทั้งยัง
 ได้จัดให้มีการฟังธรรมเทศนา และนิมนต์
 พระมาสั่งสอนเป็นบางโอกาสด้วย โดย
 เฉพาะทางโรงเรียนฝึกหัดครูวัดบวรนิเวศ
 สมเด็จพระสังฆราช ได้เสด็จมาสอนเอง
 เป็นครั้งคราว และที่โรงเรียนฝึกหัดครู
 ชาติวัดเบญจมบพิตรนั้น สมเด็จพระวันรัต
 สอนเอง เดือนละสองครั้ง นอกจากนี้
 ยังได้ส่งอุปัชฌายาจารย์ไปเที่ยวสั่งสอนตาม
 โรงเรียนต่าง ๆ เป็นครั้งคราวด้วย

(ข) การอบรมเด็กแบบกินเคอร์
 การ์เต็นนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้จัดไป
 แล้ว ๑๕ แห่ง และยังได้อนุญาตให้โรงเรียน
 ราษฎร์จัดตั้งขึ้นอีก ๗ แห่งด้วยกัน แต่
 เนื่องด้วยการจัดโรงเรียนประเภทนี้ต้องสิ้น
 เปลืองค่าใช้จ่ายมาก ขณะนี้กระทรวง
 ศึกษาธิการกำลังวางโครงการ เพื่อขอความ
 ร่วมมือกับ องค์การต่าง ๆ และประชาชน
 เพื่อจะได้จัดตั้งขึ้นให้เป็นการทั่วถึงทุกจัน-
 หวัดในโอกาสต่อไป

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบาสวราชานัน):
 ข้าพเจ้าขอซักว่าตามที่กระทรวงศึกษาธิการ
 ตอบว่า พระปริยัติโสภณเจ็ดองค์นั้น ตาม
 คำตอบของท่านก็ได้แจ้งอยู่ว่าไปนิมนต์
 พระภิกษุมาเป็นรุ่น ๆ เป็นจำนวนหลายรุ่น

ในการนี้จะต้องใช้สถานที่และค่าใช้จ่ายเป็นอันมาก รัฐบาลไม่ไ้ทราบและไม่ได้ช่วยเหลือเลยนั้น ทำให้สงสัยว่าค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการนั้นได้มาอย่างไร และถ้าเป็นการเรียไรได้มีการควบคุมตามพระราชบัญญัติการเรียไรหรือไม่ ถ้าเป็นการบอกบุญช่วยทำกุศล อย่างจะทราบว่าได้มีการทำกันเฉพาะนิยายหรือสองนิยาย ในข้อ ๒ ข. ที่ท่านตอบว่าจะจัดให้ นั้น ไม่ได้จำนวนนักเรียนไม่ถูก จำนวนยุวชนที่เกิดมาในปีหนึ่งก็มีจำนวนหลายแสนหลายล้าน อยากทราบว่ารัฐบาลจะมีวิธีการอย่างไรที่จะทำให้การศึกษาแบบนี้ได้ทั่วถึง นอกจากขอความร่วมมือจากองค์การต่าง ๆ เหล่านั้น องค์การต่างๆ ที่จัดไปแล้วนั้นคือ องค์การอะไรบ้างและให้ความร่วมมืออย่างไร จากข้อถามรัฐบาลว่าจะร่วมมือกับทางศาสนานั้น จะสิ้นเปลืองรายจ่ายน้อยลงได้หรือไม่ นั้น รัฐบาลยังไม่ตอบ ขอตอบอีกที

นายวิโรจน์ กมลพันธุ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ขอตอบข้อซักค้านี้ ตามที่เจ้าคุณปริยัติโสภณจัดขึ้นที่วัดสามพระยานั้นจัดเป็นส่วนตัว โดยเรียกภิกษุมาร่วมจัดทำการภายใน ในการที่ต้องเรียกค่าใช้จ่ายนั้น ท่านต้องเก็บการเรียไรผู้ที่ขอบบอ และพระที่เดินทางมาอบรมได้ช่วยเหลือจัดเป็นครั้งคราว ผู้ที่มากก็ช่วยออกค่าใช้จ่าย นี่ท่านทำเป็นการภายใน

ทางกระทรวงศึกษาธิการก็มีได้เกี่ยวข้องกับหรือควบคุมประการใด ท่านไม่ได้บอกมา เพียงแต่เราส่งเจ้าหน้าที่ไปช่วยเหลือสมัครรับฟังพอสมควร ส่วนที่เกี่ยวกับการร่วมมือช่วยเหลือทางการศึกษาที่จะได้จัดให้ทางศาสนานั้น ขอตอบว่าได้สองประการประการที่หนึ่งจัดไว้ในหลักสูตร ประการที่สองช่วยแบ่งพระมาชี้แจงสั่งสอนจัดการอบรมเป็นครั้งคราวเรื่อย ๆ มา เราก็จัดทำกันทั่วไปทั้งจังหวัดอำเภอและส่วนต่าง ๆ ร่วมมือกัน และมีอนุศาสนาจารย์ส่งไปอบรมนอกจากครูที่ประจำอยู่แล้ว ส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนอนุบาลที่จะจัดทำไปนั้น การที่จะจัดทำโรงเรียนอนุบาลนั้นก็เสียค่าใช้จ่ายมาก และการเสียค่าใช้จ่ายมากเช่นนี้งบประมาณเราไม่มีพอเราก็จัดทำไปตามกำลังงบประมาณ และได้จัดทำไปแล้ว ๑๕ แห่งและของงบประมาณทางโรงเรียนราษฎร์ที่เขาจะช่วยเหลืออีก ๗ แห่ง และนอกจากนี้ก็ได้ขอความร่วมมือจากองค์การต่าง ๆ และเมื่อจัดไปแล้วเช่นนี้รัฐบาลก็ไม่พอใจเพียงเท่านี้ เราก็พยายามตั้งงบประมาณ จัดสร้างเพิ่มเติมหรือจัดขยายกิจการนี้ออกไปอีก แต่จะได้มากน้อยเพียงใดแล้วแต่งบประมาณ แต่อย่างไรก็ตามเราก็พยายามร่วมมือกับทางฝ่ายคณะสงฆ์บ้างประชาชนบ้างและองค์การต่าง ๆ เพื่อจะขยายกันไปให้ถึงความประสงค์ของท่านทุกประการ

นายฟอง สิทธิธรรม (อุปตราชธานี):
 ข้อที่ข้าพเจ้าข้องใจมากอีกข้อหนึ่งก็คือ
 รัฐบาลจะขอความร่วมมือจากทางคณะสงฆ์
 เพื่อความสิ้นเปลืองจะน้อยลงหรือไม่ และ
 ได้จัดทำไปแล้วเพียงไร ท่านไม่ตอบตรงๆ
 ขอย้ำให้ท่านตอบอีกทีว่า ได้เริ่มลงมือติดต่อกับ
 ทางฝ่ายคณะสงฆ์เพื่อ ได้ร่วมมือจัดการ
 โรงเรียนแบบอนุบาลทั่วราชอาณาจักรแล้ว
 หรือยัง ทางคณะสงฆ์รับร่วมมือหรือไม่
 หรือจะไม่มีนโยบาย ข้าพเจ้าถามอย่างนี้
 ในส่วนการอบรมที่ท่านเจ้าคุณปริยัติโสภณ
 นั้น ข้าพเจ้าไม่มีความข้องใจอะไรมากไป
 กว่านี้ เพราะเหตุใดกระทรวงศึกษาซึ่งมี
 หน้าที่ช่วยเหลืออุปการะในทางศาสนาจึงไม่
 ให้ความช่วยเหลือ เฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง
 หลักสูตร ในเรื่องครูบาอาจารย์ที่ไปอบรม
 นั้น

นายวิโรจน์ กมลพันธุ์ รัฐมนตรี
 ช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : เรื่อง
 จัดโรงเรียนอนุบาลนี้ เป็นเรื่องที่ดีอายุที่
 ต่ำกว่า ๗ ขวบ เพราะเกิน ๗ ขวบนั้น เรา
 เกณฑ์เข้าโรงเรียนประถมศึกษา เพราะ
 ฉะนั้น เรื่องอนุบาลเราจัดกับเด็กเล็ก ๆ อยู่
 การจัดเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้ ย่อมปนไปกับผู้
 หมิ่นภัย การที่จะมอบให้ทางวัดจัดจึงไม่
 สะดวก และทางการก็ไม่ได้ห้าม และใน
 การที่จะให้พระท่านจัดโรงเรียนอนุบาลโดย

รับเด็กให้ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียน
 อนุบาลทำไม่ได้ มันได้อยู่ว่าเด็กเล็ก ๆ มี
 โครที่ฝากให้ท่านไปอบรมสั่งสอนนั้นเราทำ
 ได้ ที่นี้ท่านก็ยังสงสัยว่า ทางกระทรวง
 ศึกษาธิการได้ขอความร่วมมือไป ทางคณะ
 สงฆ์หรือเปล่า และได้รับความช่วยเหลือ
 อย่างไรบ้าง สำหรับโรงเรียนทุกท่านนั้น
 เราขอความร่วมมือไปยังคณะสงฆ์ทุก ๆ
 ท่าน โรงเรียนประชาบาลก็ดี เราขอร้อง
 เถ่าที่ท่านจะช่วยเหลือได้ ไม่ใช่ขอร้องให้
 ท่านจัดตั้งขึ้น แต่การขอร้องท่านก็ช่วย
 เหลือเป็นครั้งคราว ถ้าเป็นเด็กชายท่าน
 ก็ช่วยอบรมอยู่แล้ว เช่นชนิดที่ไม่ได้เกณฑ์
 ให้เข้าเล่าเรียนและเด็กต่ำกว่า ๗ ขวบนั้น
 ทางบ้านนอกก็ยังไม่เข้าเกณฑ์ ที่จะเข้ามา
 อบรม เพราะชาวบ้านก็ไม่สมัครที่จะส่ง
 อย่างนี้ก็เป็นเรื่องของความสมัครใจ ส่วน
 การร่วมมือในท่านอื่น ๆ นั้นเราก็ได้พยายาม
 แล้วทุก ๆ ท่าน แต่จะให้ได้ผลทันความ
 ต้องการนั้น เรื่องนี้ได้เรียนแล้วว่าเกี่ยวกับ
 เรื่องเงิน ถ้าเราไม่มีเงินแล้วการศึกษา
 เพียงแต่บอกขอความร่วมมือก็ยังไม่พอ
 เพราะฉะนั้น ก็จำเป็นจะต้องค่อยไป

ทำการแทนประธานสภาผู้แทน :
 หมทเวลากระทุ้งแล้ว ต่อไปขอให้ที่ประชุม
 พิจารณาคามระเบียบวาระที่ ๓ ร่างพระราช
 บัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุ

ระเบิด คอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวูฐเป็น พ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งพฤษภาสภามติให้แก่ไขเพิ่มเติมบางมาตรา

นายเทียม ฌ สงขลา (ราชบุรี) : ในฐานะที่พระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้ามีโอกาส เป็นกรรมาธิการในชั้นสภาผู้แทน และได้มีโอกาสไปเป็นกรรมาธิการในชั้นพฤษภาสภา คัญ เมื่อปรากฏว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ เมื่อถึงในการพิจารณาของพฤษภาสภามีการ แก้ไขบางมาตราลงมายังสภาผู้แทนเรานั้น ก็ใครจะขอโอกาสชี้แจงให้สภานี้ได้ ทราบข้อเท็จจริงและเพื่อให้พระราชบัญญัตินี้ เป็นไปด้วยดีในการกลับมายังสภาผู้แทน นี้ด้วย ความจริงพระราชบัญญัตินี้ น่าจะได้ ผ่านในชั้นการพิจารณาของพฤษภาสภาแล้ว หากแต่มีความจำเป็นบางประการ และใน ฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นเลขานุการคณะกรรมการ วิชาการชั้นสภาผู้แทนขอรับผิดในข้อบกพร่อง บางประการ คือว่าได้อ่านตัวอักษรในบาง มาตรา โดยเฉพาะในมาตรา ๗๒ ซึ่งเป็น บทกำหนดโทษไม่ครบถ้วน คือหมายความว่า คำว่า “ไม่เกิน” ตกไป ต้องขอประทาน โทษที่ข้าพเจ้าต้องกล่ถึงมาตรานี้ก่อนจึง จะได้ชี้แจงข้อเท็จจริงว่าเหตุใดจึงไม่ผ่าน พฤษภาสภา การที่ไม่ผ่านพฤษภานั้นเนื่อง จากคำนี้ตัวอักษร และมีผลสะท้อนถึงมาตรา ถัดด้วยจึงขอชี้แจงคำนี้เสียก่อน ข้อเท็จ จจริงที่ว่า ไม่เกินนี้ตกไปจากมาตรา ๗๒ ใน

มีดังนี้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายคง จะจำได้ว่าในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ เข้ามาในวาระที่ ๒ ที่ ๓ เท่าที่กรรมาธิการ พิจารณาเสร็จแล้วเข้ามาสู่สภาผู้แทนใน จะหว่างประชุมวิสามัญนั้น ซึ่งสภาผู้แทน ได้ขอให้กรรมาธิการกลับไปพิจารณาใหม่ และเปิดโอกาสให้สภาผู้แทนแปรญัตติคืน ใหม่ นั้น ในขณะที่ข้าพเจ้าได้ตรวจร่างพระ- ราชบัญญัตินี้ทุกตัวอักษร คำว่า “ไม่เกิน” ของมาตรา ๗๒ นั้นคงมีครบถ้วน คือไม่ เกิน ๑ บทนั้นก็ยังมีในระหว่างที่ส่งเข้ามาใน สภาผู้แทนวาระ ๒-๓ ที่จะพิจารณาคั้งนี้ นี้มีความว่า “ไม่เกิน” ที่นี้เมื่อสภาผู้แทน ส่งให้พิจารณาใหม่กรรมาธิการเสนอเข้ามา สู่สภาผู้แทนใหม่ในการพิจารณา วาระ ๒-๓ ซึ่งสภาผู้แทน ได้ลงมติอนุมัติรับให้พระ- ราชบัญญัตินี้ใช้ได้นั้นปรากฏว่ามาตรา ๗๒ นี้ คำว่า “ไม่เกิน” ตกไป และในมาตรา บทกำหนดโทษทุกมาตรานั้น คำว่า “ไม่ เกิน” นี้มีทุกมาตรา เมื่อจุดเจตนารมณ์ของ กฎหมายนี้เราต้องการให้เป็นสิทธิและดุลย- พินิจของศาลที่จะลงโทษด้วยอัตราโทษหรือ ปรับไม่เกินเท่านั้นเท่านั้นก็แล้วแต่ศาล นี้ เป็นเจตนารมณ์ ที่นี้เมื่อพระราชบัญญัตินี้ ไปสู่กรรมาธิการของพฤษภาสภาก็ปรากฏว่า กรรมาธิการได้เห็นคำว่า “ไม่เกิน” ที่ตก ไปนี้ มาตรา ๗๒ ก็ปรากฏอยู่ในร่างนั้น โดยที่เจ้าหน้าที่ได้พิมพ์เอาจากต้นร่างของ

สภาผู้แทนที่ผ่านจากวาระ ๒-๓ เพื่อไปสู่
 พดุมสภานั้นเขาบอกว่า “ไม่เกิน” ไป
 ข้าพเจ้าในฐานะเป็นผู้ทราบเจตนารมณ์นี้ด้
 ก็ได้พยายามชี้แจงต่อที่ประชุมว่าคำว่า “ไม่
 เกิน” เป็นการที่ตกไปด้วยการพิมพ์ตก หา
 ได้เป็นเจตนารมณ์ของเจ้าของร่างหรือคณะ
 กรรมการสภาหรือสภาผู้แทนอย่างไรไม่ และ
 ได้นำเอาต้นร่างที่เข้าสู่วาระ ๒-๓ ของ
 สภาผู้แทน ในสมัยที่ให้กลับนั้นมายืนยัน
 แต่ท่านกรรมการพดุมสภาบอกว่าต้นร่าง
 ที่ส่งเข้าสู่พดุมสภานั้นไม่มี และในฐานะที่
 คำ ๒ คำนี้เป็นคำสำคัญเกี่ยวกับบทกำหนด
 โทษจึงขอยืนยันว่าต้องหักท้วงให้แก้ไขไม่
 ถือว่าเป็นการพิมพ์ตก เมื่อเช่นนั้นจึงยอม
 จำนวน ในคำว่ามาตรานี้ให้ตัดคำว่า “ไม่
 เกิน” ไปด้วย และใส่คำว่า “ไม่เกิน” มา
 ให้มีในมาตราเดิม นี่เป็นสาระสำคัญที่แก้
 มาตรานี้ เมื่อปรากฏว่ามาตรานี้ไม่สามารถ
 จะผ่านพดุมสภาไปได้ต้องส่งเข้าสภาผู้แทน
 แล้ว ปัญหานี้ก็มาถึงมาตราอื่น ๆ อีกว่ามี
 อะไรบ้างที่จะแก้ไขมาด้วย ในมาตรา ๑๓
 ซึ่งท่านเลขาธิการได้เขียนรายละเอียดไว้ใน
 รายงานนี้โดยชัดเจนแล้ว ก็ทางพดุมสภา
 หักท้วงว่า อนุมาตรา ๕ ของมาตรา ๑๓ ซึ่ง
 เป็นคุณสมบัติของผู้รับอนุญาตอันถูกต้อง
 เรื่องห้ามมิให้อนุญาตให้แก่ผู้ที่ไม่สามารถ
 ใช้อาวุธปืนได้โดยการพิภพหรือทุพพลภาพ
 ถ้าหากว่าไม่เพิ่มไว้ตามที่พดุมสภาเพิ่มมานี้

ก็ย่อมจะกระทบกระเทือนถึงผู้ที่ขออนุญาต
 มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ การขออนุญาต
 มีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บตาม มาตรา ๑๑ มีไว้
 ๓ ประการ ก็คืออาวุธปืนซึ่งชำรุดเสียหาย
 จนไม่สามารถจะซ่อมใช้ได้ อออาวุธปืนซึ่ง
 เป็นวัตถุโบราณ และอาวุธปืนซึ่ง ได้รับ
 รางวัลจากทางราชการ นี่เป็น ๓ ประการ
 ที่นี้หักท้วงมาว่าถ้าขึ้นปล่อยเป็นเช่นนั้นไม่
 เพิ่มลงไปแล้วผู้ที่มีอาวุธปืนเพื่อเก็บในสาม
 ประการดังกล่าวนี้ที่หลังกลับเป็นคนพิการ
 เช่นแขนขาดหรือตาบอดแล้วก็ไม่ไม่สามารถ
 มีอาวุธปืนนั้นไว้ได้ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็น
 ผู้แทนของสภานี้ได้ไปร่วมอยู่ด้วยก็ได้
 พยายามโต้เถียงว่าเราไม่ต้องการให้คน
 ตาบอดสองข้างมีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ ถ้า
 สมมติว่ามีไว้ในตู้หรือแขวนไว้ข้างฝาถ้ามี
 ผู้ร้ายเข้ามาก็ไม่สามารถจะป้องกันได้ ถ้า
 ต้องการจะมีไว้ก็สามารถโอนให้ลูกได้
 เหมือนกันเพราะอยู่บ้านเดียวกัน เช่นนี้ยัง
 ไม่ทำให้เกิดความเสียหายอะไร ข้าพเจ้าจึง
 ขอโอกาสว่าเพื่อให้เป็นไปด้วยดี ในการที่
 พดุมสภาหักท้วงมาเช่นนั้น ถ้าหากว่าสภา
 ผู้แทนเห็นด้วยกฎหมายนี้คงจะไม่ล่าช้าคือ
 ออกประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ทีเดียว ครร
 ทักท้วงจึงเห็นว่า ไม่เป็นการสาระสำคัญนัก
 โดยเฉพาะมาตรา ๑ ในอนุมาตรา ๑ ก็คื
 อนุมาตรา ๒ ก็ดี เราก็ระบุไว้ตามกฎหมาย
 ลักษณะอาวุธระบุไว้เป็นกฎหมายใหม่ ที่

ให้อยู่กฎหมายอาญาเรากำลังพิจารณาอยู่ เมื่อกฎหมายอาญามบใหม่ประกาศใช้แล้ว มาตรา ๑๓ ก็จำเป็นจะต้องแก้ไขเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น ขอความกรุณาให้ผ่าน มาตรา ๑๓ เพื่อให้พระราชบัญญัตินี้ ได้ใช้ โดยเร็ว สำหรับมาตรา ๑๕ ตกคำว่า “เดิม” ไปคำเดียว ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเดิมให้ซึ่งเป็นความครอบคลุมส่วนหนึ่งจึงหวังว่าสภานี้คงจะพิจารณาคำนี้

ร้อยตำรวจตรี สวัสดิ์ ศรีอุทุมพร (ศรีสะเกษ) : ข้าพเจ้ารู้สึกข้องใจในเรื่องที่พจนสภาก่อให้เกิดคนพิการหรือทุพพลภาพมีอาวุธปืนได้ ในลักษณะการเช่นนี้ ความรู้สึกของข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นหนทางหนึ่งหนทางใดที่จะทำให้เกิดการมีอาวุธปืนได้โดยไม่มีประโยชน์ หรือนัยหนึ่งว่าเป็นหนทางที่จะทำให้อุบัติคดี ซึ่งไม่มีเหตุพิการหรือทุพพลภาพ ใช้เป็นข้ออ้าง ในลักษณะที่ว่า จะเป็นการซื้ออาวุธปืนไป ในทำนองนั้น ตามปกติวิสัยวิญญูชนแล้ว ถ้าหากการพิการหรือทุพพลภาพแล้วเช่นแขนขาขาดเพียงข้างเดียวก็พอจะใช้ได้ ถ้าหากขาดทั้งสองข้างหรือตาบอดทั้งสองข้าง ปืนที่มีไว้จะมีประโยชน์ได้อะไร จะเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความนึกคิดของบุคคลที่จะประกอบกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะใช้อาวุธปืนนั้นหลายกระบอก หรืออาจจะป็นทางไป ในทางที่ไม่ดีไม่งาม เพราะฉะนั้น

ที่พจนสภาทักท้วงมาข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากว่าคนพิการทุพพลภาพนั้น สมมติว่าใช้อาวุธปืนนั้น ได้ก็เป็นการสมควรอย่าเติมในลักษณะทุพพลภาพที่มีภายหลัง คือที่แรกมีอาวุธปืนแล้วไปทำหน้าที่อย่างไรหรือมีอุบัติเหตุหรือเหตุสุดวิสัยทำให้แขนขาทั้งสองข้างหรือตาบอดสองข้างอย่างนี้

ตามที่ ขอโทษ คุณเทียม ชี้แจงว่า พจนสภาบอกว่าอาวุธปืนที่คนพิการแขนขาทั้งสองข้างหรือตาบอดทั้งสองข้าง ไม่สามารถจะใช้อาวุธปืนได้ก็จะมีอาวุธปืนไว้ทำไม ไม่มีประโยชน์อะไร สมควรจะให้ลดขนาดลง ทำนองนั้นเป็นการชอบแล้ว ไม่น่าที่พจนสภาจะมีข้อข้องใจหรือไม่ควรที่จะส่งลงมาเลย ตามเหตุผลที่ข้าพเจ้ากล่าวมานี้จะเห็นโดยชัดแจ้งว่าคนทุพพลภาพถ้าจะยกเว้นไปอีกก็เป็นการสมควร คือถ้าทุพพลภาพนั้น ขาขาดข้างเดียว หรือสองข้าง หรือหูหนวกทั้งสองข้าง อย่างนี้ก็ใช้ได้ หรือตาบอดข้างเดียวก็ใช้ได้ หรือแขนขาขาดข้างเดียวก็ยังใช้อาวุธปืนได้ ก็สมควรที่สภานี้จะพิจารณาให้ความเป็นธรรมและให้เป็นไปตามระเบียบแห่งความจริงในเรื่องที่คนพิการที่จะมีอาวุธปืน มิฉะนั้นแล้วจะเป็นหนทางให้บุคคลประกอบกรรมกิจในทางไม่ดีไม่งาม ในทางที่จะพกอาวุธปืน หรือเป็นไปในทางที่จะใช้อาวุธปืนหลาย ๆ กระบอก ซึ่งขัดกับเสรีภาพ

ของประชาชน ซึ่งเราเห็นอยู่ทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ามีความข้องใจและเห็นแย้งว่าคนทุกพล ภาพหรือพิการณันตา ไม่บอกหรือ แชนไม่ขาดทั้งสองข้างแล้วก็น่าจะอนุโลมได้ แต่ทั้งนี้แล้วแต่ความเห็นที่ประชุมนี้

นายกิจจา วัฒนสินธุ์ (ฉะเชิงเทรา) : ข้าพเจ้าเห็นว่าปัญหาที่ทางสภาสูง ได้วิโตกฎหมายอาวุธปืนนั้น ถ้าเราจะพิจารณาให้รอบรัดก็น่าจะได้ส่งปัญหานี้ไปให้กรรมาธิการอาวุธปืนที่ได้พิจารณามาแล้วพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง เพราะเหตุว่ามีเหตุผลอยู่บ้าง เหมือนกันที่เขาได้ส่งกฎหมายฉบับนี้คืนมา โดยเฉพาะข้อ ๑ ผู้ที่มีอาวุธปืนอยู่แล้ว แล้วเป็นผู้ขาดคุณสมบัติว่าไม่ควรจะมีอาวุธปืน ก็มีปัญหายุ่งยาก เช่นนี้จะมีอาวุธปืนต่อไปหรือไม่ เท่าที่ได้โต้เถียงอย่างนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเสียเวลาและขาดความรอบคอบ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติให้ส่งปัญหานี้ให้กรรมาธิการที่พิจารณาพระ ราชบัญญัติอาวุธปืนชุดเดิมพิจารณาแล้วส่งที่ประชุมผู้ใดเห็นด้วยขอได้โปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

นายมงคล รัตนวิจิตร (นครศรีธรรมราช) : ที่จริงปัญหาที่พฤษภาคมส่งมาให้พิจารณาใหม่นี้ เป็นปัญหานิดเดียวไม่มากมายอะไร พูดถึงว่าอนุญาตให้บุคคลพิการณันตาอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ นี้สำคัญอยู่ที่

เพื่อเก็บ ไม่ใช่เพื่อใช้ เพราะฉะนั้นควรมีเพื่อเก็บตามมาตรา ๑๑ ก็มีเป็น ๓ ชนิดที่กรรมาธิการชี้แจง คือ ๑ ชำรุดแล้วซ่อมไม่ได้ก็อนุญาตให้เก็บ ๒ เป็นปืนโบราณเก็บไว้เป็นปืนโบราณวัตถุ ก็เพื่อเก็บ ๓ ปืนที่ได้รับพระราชทานในการยิงปืน อะไรอย่างนี้ ซึ่งน้อยคนที่สุดท้ายจะได้รับเช่นนั้นในทางราชการ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นการเพื่อเก็บแล้ว ในการที่จะใช้อาวุธในการมีเพื่อเก็บมันก็ไม่เสียหายอะไร เฉพาะอย่างยิ่งปืนที่ซ่อมไม่ได้ ก็ใช้ไม่ได้

ประธานสภาผู้แทน : ปัญหาที่คุณ กิจจาเสนอเสียก่อน

นายมงคล รัตนวิจิตร (นครศรีธรรมราช) : ไม่เห็นด้วย ควรจะได้อภิปรายไปโดยเหตุผล ก็ถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ในมาตรา ๑๑ นี้ มีปืน ๓ อย่าง ส่วนมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๕ กรรมาธิการก็รับแล้วว่าพิมพ์พลากไป เพราะฉะนั้นก็มีอยู่นิดเดียวควรจะพิจารณาในขณะนี้

ประธานสภาผู้แทน : ก็ตามแต่ที่ประชุมจะวินิจฉัย ตามที่คุณกิจจาเสนอให้ส่งเรื่องนี้อันไปยังกรรมาธิการชุดเดิมพิจารณาเสียใหม่อีกครั้ง หรือตามที่คุณมงคลไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรส่งให้กรรมาธิการชุดเดิมพิจารณาเสียใหม่ โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ส่วนมาก ว่า
กันต่อไป

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นคร
สวรรค์) : เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไม่สู้จะสลัก
สำคัญนัก ประเด็นที่ ๒-๓ เรื่องที่ว่า
จะเติมคำความมาตรา ๘ นั้น ข้าพเจ้าเห็นด้วย
ส่วนที่ว่าไม่ควร ควรพูดสนับสนุนกรรม
วิธีการที่ขอแก้จากสภาสูง ในประเด็นที่ ๓
คือว่า ในมาตรา ๑๓ อนุ ๕ ที่ให้เติมว่า
“บุคคลซึ่งไม่สามารถจะใช้อาวุธปืนได้
โดยร่างกายพิการหรือทุพพลภาพ เว้นแต่
จะมีไว้เพื่อเก็บ ตามมาตรา ๑๑ นั้น”
ข้าพเจ้ามีความเห็นในทางที่จะสนับสนุน
ทำนกรรมวิธีการสภาสูงซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติม
มานี้

ทำนกรรมวิธีการที่เคารพ การที่จะมี
อาวุธปืนไว้ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน
ได้บ่งไว้ ๓ ประเด็น คือว่า มีอาวุธปืนเพื่อ
ใช้ประเภทหนึ่ง และมีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บ
อีกประเภทหนึ่ง สำหรับมาตรา ๑๓ นี้ ไป
ห้ามบุคคลไว้ทั้งหมด ๕ จำพวกบุคคลทั้ง
๕ จำพวกนี้ เป็นบุคคลซึ่งจะมีอาวุธปืนไว้
เพื่อใช้ก็ไม่ได้ จะมีอาวุธปืนไว้เพื่อเก็บเป็น
พิพธิภัณฑ์ของตัวเองก็ไม่ได้ มาตรา ๕ ที่
ได้ร่างจากสภาล่างนั้นห้ามไม่ให้บุคคลที่

ทุพพลภาพขาขาดแขนควั่นหรือตาบอด มี
ปืนไว้เพื่อใช้ไม่ได้ หรือมีปืนเก็บไว้เป็น
พิพธิภัณฑ์ก็ไม่ได้ แม้ปืนจะเข้ารูปทูลโทรม
สภาสูง ได้ขอแก้มาว่าบุคคลที่มีร่างกาย
ทุพพลภาพเช่นนี้ควรจะให้เขา ได้มีโอกาส
มีไว้เพื่อเก็บ คือเป็นปืนที่เข้ารูปทูลโทรม
แล้วสภาสูง ได้ขอแก้มาว่าบุคคลประเภทที่
มีร่างกายทุพพลภาพนี้ควรจะให้เขามีอาวุธ
ปืนไว้เพื่อเก็บไว้จะเป็นปืนเข้ารูปแล้วหรือ
เพื่อเป็นวัตถุโบราณก็ได้ ควรจะอนุโลมให้
ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าบุคคลเหล่านี้ควรจะให้
ให้เขาได้ เช่นนายทหารที่ได้รับทัพจับศึก
แขนขาด เป็นบุคคลทุพพลภาพอย่างนี้
ถ้าต่อมาจะได้รับปืนซึ่งเขา มีความสนใจอยู่
มาเก็บไว้เป็นพิพธิภัณฑ์ก็ควรจะให้เขาไม่
ควรตัดสิทธิเขา ที่กฎหมายมาตรา ๑๑ ห้าม
ไว้ นั้นตามเจตนารมณ์นั้นเราพอจะเห็นว่า
มีความมุ่งหมายที่จะมิให้คนที่ประพฤติชั่ว
ร้ายหรือเป็นบุคคลที่ไม่บรรลุนิติภาวะ
เพราะบุคคลเหล่านี้เท่านั้นที่ไม่ควรจะมีเพราะ
อาจจะนำไปใช้ในทางที่ผิดได้ แต่บุคคล
ทุพพลภาพเหล่านี้ไม่มีทางที่จะนำไปใช้
ในทางที่ผิดได้ เพราะฉะนั้น จึงควรให้
เขามีได้ ส่วนในการที่จะให้เขามีไว้เพื่อ
การแข่งขันชิงรางวัลนั้นก็สมควรอนุญาต
ให้ เพราะเขาไม่มีทางที่จะไปแข่งขัน
ชิงรางวัลที่ไหนได้ ตามเจตนารมณ์ของ
มาตรา ๑๓ ที่ห้ามไว้ ก็เพื่อสงวนไว้เฉพาะ

บุคคลที่เท่านั้น เพราะฉะนั้นบุคคลที่พุด-
ภาพนั้นก็ไม่มีอะไรที่จะแสดงว่าเขามีจิตใจ
ทวามหรือเสื่อม เพราะเขาคงกรรมไว้
เพื่อเป็นพิพริภคณ์ของเขาเท่านั้น ข้าพเจ้า
จึงเห็นว่าการที่สภาสูงวิได้กันมาเช่นนั้น
ข้าพเจ้าจึงเห็นด้วย

นายจรัส ทัพแสง (ร้อยเอ็ด) : ที่
พุดสภาพวิได้กลับมานั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ บินที่สมควรเก็บไว้
ถ้าว่าไม่ใช่ก็มีเงื่อนไขอยู่ในมาตรา ๑๑
หมดแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าผู้ที่มี
ร่างกายที่พุดสภาพหรือพิการไม่สามารถใช้
อาวุธปืนนั้นได้แล้วก็ไม่อาจจะตีความต่อไป
ได้ว่าอาจจะเรียกว่าจะรักษาอาวุธปืนไว้
ในที่ปลอดภัยได้ เพราะฉะนั้นจึงอาจเป็น
ช่องทางให้ผู้ที่จะทุจริตนำไปใช้ในทางที่ทุจริต
ได้ อีกประการหนึ่งเจตนารมณ์ของ
กฎหมายนั้นต้องการให้ผู้ที่มีอาวุธปืนไว้
สำหรับใช้ ถ้าไม่ใช่ก็เข้าเงื่อนไขตามมาตรา
๑๑ ถ้าไม่มีคุณสมบัติตามนี้แล้วจะเก็บไว้
ทำไม ความประสงค์ของผมเป็นอย่างนี้

หม่อมราชวงศ์ศักดิ์กฤทธิ์ ปราโมช
(พระนคร) : ความจริงก็น่าเห็นใจพุดส-
ภาพ เพราะเหตุว่าตกแก่ก็ต้องรักษาผล
ประโยชน์คือเรื่องซาทักหรือตาบอด เพราะ
นี้เป็นเรื่อง ของพุดสภาพที่ใกล้จะถึงแล้ว
ฉะนั้นจึงเสียใจอยากจะได้กรรมสิทธิ์นั้น
มาไว้ซึ่งสภาพนั้นก็น่าจะเห็นใจ น่าจะอนุโลม

ตามความเห็นของท่านผู้ใหม่ที่ขอมา อีก
อย่างหนึ่งท่านกรรมาธิการก็ได้ชี้แจงแล้วว่า
เหตุผลของกรรมาธิการสภาผู้แทนนั้นก็ได้อ
โต้แย้งไปแล้วว่าถ้าเป็นผู้ที่พุดสภาพก็น่าที่
จะได้โอนกรรมสิทธิ์ปืนที่อยู่ในกรมครอบ
ครองของตนนั้นให้แก่ลูกหลาน เพราะท่าน
แก่นแล้วก็ย่อมมีลูกมีหลาน ในกรณีที่โต้แย้ง
ไปนั้นก็แสดงให้เห็นแล้วว่าถึงแม้ว่าจะเป็น
พุดสภาพ ถ้ามีปืนได้ก็ย่อมมีลูกหลานได้
สำหรับจะโอนปืนนั้น เพราะฉะนั้นปัญหา
ที่ว่าจะมีการทุจริตหรือมีขโมยปืน ไปนั้นก็
ย่อมเป็นไปได้ เพราะคนตาบอดก็ย่อม
มีคนรักษา ทั้งตัวและทรัพย์สินของคนตา
บอด เพราะฉะนั้นเรื่องจะมีขโมยมาลักปืน
ไปได้นั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่น่าจะวิตก
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นควรตามมติของ
พุดสภาพที่ขอแก้ไขมา

นายทิม ภูวิพัฒน์ (ขอนแก่น) :
ปัญหามันมีอยู่นิดเดียว พอจะลงมติได้แล้ว
จึงขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้
ลงมติและมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้า
ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย แต่ว่าเพื่อความแจ้
ใจอันดีและไม่พลั้งพลาด ข้าพเจ้าขอทำ
ความเข้าใจต่อที่ประชุมว่า ในการลงมติ
ในเรื่องนี้ ข้อบังคับข้อ ๕๔ วรรค ๓ เขียน

ไว้ว่า ในการพิจารณาใหม่ให้ที่ประชุม
พิจารณาลงมติว่าจะยืนยันตามเดิมในร่าง
พระราชบัญญัติที่ส่งกลับคืนมานี้หรือไม่
หมายความว่ายืนยันตามเดิมของเราส่งขึ้น
ไปหรือไม่ ถ้าที่ประชุมลงมติคะแนนเสียง
กึ่งจำนวนสมาชิกที่ลงมติ ให้ถือว่าที่ประชุม
ลงมติเห็นชอบตามพฤษสภา คือหมาย
ความว่าคะแนนยืนยันไม่ถึง ครึ่งก็แพ้
พฤษสภา เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดเห็นตาม
พฤษสภาไม่ต้องยกมือ ผู้ใดเห็นของเก่าที่
ส่งไปแล้วก็ยกมือ ต่อไปข้าพเจ้าจะให้ที่
ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรยืนยันตาม
ร่างเดิมที่เสนอขึ้นไปขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ คน

ประธานสภาผู้แทน: มี ๕ คนเท่านั้น
ตกลงไม่ถึงครึ่งให้เป็นไปตามที่พฤษสภา
เขาวีโตมา

ขอพักชั่วคราว เริ่มใหม่เวลา ๑๔
นาฬิกา

พักประชุมเวลา ๑๒.๕๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๕๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน: บัดนี้มีสมาชิก
มาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอ
เปิดประชุมต่อไป การพิจารณาร่างที่แล้ว
พระราชบัญญัติครุส้นสุดลงตรงมาตรา ๔๔
ยังค้างอยู่ ขอเชิญกรรมการวิสามัญ
พระราชบัญญัติครุส้นเข้าประจำที่

นายอภัย จันทวิมล (กรรมธิการ):
เพื่อให้การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการฝ่ายครูได้ดำเนินไปด้วย
ดี กรรมธิการขอแก้ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ดังนี้ ในมาตรา ๔๔ อนุมาตรา ๑
ขอให้ใช้ร่างเดิม แต่ตัด หรือข้าราชการครู
การประถมศึกษา คงอ่านได้ความดังนี้ “๑.
รัฐมนตรีสำหรับข้าราชการฝ่ายครูตำแหน่ง
ศาสตราจารย์หรือเทียบศาสตราจารย์ลงมา
หรือตำแหน่งปลัดกระทรวงหรือเทียบปลัด
กระทรวงลงมา”

อนุมาตรา ๒ ขอตัดออก

อนุมาตรา ๓ ใช้ร่างเดิม แต่ตัด
“หรือข้าราชการครูการประถมศึกษาออก”
คงอ่านได้ความดังนี้ “๒. อธิบดีหรือปลัด
กระทรวงผู้บังคับบัญชาสำหรับข้าราชการ
ฝ่ายครูตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ หรือเทียบ
อาจารย์ใหญ่ลงมา หรือตำแหน่งหัวหน้า
กองหรือเทียบหัวหน้ากองลงมา”

อนุมาตรา ๔ ขอแก้ดังนี้ “๓. ข้าราชการ
ประจำจังหวัดสำหรับข้าราชการฝ่ายครู
ตำแหน่งครูใหญ่หรือเทียบครูใหญ่ลงมา
หรือตำแหน่งหัวหน้าแผนกหรือเทียบหัว
หน้าแผนกลงมา ในราชการบริหารส่วน
ภูมิภาค”

มาตรา ๔๒ ขอเติมคำว่า “เรื่องใด”
ข้างหลังคำว่า “กระทำผิด” คงอ่านได้
ความดังนี้ “ในคำสั่งลงโทษให้แสดงว่าผู้

รับโทษนั้นกระทำความผิดเรียงใด ฐานใด
ในมาตราใด” ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับ
ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล
เรือนมาตรา ๖๗

มาตรา ๔๔ ขอแก้ดังนี้ อนุมาตรา ๑
ใช้ร่างเดิม แต่ตัด “หรือข้าราชการครูการ
ประถมศึกษาออก” คงอ่านได้ว่า “รัฐ
มนตรีมีอำนาจสั่งให้ข้าราชการฝ่ายครูทำ
แหน่งศาสตราจารย์หรือเทียบศาสตราจารย์
ลงมา หรือตำแหน่งปลัดกระทรวงหรือ
เทียบปลัดกระทรวงลงมา พักราชการได้”

อนุมาตรา ๒ ขอตัดออก

อนุมาตรา ๓ ใช้ร่างเดิม แต่ตัด “หรือ
ข้าราชการครูการประถมศึกษา” ออก คง
อ่านได้ความดังนี้ “๒. อธิบดีหรือปลัด
กระทรวงผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งให้
ข้าราชการฝ่ายครูตำแหน่งอาจารย์ใหญ่หรือ
เทียบอาจารย์ใหญ่ลงมา หรือตำแหน่ง
หัวหน้ากองหรือเทียบหัวหน้ากองลงมาพัก
ราชการได้”

อนุมาตรา ๔ ขอแก้ดังนี้ “๓. ข้าราชการ
ประจำจังหวัด หรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับ
มอบหมายจากข้าหลวงประจำจังหวัดมี
อำนาจสั่งให้ข้าราชการฝ่ายครูตำแหน่งครู
ใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาหรือผู้ช่วยครู
ใหญ่ หรือครู หรือครูตำแหน่งประจำแผนก
หรือเทียบประจำแผนกลงมา ในราชการ
ส่วนภูมิภาค พักราชการได้”

มาตรา ๔๕ ...

ประธานสภาผู้แทน : ขอโทษ ท่าน
กรรมาธิการ เอาอย่างนี้ดีกว่า คือเมื่อถึง
มาตราไหนก็แก้มาตรานั้น ถ้าแก้แบบนี้
จกไม่ทัน

มาตรานี้มีผู้แปรญัตติแล้วสงวนไว้
๒ นาย คือครูวิรัตน์และครูสม ทั้ง ๒ ท่าน
ยังติดใจหรือไม่

นายวิรัตน์ ศุภะพันธุ์ (อ่างทอง) :
ข้าพเจ้ายังติดใจในคำแปรญัตติในอนุมาตรา
๔ ของมาตรา ๔๕ เพราะว่าตั้งพี่ไต่กราบ
เรียนต่อที่ประชุมนี้มาแล้วตามลำดับ ซึ่ง
เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ และ
โดยความเห็นของกรรมาธิการในชั้นแปร
ญัตติก็ได้มีความเห็นกันว่าเราจะวางวิธีการ
ปกครองครูตามพระราชบัญญัติครูนี้ตาม
เจตนารมณ์ที่มุ่งหมายกันให้แยกไปจาก
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
แล้วก็สิ่งที่ได้ทำมานี้ทางฝ่ายผู้แทนรัฐบาล
ก็ดี และกรรมาธิการก็ดี ยังยืนยันในเรื่อง
ระเบียบวิธีการจัดการปกครองที่จะให้
อำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดเข้ามาเป็นผู้
พลอยรับผิดชอบในเรื่องการปกครองนี้ด้วย
ถ้ามองดูตามหลักการตามพระราชบัญญัตินี้
ในการบังคับบัญชาก็ดี การลงโทษก็ดี ใน
เมื่อผู้บังคับบัญชาไม่ได้ปฏิบัติตามที่คำสั่ง
หรือตามกฎหมายนี้ได้ ข้าหลวงย่อมไม่มี
อำนาจผูกพันที่จะต้องรับโทษตามพระราช

บัญญัติขึ้นโดยเฉพาะ เพราะว่าอันนี้ไปคาบเกี่ยวในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งกรมการศึกษาระดับจังหวัดเห็นชัดได้ว่าทำไมจึงไม่บัญญัติให้ศึกษาธิการจังหวัดซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงที่จะต้องทำหน้าที่รับผิดชอบบังคับบัญชาและถึงคราวแล้วที่มีการปรับปรุงหรือแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ แล้วไม่รู้จักทำกันสักทีหนึ่งให้เป็นแบบฉบับและตายตัวลงไป การแก้ไขเปลี่ยนแปลงและไม่พร้อมที่จะทำแล้วเมื่อไรแล้วระเบียบบริหารราชการแผ่นดินจึงจะเข้ารูปเข้ากรอบ และมีผู้รับผิดชอบกันสักทีหนึ่ง นี่โยนความรับผิดชอบไปให้คนโน้นคนนี้ ต่างแผนกต่างสังกัด แล้วทำไมกรมการจึงไม่คำนึงถึง และเวลาที่ล่วงเลยมาในระบอบประชาธิปไตย ๑๕ ปีของการจัดระบอบการศึกษา ถ้าจะเหลียวไปดูรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๕ ฉบับเก่าแล้วการจัดการศึกษาไม่สำเร็จ สมตามความมุ่งหมาย แล้วนี่ยังจะปล่อยปลัดละเลยต่อไปอีก หากคนรับผิดชอบไม่ได้ กระทรวงศึกษาธิการเองยังบอกว่าศึกษาธิการจังหวัดขอตัวอย่างนั้นอย่างนี้ คือแสดงให้เห็นว่าหย่อนสมรรถภาพ ไม่สามารถจะปกครองตัวเองได้เช่นนั้น เป็นการสื่อให้เห็นว่ากระทรวงศึกษาธิการเอง ตั้งแต่ตัวทำนรัฐมนตรีลงไปจนถึงตัวศึกษาธิการจังหวัดก็อ่อน และไม่พยายามจะบริหารราชการแผ่นดินให้

เข้มแข็งขึ้นหรือเข้าสู่แนวทางที่ควรสักทีหนึ่ง เพราะฉะนั้น ขอพึงกรมการว่ามีเหตุผลอย่างไรจึงไม่ยอมให้ศึกษาธิการจังหวัดรับผิดชอบ หรือให้กระทรวงศึกษาธิการมีผู้รับผิดชอบที่เข้มแข็งถูกต้อง ไม่หย่อนความรับผิดชอบอย่างที่เป็นมาตลอดเวลา ๑๕ ปีที่ผ่านมา

นายเชอ สนั่นเมือง (กรรมาธิการ):
กรรมาธิการขอชี้แจงว่า ที่กรรมาธิการยังคงอำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดที่ให้มีการเกี่ยวข้องแก่การศึกษา คือมีอำนาจสั่งพักได้นี้ ความจริงมีสมาชิกผู้แทนหลายคนรวมทั้งผู้อภิปรายเมื่อก็ขอตัด บางคนขอตัดว่า คำว่าข้าหลวงในพระราชบัญญัติในตอนใด วรกรโคขอตัดให้หมด หมายความว่า จะไม่ให้ข้าหลวงประจำจังหวัดเกี่ยวข้องกับการศึกษาเลย เรื่องนี้กรรมาธิการได้คำนึงอยู่เหมือนกันว่า ในหัวต่อหัวเดียวกัน ถ้าจำกัดข้าหลวงประจำจังหวัด ไม่ให้เกี่ยวข้องในการศึกษาเลยจะมีผลดีผลเสียแก่การศึกษาอย่างไรบ้าง กรรมาธิการชุดนี้เห็นว่าถ้ายังมีการบริหารส่วนภูมิภาค ข้าหลวงประจำจังหวัดก็ควรจะต้องมีอำนาจในการควบคุมราชการบริหารส่วนภูมิภาคอยู่ด้วย เพราะฉะนั้น จึงให้อำนาจสั่งพักในฐานะมีผู้กระทำผิดวินัยเท่านั้น ไม่ใช่เป็นอำนาจใหญ่โตอะไร หมายความว่าให้ข้าหลวงประจำจังหวัดเกี่ยวข้องไม่ถาวร

ศึกษาส่วนภูมิภาคอยู่ด้วย ถ้าเราจะตัดเราก็คงว่าอาจจะมีผลเสียมากกว่าผลได้ เพราะในการศึกษาส่วนภูมิภาคเรายังต้องอาศัยข้าหลวงอยู่ด้วย เพราะปรากฏว่าข้าหลวงได้ช่วยการศึกษาส่วนภูมิภาคได้ดีอยู่หลายแห่ง และอีกประการหนึ่ง การแก้ไขในข้อ ๔ นี้ก็อนุโลมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ผ่านไปในมาตรา ๖๔

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าจะเอาอย่างคุณวิรัตน์ ฯ หรือของกรมการฯ ถ้าอันใดมาว่าของคุณวิรัตน์ ฯ จะเอาอย่างไรข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ อันตามคำแปรญัตติก็ไม่ทราบ ทั้งสองฝ่ายอภิปรายก็ไม่ทราบ จะเอาอย่างของคุณวิรัตน์ ฯ หรือของกรมการฯ ผู้ใดเห็นสมควรเอาตามคำแปรญัตติของคุณวิรัตน์ ฯ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นการตามกรมการฯ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ตกลงเป็นไปตามกรมการฯ มาตรา ๘๘ นี้มีอยู่ทั้งหมด ๔ อนุมาตรา และวรรคสุดท้าย กรมการฯ ก็เข้ามาในขั้นก่อนที่แล้ว และมาแก้ในขั้นนี้อีกที เพื่อให้เป็นไปตามข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมว่าเป็นอนุมาตราใด

สำหรับมาตรา ๘๘ วรรค ๑ นี้ไม่มีแปรญัตติ ไม่มีแก้ไข เพราะฉะนั้น หมุดไป ที่นี้เหลืออนุมาตรา ๑ ใครคิดใจว่าไป ไม่มีคิดใจ อนุมาตรา ๒ อนุมาตรา ๓

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (พระนคร) : อนุมาตรา ๓ ที่กรมการฯ แก้ไขอย่างนี้ แก้ไว้เดิมหรือที่กรมการฯ บอกแก้เมื่อสักครู่นี้ ยังไม่ได้ความชัดดี

ประธานสภาผู้แทน : คืออย่างนี้ อนุมาตรา ๓ กรมการฯ แก้ว่าอย่างนี้ แก้ว่าเอาของเดิมทั้งหมด เว้นแต่วรรคสุดท้าย ใช้ใหม่ กรมการฯ ใช้ใหม่

นายอภิรักษ์ จันทวิมล กรมการฯ : อนุมาตรา ๓ ใช้ตามร่างเดิมแต่ปรับ หรือข้าราชการครูการประถมศึกษาอุดรฯ กงอ่านได้ความดังนี้ อธิบดีหรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา สำหรับข้าราชการฝ่ายครู ตำแหน่งอาจารย์ใหญ่หรือเทียบอาจารย์ใหญ่ลงมา หรือตำแหน่งหัวหน้ากองหรือตำแหน่งที่เทียบเท่าหัวหน้ากองลงมา อนุมาตรา ๔ ก็แก้เป็นอนุมาตรา ๓ ๆ ที่ขอแก้ไขใหม่เป็นดังนี้ ข้าหลวงประจำจังหวัด สำหรับข้าราชการฝ่ายครูตำแหน่งครูใหญ่หรือเทียบครูใหญ่ลงมา หรือตำแหน่งหัวหน้าแผนกหรือเทียบหัวหน้าแผนกลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (พระนคร) : ท่านประธานถามว่าจะเอาอย่างไรหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน: เปลา การที่
กรรมวิธีการแก้ไขมานี้ผู้ใดจะตั้งใจใหม่ ถ้า
ไม่ตั้งใจก็ผ่านไป ถ้าตั้งใจจะว่าอย่างไร
ก็ว่ามา

นายพร มลิตอง (ธนูวี): ข้าพเจ้า
คิดใจนึกเดียว ไปเอาอธิปไตยหน้าปลัด
กระทรวง จะไม่เหมือนกับพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน ปลัดกระทรวง
หรืออธิบดีจะดีกว่าแล้วก็ให้เหมือนกับทุกๆ
แห่ง อธิบดีขึ้นหน้า

ประธานสภาผู้แทน: ไม่ใช่อนุ
มาตรา ๓ ใหม่ นี้ คือกรรมวิธีการเขียนไว้ ๔
แล้วแก้เป็น ๓

นายพร มลิตอง (ธนูวี): พระ
ราชบัญญัติ ข้าราชการพลเรือนอธิบดีขึ้น
หน้าก็ให้เหมือนกันเสีย

ประธานสภาผู้แทน: หมายความว่า
ให้ปลัดกระทรวงขึ้นหน้าอธิบดีใช่ใหม่
หรืออย่างไร

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ กรรมมา
ธิการ: อธิบดีขึ้นหน้าในพระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือน

ประธานสภาผู้แทน: ต่อไปวรรค ๓
คือต่อจากอนุมาตรา ๓ ที่มีคำว่าคณะกรรมการ
การสอบสวนต้องรับ ฯลฯ เมื่อไม่มีผู้ใด
ตั้งใจ ต่อไปวรรค ๔

ขุนประเสริฐสุวรรณพกิจ (ชัยภูมิ):
อนุมาตรา ๓ ที่แก้ใหม่นี้สงสัยว่าทำให้ข้า-

หลวงประจำจังหวัดมีอำนาจแต่งตั้งกรรม-
การสอบสวนข้าราชการฝ่ายครูกระทำผิด
วินัยนี้ ถ้าหากว่าจะพูดถึงครูสามัญหรือ
วิสามัญกระทำผิดแล้ว โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งข้าหลวงประจำจังหวัดไม่มีอำนาจที่
จะลงโทษครูสามัญหรือวิสามัญได้เลย จึง
เป็นของประหลาดเหลือเกินว่ามีอำนาจ
แต่งตั้งนี้ไม่มีอำนาจที่จะลงโทษข้าราชการ
ที่แต่งตั้งกรรมการไปสอบสวนนั้นได้โดย
รู้สึกว่าเป็นการผิดปกติ ซึ่งตามปกติแล้ว
ผู้แต่งตั้งนั้นย่อมมีอำนาจที่จะลงโทษได้
แต่นี้สมมติว่าครูวิสามัญก็ทำ สามัญก็
กระทำผิดแล้ว ถ้าหากไม่ถึงโทษที่
จะต้องไล่ออกหรือปลดออกแล้ว ตาม
ปกติจะต้องเสนอศึกษาธิการอำเภอ ซึ่งมี
อำนาจลงโทษข้าราชการฝ่ายครูได้ รู้สึก
ประหลาดเหลือเกินกฎหมายเล่มนี้ ข้าพเจ้า
จึงอยากจะขอความตกลงกับกรรมการว่า
ควรจะไปพิจารณาเสียใหม่ดีกว่า รู้สึก
ว่ายุ่งเหยิงกันมาก ที่ทำอย่างนี้จะเสียการ
ปกครองฝ่ายภูมิภาคอย่างยิ่ง เท่าที่เป็นอยู่
เรารู้สึกว่ามีราชสีห์อยู่ ๒ ตัว แล้วจะให้
มีอีก ๑ ตัวมันยุ่งกันแน่ ใครเห็นด้วยที่จะให้
กรรมการกลับไปพิจารณาใหม่ โปรดรับ
รอง

มีสมาชิกรับรอง

ร้อยตำรวจโท กลอด ขุทธามนต์
(พัทลุง): ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยในการที่จะ

ส่งไปให้กรรมการพิจารณาอีก เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้ได้พิจารณาเกือบจะหมดสิ้นอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้อำนาจไปจนจบพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นควรให้ส่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้โยนไปให้กรรมการพิจารณาเสียใหม่ตามที่ขุนประเสริฐตรวจพิกัดเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ตกลงว่า ๗ คนในวันนั้น

ร้อยตำรวจโท ถลาด ขุทรานนท์ (พัทลุง) : ในตอนเรื่องข้าหลวงประจำจังหวัดนี้ คือประเด็นที่ขุนประเสริฐ ๖ ได้แย้งว่าไม่ให้อำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดนี้ คือข้าพเจ้าเห็นว่าในการที่เราให้ข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นผู้ที่มีอำนาจในการแต่งตั้งกรรมการนี้ ก็เป็นการให้อำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดอยู่แล้ว ไม่ใช่ต้องการที่จะเพิ่มราชสีห์ขึ้นมา แต่เราต้องการที่จะให้ครูทุก ๆ คน ได้รับความคุ้มครองตามสมควร การให้ครูนั้นเป็นครู เป็นผู้ให้ครูปกครองครู ตามเจตนารมณ์ที่เราได้มีกฎหมายฉบับนี้ขึ้น ในการที่เราให้อำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดนี้ก็เป็นกรณีที่เรารพต่ออำนาจ

ของข้าหลวงประจำจังหวัด ในฐานะที่เป็นหัวหน้า เป็นประมุขของข้าราชการส่วนภูมิภาคนั้น เพราะฉะนั้น การที่เราให้อำนาจข้าหลวงเพียงเท่านี้ก็เป็นการพอสมควรแล้ว จะเอาอะไรกันนักหนา ข้าพเจ้าว่าเช่นนั้น

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาผู้แทน : ผ่านไป

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ ไม่แก้ไข มาตรา ๕๒

นายอภิรักษ์ จันทวิมล กรรมการสำหรับมาตรา ๕๒ กรรมการขอแก้ไขตั้งที่ได้เรียนไว้แล้วครั้งหนึ่ง แต่เพื่อเป็นการดีแล้วก็จะเรียนให้ทราบอีกครั้งหนึ่งหรือขอแก้ดังนี้ ในคำสั่งให้ส่งโทษให้แสดงว่าผู้รับโทษนั้นกระทำผิดเรื่องใด ขอเติมคำว่า "เรื่องใด" ฐานใด ในมาตราได้นั้นให้เป็นตามเดิม

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕

นายอภิรักษ์ จันทวิมล กรรมการ : สำหรับมาตรา ๕๕ กรรมการขอแก้ไขดังนี้ อนุมาตรา ๑ ใช้ร่างเดิม แต่ตัด "หรือข้าราชการควบคุมการประถมศึกษา" ออก คงอ่านได้ความว่า "รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้ข้าราชการฝ่ายครูตำแหน่งศาสตราจารย์หรือเทียบศาสตราจารย์ลงมาหรือตำแหน่งปลัดกระทรวงลงมาพิจารณาได้" อนุมาตรา

๒ กรรมวิธีการขอตัดออก อนุมาตรา ๓ ใช้ร่างเดิม แต่ตัด “หรือข้าราชการครูการประถมศึกษา” ออก คงอ่านได้ความดังนี้

๒. อธิบดีหรือปลัดกระทรวงผู้บังคับบัญชา มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการฝ่ายครู ตำแหน่งอาจารย์ใหญ่หรือเทียบอาจารย์ใหญ่ลงมา หรือตำแหน่งหัวหน้ากอง หรือเทียบหัวหน้ากองลงมาพักราชการได้” คือใช้ร่างเดิมทั้งหมด นอกจากนี้ตัดคำว่า “หรือข้าราชการครูการประถมศึกษา” ออก อนุมาตรา ๔ แก้เป็น ๓ แต่เขียนใหม่ดังนี้ “ข้าหลวงประจำจังหวัดหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจสั่งให้ข้าราชการฝ่ายครู ตำแหน่งครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา ผู้ช่วยครูใหญ่หรือตำแหน่งประจำแผนกหรือเทียบประจำแผนกลงมาในราชการบริหารส่วนภูมิภาค พักราชการได้”

นายสวน พรหมประกาย (อุตราธานี) : ในมาตรา ๕๔ นี้ข้าพเจ้ายังคิดใจอยู่ ข้าพเจ้าต้องการพูด ท่านประธานก็ได้ผ่านไปเสียก่อน คือ มาตรา ๕๔ นี้มีการแก้ไข ข้าพเจ้าก็อยากจะพูดบ้าง คือเนื่องในการที่มาตรา ๕๔ นั้น

ประธานสภาผู้แทน : เลยมานะเสียแล้ว

นายสวน พรหมประกาย (อุตราธานี) : ข้าพเจ้าติดใจอยู่ ได้ยกมือท่าน

ประธานก็ได้ให้พูด ข้าพเจ้ามีเหตุผลถึงแม้ไม่มาในวันแปรญัตติข้าพเจ้าก็อยากจะแก้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น ขอได้โปรดฟังเหตุผลของข้าพเจ้าเสียก่อน

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้ท่านนั่งเสียก่อน คือว่าตามระเบียบถ้าหากว่ามาตราใดที่ผ่านไปแล้วจะย้อนกลับไปพูดกันอีกไม่ได้ ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วไม่รู้จักสิ้นสุดประเด็นคนยกมือว่ามาตรา ๑๐ นี้ ยกมือตั้งแต่เมื่อวานนี้ประธานไม่เห็นสักที จะย้อนมาตรา ๑๐ ข้าพเจ้าก็เห็นใจท่านเหมือนกัน เอาไว้ที่หน้าทีหลัง ท่านจะเอาอะไร ข้าพเจ้าจะคอยดู เมื่อยกมือเป็นที่เดียวตอนนี้ขอเสียทีเถอะ

นายสวน พรหมประกาย (อุตราธานี) : ไม่ใช่ความผิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายกมือประธานไม่ให้ข้าพเจ้าพูด แต่ความนี้ข้าพเจ้าให้ แต่ต่อไปขอได้โปรดทราบเอาไว้ด้วย

ประธานสภาผู้แทน : ขอบใจนายสวน ข มาก เอาไว้มาตราใหม่เถอะ

นายจรัส ทับแสง (กรรมวิธีการ) : สำหรับมาตรา ๕๕ นี้ กรรมวิธีการแก้ไขถ้อยคำ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าก็มีสิทธิจะอภิปรายได้ตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนมาตรา ๗๐ ที่เราได้พูดกันมาแล้ว เมื่อข้าราชการต้องหาคดีอาญาให้ผู้บังคับ

บัญชาสั่งพักข้าราชการได้เลย แต่ว่าสำหรับพระราชบัญญัติข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้สิทธิพิเศษบางอย่าง เช่นนี้ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่ แต่อย่างไรก็ตามแล้วแต่สถานที่ จะเห็นสมควร

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมวิธีการ) : กรรมวิธีการเมื่อกลางวันที่ได้ปรึกษาหารือตามสมควรแล้วว่าเราควรจะทำร่างมาตรา ๘๕ นี้ให้สอดคล้องต้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือไม่ แต่เมื่อได้พิจารณาแล้วเห็นว่าไม่จำเป็นจะต้องแก้ไขตามนั้น จึงขอให้พระราชบัญญัตินี้คงเป็นไปตามร่างที่คณะกรรมการได้เสนอแก้ไขโดยไม่แก้ไข

นายสวัสดิ์ ศรีอุทุมพร (ศรีระเกษ) : สำหรับมาตรา ๘๕ อนุมาตรา ๓ ที่แก้ไขใหม่นี้ กรรมการก็ได้ชี้แจงในลักษณะที่ว่าคงจะให้ข้าราชการฝ่ายตุลาการนี้มีสิทธิยิ่งใหญ่มากกว่าข้าราชการพลเรือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถึงข้าราชการฝ่ายตุลาการก็ควรอยู่แก่ข้าหลวงประจำจังหวัด ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในหน่วยที่บริหารราชการ ข้าพเจ้าจำได้ว่าวันนั้นกรรมการแพ้ไปคงรู้สึกว่ในเรื่องนี้คงผ่านไปได้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าผู้แปรญัตติในวันนั้นคงจะแปรญัตติผิดพลาดไปอย่างไรก็ไม่ทราบ เมื่อเรามีลักษณะไปในแบบฉบับอย่างเดียวกันกับข้าราชการฝ่ายตุลาการก็ควรให้ข้าราชการฝ่ายตุลาการเป็นไปในทำนองเดียวกัน

เพื่อไม่ให้เป็นการเหลื่อมล้ำต่ำสูงหรือน้อยเนื้อต่ำใจระหว่างข้าราชการพลเรือนกับข้าราชการฝ่ายตุลาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราออกกฎหมายไปในสมัยเดียวกันก็ควรจะมีแบบฉบับอย่างเดียวกันในเรื่องการสั่งพักข้าราชการ เพราะว่าข้าราชการฝ่ายตุลาการก็ข้าราชการพลเรือนก็ประชาชนสามัญก็เหมือนกัน เมื่อมีความผิดทางคดีอาญาเกิดขึ้นก็สมควรที่จะมีความผิดเช่นเดียวกัน ถ้าหากว่าเราจะออกกฎหมายประเภทหนึ่งเป็นไปอย่างอีกประเภทหนึ่งคนหนึ่งไปอีกอย่างหนึ่ง จะเป็นแบบที่ไม่ดีไม่งามและไม่เหมาะสมก็ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าถ้ากรรมการสปรอตพอที่จะเอาตามแบบข้าราชการพลเรือน คือหมายความว่า เมื่อผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือต้องคดีอาญาในลักษณะใด ๆ ก็ดี ไม่ใช่โทษฐานประมาทหรือลหุโทษก็สมควรที่จะเป็นไปเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่ากรรมการคงจะสปรอตที่จะให้เป็นไปอย่างเดียวกับที่ข้าพเจ้าชี้แจงมานี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมวิธีการ) : ปัญหาที่สมาชิกอภิปรายว่ากรรมการแพ้ไปในวันก่อนนั้น ขอเรียนว่ากรรมการคนละชุดแต่เสียใจข้าพเจ้ามาบอกอยู่ในชุดนี้เท่านั้นและส่วนมากก็ไม่ได้อยู่ในชุดที่แก้ไปนั้น และเมื่อได้ปรึกษาหารือกันแล้วเห็นควรให้เป็นไปตามนี้ และ

ส่วนที่ว่า จะสมควรหรือไม่ นั้นจะว่าไปตาม
ระเบียบ กฏ มาตรา นี้ ไม่มีผู้แปรรูปคดีไว้ใน
ทำนองนั้น เมื่อไม่มีผู้แปรรูปคดีทำนองนั้น
ก็เป็นไปตาม ร่าง ของรัฐบาล ซึ่ง ได้ผ่าน ไป
เช่นเดียวกัน แต่ที่สภานี้จะ ไปให้กรรมมา
ธิการชุดนี้ ได้มีใจกว้าง ขวาง อย่างที่ ท่านว่า
ให้เหมือนกับ พระราชบัญญัติ ข้าราชการพล
เรือน นั้น กรรมมาธิการชุดนี้ มีความเสียใจ
เพราะว่า ไม่สามารถจะ เป็น ไปเช่นที่สภานี้
ลงมติ ไปในเรื่อง ข้าราชการพลเรือน ได้ นี้
เป็นเสียงของ คณะกรรมมาธิการข้าง มาก อย่าง
นั้น ก็ไม่รู้ว่า จะทำอย่างไร ความจริงก็
อยากจะทำ การให้เหมือนกัน แต่เมื่อเหมือน
กันไม่ได้ ก็ขอให้ เป็น ไปตามร่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : เดียวก่อน คือ
ว่าเนื่องจาก มาตรา ๔๕ นี้ มีอยู่หลายวรรค
และมีอนุมาตราย่อย ๆ อีก ๓ ขั้วพเจ้าจะขอ
ถามตามลำดับ เพื่อให้เสร็จ เป็นตอน ๆ
มาตรา ๔๕ วรรค ๑ วรรค ๒ นี้ ไม่มีการ
แก้ไขอะไรเลย คงไม่มีผู้ใดติดใจ อนุ
มาตรา ๑ ผู้ใดติดใจสงสัย อนุมาตรา ๑
ไม่มีผู้ใดติดใจ ผ่านไปอนุมาตรา ๒ ที่
กรรมมาธิการเดิมนี้ เลบออก ไปแล้ว ที่นี้อนุ
มาตรา ๒ เดิม แต่กรรมมาธิการแก้เป็นอนุ
มาตรา ๓ แล้วแก้อีกที่เป็นอนุมาตรา ๒ ไม่
มีผู้ติดใจ ผ่านไป ที่นี้เหลืออนุมาตรา ๓
เดิม กรรมมาธิการแก้เป็นอนุมาตรา ๔ แล้ว
ย้อนกลับเป็นอนุมาตรา ๓ ใหม่ อีก

นายวิรัตน์ สุชะพันธ์ (กว่างทอง) :
เฉพาะ มาตรา ๔๕ อนุมาตรา ๓ เดิม ซึ่ง
ข้าพเจ้า ได้ยืนยันไว้ ก็ขอเรียน เจรจนิจำงงที่
แท้จริงที่ ข้าพเจ้า ตัก ข้าหลวงประจำจังหวัด
ออก ให้ไปเป็นศึกษาธิการจังหวัด เมื่อ
กรรมมาธิการยอมรับว่า ความบกพร่องใน
กระทรวงศึกษาธิการมีแล้ว ตามมาตรา ๔๕
เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ข้าพเจ้า ก็เห็นใจ แต่ว่าที่
จำเป็นก็ขอเรียนนี้ เพราะเหตุว่าการทำเนิ
การอย่างนี้ ก็ขอให้ เป็นแบบฉบับไว้ แล้ว
ขอให้ เป็นบันทึก ของกรรมมาธิการและเจ้า
หน้าที่กระทรวงศึกษาธิการว่า เป็นผลเสีย
หายอย่างนี้ แล้วทำไว้ อย่างนี้เป็นหัวมงกุฏ
ท้าย มังกร อยู่ ที่เดียว เิงกับอาศัย การรับผิดชอบ
ชอบเขา การรับผิดชอบนี้ ไม่มีใครรับสักที่
หนึ่ง โยนกัน ไปโยนกันมา แต่เรื่องนี้
ข้าพเจ้า เห็นใจ ไม่ต้องขอลดมติหรือขอเรียน
ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : เดียวก่อนวิรัตน์
ยืนยันข้อแปรรูปคดีของท่านใหม่ เมื่อไม่
ยืนยันก็ดีแล้ว ปัญหาของท่านหมดไป

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒน์านนท์
กรรมมาธิการ : ขั้วพเจ้าจะพูดในวรรคต่อไป
ถึงระยะหรือยัง

ประธานสภาผู้แทน : เดียวเขาอนุ
มาตรา ๓ ให้เสร็จก่อน

นายประสิทธิ์ บุญขารมย์ (สกล
นคร) : ข้าพเจ้า ยังสงสัย อยู่ในเรื่องอำนาจ

ของข้าหลวงที่ให้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการที่จะวินิจฉัยลงโทษ ความจริงควรจะให้เป็นการของข้าหลวงประจำจังหวัด เก็บขาดไปที่เดียวดีกว่า เพราะว่าถ้าไปทำนองนี้แล้ว ข้าหลวงประจำจังหวัดไปแต่งตั้งคณะกรรมการมาแล้ว อำนาจก็แล้ว แต่คณะกรรมการที่ศึกษาธิการจังหวัดหรืออำนาจของคณะกรรมการไปเป็นผู้บังคับบัญชาทั้งหมดแล้วก็เลย โปรดเข้าใจเสียใหม่ว่า ก็อมาตราชั้น ข้าพเจ้าเห็นไปว่าอำนาจของข้าหลวงที่มีแต่งตั้งกันมา คณะกรรมการสอบสวนนั้น คือว่ามันให้อำนาจแก่พวกคณะกรรมการเห็นว่าไม่เป็นยุติธรรม บางจังหวัดที่ข้าพเจ้าเคยเห็นคือว่าเมื่อให้อำนาจแก่ศึกษาธิการจังหวัดแล้ว ไปรวมกับข้าหลวงประจำจังหวัดเข้าด้วยกัน ผู้ใหญ่เสร็จเลย มันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ควรจะให้ข้าหลวงประจำจังหวัดได้ไปรวมในคณะกรรมการ หรือไม่อย่างนั้นก็ให้อำนาจแก่ข้าหลวงประจำจังหวัด

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ กรรมการพิจารณ์ : เรื่องตั้งกรรมการที่ท่านชี้แจงอยู่ในมาตรา ๕๔ นี้ ไม่ควรจะมาพูดอีก นี้มาตรา ๕๕ มันเรื่องอำนาจสั่งพัก คนละเรื่อง คือเรื่องนี้เรื่องสั่งพัก เพราะฉะนั้น เรื่องมันผ่านไปแล้ว

นายสวน พรหมประกาย (อุทธรณ์) : โทษในมาตรา ๕๕ ข้าพเจ้าพอใจแล้ว

เท่าที่กรรมการแก้ หมายความว่าผู้บังคับบัญชาไม่รวมถึงศึกษาธิการจังหวัด แล้วข้าพเจ้าพอใจ ไม่สงสัย

นายทิม ภูริพัฒน์ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้ามีข้อสงสัยที่กรรมการได้บัญญัติให้ข้าหลวงประจำจังหวัดสั่งพักครูใหญ่ โรงเรียนประถมศึกษาแล้ว ผู้ช่วยครูใหญ่หรือครูหรือประจำแผนกที่เทียบลงมา เช่นนี้ ข้าพเจ้าสงสัยวิธีบัญญัติก็อย่าเช่นนี้ ถ้าหากว่ามีคำว่า ลงมา แล้วทำไมต้องมีผู้ช่วยครูใหญ่หรือครูก็ได้ด้วย เพราะว่าผู้ช่วยครูใหญ่ก็หรือครูก็ได้ คำว่าครูใหญ่แล้ว เพราะฉะนั้น ควรจะเขียนว่าครูใหญ่ โรงเรียนประถมศึกษาเท่านั้น จะมีดีกว่าหรือ ทำไมต้องเขียนว่า ผู้ช่วยครูใหญ่และครูมาให้เป็นการฟุ้งเฟ้อ เพราะฉะนั้นจึงอยากจะให้กรรมการตัดคำว่าผู้ช่วยครูใหญ่หรือครูออกเสีย

นายบุรินทร์ สิมพะลิก (กรรมการ) : ที่เราแยกคำว่าเช่นนี้ก็เพราะเหตุว่าครูใหญ่ที่อยู่ในส่วนจังหวัด ไม่ใช่มีแต่เฉพาะโรงเรียนประถมศึกษาโรงเรียนประจำจังหวัดก็มีอยู่ ในส่วนโรงเรียนประจำจังหวัดมีครูใหญ่เป็นข้าราชการชั้นเอกก็มี ชั้นโทก็มี ผู้ช่วยรอง ๆ ลงมาชั้นตรีก็มี ชั้นจัตวาก็มี แล้วครูเหล่านี้ก็ขึ้นอยู่กับข้าหลวงเหมือนกัน ถ้าหากว่าเขียนแต่ครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาลงมา ไม่คลุมถึงโรงเรียนประ-

จำจังหวัด โรงเรียนอาชีพขึ้นอยู่กับข้าหลวงประจำจังหวัด เรายังเขียนไว้อย่างนี้

นายบุญช่วย ฮัตถากร (มหาสารคาม) : ในอนุมาตรา ๔ ซึ่งเป็นอนุมาตรา ๓ เดิมนี้ นั้น ข้าพเจ้ายังมีความข้องใจอยู่มาก ก็คือว่าตามที่คณะกรรมการได้มีการพิจารณาแก้ไขเป็นจำนวนมาคนั้น เป็นต้นว่าตัดอำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดในเรื่องเกี่ยวกับข้าราชการประจำแผนก หรือเทียบเท่าประจำแผนกไปเสียหมดนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ความจริงอำนาจในข้อนี้ นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะให้ให้เป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัดอยู่ต่อไป ถ้าเมื่อไปพิจารณาเหตุตามระเบียบราชการบริหารราชอาณาจักรแล้วอาจจะมีการขัด หรือไม่ขัดก็เป็น การขัด โดยทางอ้อมอย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ อีกประการหนึ่งก็คือว่าอำนาจข้าหลวงประจำจังหวัดนั้นสมควรอย่างมากในการที่จะควบคุมดูแลข้าราชการประจำแผนก หัวหน้าแผนก เพราะเป็นหัวหน้าของรัฐบาลในส่วนภูมิภาค เป็นหูเป็นตาของรัฐบาลโดยตรง แล้วถ้าหากว่าไม่ให้มีผู้ใหญ่เสียดคนหนึ่งเพื่อเป็นต่างหูต่างตาของรัฐบาลแล้วก็จะเป็นการเสื่อมเสียแก่ราชการแผ่นดินได้ง่าย จึงสมควรให้เป็นอำนาจของข้าหลวงประจำจังหวัดในการแก้ไขของกรรมการ ๓ บันทัดแรกของอนุมาตรา ๓ นั้น ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย แต่ส่วนการแก้ไขหรือ

ตัดแต่ประจำแผนกไปจนสุดนั้น ทัดนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย อยากให้อำนาจข้าหลวงคงอยู่ในการพิจารณาในเรื่องเกี่ยวกับข้าราชการประจำแผนกโดยอนุมัติของอธิบดีหรือปลัดกระทรวง ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ กรรมการ : ก็มาตรานี้ได้แก้ไขสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนคือเดิมแท้ ๆ นั้นเราให้แค่เพียงชั้นจัตวาตามร่างใหม่ขึ้นถึงประจำแผนก ก็ถูกตามความประสงค์ที่ท่านอภิปรายแล้ว คือตามร่างเดิมนั้นท่านจะเห็นว่าตามร่างเดิมหมายถึงชั้นจัตวาเท่านั้น เมื่อแก้ไขใหม่เราก็ให้ถึงประจำแผนก นี่เป็นเรื่องพักราชการซึ่งจะต้องมีการสอบสวนตามมาตรา ๘๘ ก็ได้ผ่านมาแล้ว เมื่อตั้งกรรมการสอบสวนแล้วเมื่อเห็นว่าคนนั้นควรถูกสั่งพักก็ให้สั่งพักตามที่ท่านอภิปรายนั้นก็ได้รับผลตามที่ท่านอภิปรายแล้ว

นายกว้าง ทองทวี (มหาสารคาม) : สำหรับอนุมาตรา ๓ แห่งมาตรา ๔๕ นี้ ข้าพเจ้ามีความข้องใจเหมือนกันเพราะเหตุว่าสำหรับอนุมาตรา ๓ ที่กรรมการแก้ไขเพิ่มเติมลงไปให้ข้าหลวงประจำจังหวัดหรือผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบหมายจากข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจสั่งพักราชการเท่านั้น ถ้าพูดถึงความจริงแล้วมันควรจะสอดคล้องกับมาตรา ๘๘ ของอนุมาตรา

๓ ทำนองเดียวกัน เพราะเหตุที่ว่ามาตรา ๘๕ ของอนุมาตรา ๓ นั้น ข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจตั้งกรรมการเพื่อสอบสวนผู้กระทำความผิด ตำแหน่งครูใหญ่หรือเทียบครูใหญ่ลงมา หัวหน้าแผนกหรือเทียบหัวหน้าแผนกลงมา นั้น ถ้าหากว่าเทียบกับอนุมาตรา ๓ แห่งมาตรา ๘๕ นั้น เมื่อเทียบกับมาตรานี้ได้จะเป็นการเหมาะสม เพราะการเขียนเช่นนี้เป็นห่วงมุงกฎทั่วยังคงไป เมื่อข้าหลวงประจำจังหวัดมีอำนาจตั้งกรรมการสอบสวนได้แล้ว ควรจะมีอำนาจสั่งพักราชการได้เช่นเดียวกัน ที่ข้าพเจ้าเรียนมานี้ แม้ว่าจะไม่มีความพอใจให้ข้าหลวงประจำจังหวัดสั่งพักข้าราชการหัวหน้าแผนกก็ตามแต่ถ้าพูดถึงตามความยุติธรรมแห่งระเบียบราชการแล้วมันควรจะเป็นเช่นนั้น ผู้ที่มีอำนาจตั้งกรรมการสอบสวน แล้วควรจะมีอำนาจสั่งพักได้ด้วย แต่มาตรานี้ขอยึดยกลงไปที่เดียว ข้าพเจ้าเห็นว่ามันไม่เป็นการสอดคล้องกัน

ประธานสภาผู้แทน: ข้าพเจ้าคิดว่าเห็นจะพอ ก็คือว่า มาตรา ๘๕ อนุมาตรา ๓ นี้กรรมการแก้ไขใหม่แล้ว ผู้แปรญัตติทุกคนรวมทั้งคุณวิรัชก็ว่า ... ซึ่งสงวนไว้โน่นสภาก็พอใจแล้ว ฉะนั้นประเด็นที่จะวินิจฉัยว่าจะเอาตามกรรมการแก้ไขใหม่หรือจะเอาของเดิมมีสองอันเท่านั้น ตามที่มีอภิปรายหลายท่านนั้นก็ยังไม่มีผู้ยืนยันว่า

จะเอาตามกรรมการหรือของเดิม เพราะฉะนั้น เมื่อพูดกันมาพอสมควรแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่าจะเอาที่กรรมการร่างมา หรือที่รัฐบาลแก้ไข ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามที่แก้ไขใหม่ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน: ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาลขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน: ส่วนน้อยตกลงให้เป็นไปตามที่กรรมการแก้ไข

เลขาธิการรัฐสภา: มาตรา ๘๖ หมวด ๔ การอุทธรณ์คำสั่งมาตรา ๘๗ มาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙

นายอภิรักษ์ จันทวิมล (กรรมาธิการ): สำหรับมาตรา ๘๗ กรรมาธิการขอแก้คำสุดท้ายของวรรคที่ว่า ปลัดกระทรวงเป็นรัฐมนตรี และขอตัดวรรค ๒ ออกทั้งวรรค กองอ่านได้ความดังนี้ "ให้ผู้ที่รับคำสั่งอุทธรณ์คำสั่งรับสั่งสำเนาคำสั่งอุทธรณ์คำสั่ง ไปยังผู้สั่งลงโทษเพื่อชี้แจงภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับสำเนาคำสั่งอุทธรณ์คำสั่งแล้วเสนอต่อไปตามลำดับจนถึงรัฐมนตรี" ทศคำ "ปลัดกระทรวง" ตอนท้ายออกทั้งหมด แล้วขอแก้ปลัดกระทรวงเป็นรัฐมนตรี

นายภักดี ทองทวี (มหาสารคาม): สำหรับมาตรา ๘๗ นี้ ข้าพเจ้ายังถือใจว่าที่

กรรมการฯ ไปแก้ไขร่างเดิมแล้วยกใหม่
 ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วยอยากจะคงไว้ตาม
 ร่างเดิม เพราะมันมีประเด็นอยู่ว่า ในร่าง
 เดิมของรัฐบาลที่เสนอมานั้น ให้ผู้ที่รับคำ
 อุกุทธณ์ คำสั่ง รับ ส่งคำ อุกุทธณ์ คำสั่ง นั้น
 พร้อมด้วยคำชี้แจงของตน ถ้าจะฟังมีต่อไป
 ยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปตามลำดับภายใน
 ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำ อุกุทธณ์ คำสั่ง
 อันถูกต้องตาม มาตรา ๕๘ จนถึงรัฐมนตรี
 แต่ตามร่างใหม่ที่กรรมการฯ ยกมาเพื่อผู้รับ
 อุกุทธณ์ ยังส่งย้อนกลับ ไปให้ผู้ส่งลงโทษผู้
 นั้นอีก แล้วภายใน ๗ วัน ระยะ ๗ วันนี้เป็น
 ระยะที่ว่างอยู่ คือ ๗ วันต้องย้อนไปโน่นให้
 ผู้ส่งลงโทษ ถึง ๗ วันแล้วก็ย้อนกลับมาอีก
 กว่าเจ็ด รัฐมนตรีก็มากกว่า ๗ วันอาจจะกีด
 อยู่ที่โน่น ตามร่างเดิมแล้วซัก ก็คือให้
 ส่งไปตามลำดับ พร้อมทั้งคำชี้แจงภายใน
 ๗ วัน ร่างเดิมเข้าเหมาะสมแล้ว จึงขอ
 เสนอให้ยื่นไว้ตามร่างเดิม

นายอภิรักษ์ จันทวิมล (กรรมการฯ) :
 ขอชี้แจงว่ากรรมการฯ ได้เขียนขึ้น โดยคำ
 เนินการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือนมาตรา ๗๓ ซึ่งได้ผ่านไปแล้ว
 ตามร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
 พลเรือนมาตรา ๗๓ ซึ่งสภานี้ได้ผ่านไปแล้ว

ประธานสภาผู้แทน: เขาเป็นว่าคุณ
 กว้างไม่คิดใจ ผ่านไป

เลขาธิการรัฐสภา: มาตรา ๑๐๐

นายอภิรักษ์ จันทวิมล (กรรมการฯ) :
 สำหรับมาตรา ๑๐๐ กรรมการฯ ขอแก้คำที่ ๒
 ของมาตรานี้คือ คำว่า “เจ้ากระทรวง” ขอ
 แก้เป็น “รัฐมนตรี” และขอแก้ประโยคสุด
 ท้ายของมาตรานี้เป็น “คำสั่งของรัฐมนตรี
 ให้ถือเป็นที่สุด” ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับ
 ร่างพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพล
 เรือน มาตรา ๗๔ คงอ่านได้ความดังนี้ “ให้
 รัฐมนตรีพิจารณาและวินิจฉัยคำ อุกุทธณ์ คำ
 สั่งให้เสร็จภายในกำหนด ๑๕ วัน นับแต่วัน
 รับคำสั่ง เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งจะพิจารณา
 ให้พ้นภายในกำหนดนั้นไม่ได้ ก็ให้ขยาย
 เวลาได้อีก แต่ต้องแสดงเหตุที่ต้องขยาย
 เวลาไว้ด้วย คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้ถือ
 เป็นที่สุด” ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับร่าง
 พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
 มาตรา ๗๔

นายจรัส ทับแสง (ร้อยเอ็ด) :
 สำหรับมาตรานี้ถ้าสมมุติว่ารัฐมนตรียกโทษให้
 คือหมายความว่าไม่เอาโทษแล้ว ข้าพเจ้า
 เห็นว่าควรจะเสนอให้ ก.ก. พิจารณาเห็น
 ชอบด้วยอีกครั้งหนึ่ง

ประธานสภาผู้แทน: คุณไม่ได้แปร
 ญัตติไว้ชั้นนี้จะเอาหรือไม่เอาได้ ๒ อย่างเท่า
 นั้น จะต่อเติมนิดๆ หน่อยๆ ไม่ได้

เลขาธิการรัฐสภา: ๖. ลักษณะ ๗
 คณะกรรมการข้าราชการฝ่ายครู มาตรา ๑๐๑

นายอภัย จันทวิมล (กรรมธิการ) :
สำหรับมาตรา ๑๐๑ กรรมธิการ ขอเดิมต่อ
คำสุดท้ายของมาตรานี้ว่าดังนี้ “ และให้มี
เจ้าหน้าที่รองลงไปตามสมควร ” คือวรรค
สุดท้ายว่า “ ให้ ก.ค. ตั้งข้าราชการฝ่ายครุ
คนหนึ่งเป็นเลขาธิการ กรรมธิการขอเดิม
ว่า “ และให้มีเจ้าหน้าที่รองลงไปตาม
สมควร ” ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับร่าง
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
มาตรา ๗๖ วรรคท้าย

นายประสิทธิ์ บุญอารมย์ (สกล
นคร) : ข้าพเจ้าได้แปรญัตติและขอสงวน
ไว้ในมาตรา ๑๐๑ ในเรื่องคณะกรรมการ
ข้าราชการฝ่ายครูที่เรียกว่า ก.ค. ในคณะ
เหล่านี้มีอยู่ในอนุมาตรา ๑ ที่ข้าพเจ้าสงสัย
คือเรื่องให้รัฐมนตรีว่าการ หรือรัฐมนตรีอยู่
ในขณะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าท่านรัฐมนตรี
ข้าพเจ้าไม่ได้ มีความ รังเกียจ เดียดฉันท์ว่า
ท่านจะไม่สามารถ แต่ข้าพเจ้าอยากจะเทออก
ไว้ชั้นรัฐมนตรีนี้ว่าให้ไปเป็นส่วนนโยบาย
ส่วนใหญ่ ในส่วนที่มีหน้า ก.ค. ควรจะ
ปล่อยให้คณะกรรมการจริง ๆ แล้วก็อยาก
จะให้สอดคล้องกับที่ข้าพเจ้าแปรญัตติไว้
ให้ข้าราชการพลเรือนในการที่ว่า ก.พ. ซึ่ง
ไม่อยากจะให้ท่าน นายกรัฐมนตรีเข้าไป
ก้าวภายในเรื่องนั้นก็สอดคล้องกับมาตรานี้
เพราะฉะนั้นเมื่อตราบังคับจะเห็นในมาตรา๒
คือไม่อยากจะให้รัฐมนตรีเป็นประธาน ก.พ.

เพราะฉะนั้นขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลาย ซึ่ง
ทรงทราบว่าหน้าที่ของ ก.พ. เรื่งก็ทราบคืออยู่
แล้วว่ามีอะไรบ้าง เพราะฉะนั้นจึง ไม่อยาก
จะให้รัฐมนตรีเข้าไปก้าวภายในการทำหน้าที่
ก.ค. จึงควรเทออกไว้ใน ส่วน บริหาร
ส่วนใหญ่ดีกว่า เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอ
อภิปราย และสงวนไว้ว่าควรจะต้องในอนุ
มาตรา ๑ นี้ ออก

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) :
ข้าพเจ้าขออภิปรายชี้แจงคณะกรรม การ
ไว้เพื่อให้สำนักผูกพันกับมาตรา ๑๑ ตามที่
ข้าพเจ้าได้กล่าว ไว้แล้วตามความมุ่งมาตร
ปรารถนาซึ่งเป็นที่ยึดลงกันในระดับก่อนที่
พิจารณาพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน
ซึ่งจะได้เห็นเหเอาพระราชบัญญัติฝ่ายครูนี้
ให้หันตามไป ข้อตกลงในชั้นกรรมธิการ
ก็ดีได้มีความเห็นว่า เราจะแยกอำนาจ ฝ่าย
ข้าราชการการเมืองกับประจำ ไม่ให้ก้าวภายใน
กัน เมื่อเป็นดังนี้แล้วในการเขียนพระราช
บัญญัติข้าราชการพลเรือนก็ดี ฝ่ายครูก็จะได้
เห็นว่าได้แยกอำนาจ ของรัฐมนตรีออกไป
ไม่ให้อำนาจกตชี หรือแทรกแซงข้าราชการ
ประจำได้ แต่ในที่สุดในการนำพระราช
บัญญัติข้าราชการฝ่ายครูนี้ขึ้นมาพิจารณา
ก่อน ฝ่ายผู้แทนรัฐบาลก็ได้ร่างนั้นขึ้น
มา ส่วนที่เอาเป็นบันทึกฐานให้ข้าราชการ
พลเรือนนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้พระราช
บัญญัติฝ่ายครูนี้ ได้หันเหไป เมื่อข้าพเจ้าขอ

เรียนไว้เพื่ออนาคตจะได้ตัดสินใจว่าหันเหไปได้อย่างไร

อีกประการหนึ่งที่ข้าพเจ้ามีความใส่ใจเป็นหนักหนาในอำนาจฝ่ายการเมืองที่จะเข้าไปแทรกแซง หรือกดขี่ ข้าราชการฝ่ายประจำ ให้เป็นไปตามที่ตนปรารถนานั้น เพราะอิทธิพลทางการเมืองของผู้ที่รับอำนาจตำแหน่งนั้นย่อมจะชักให้เป็นไปตามที่ตนปรารถนา และโดยเฉพาะความเป็นมาแต่เบื้องหลังย่อมเป็นเครื่องชักเกื้อหนุนหรือชี้แนวทางให้เห็นว่าบ้านเมืองของเราในการปกครองหรือจัดระเบียบบริหารแผ่นดิน จะอดเวงหรือหันเหไปตามความพอใจ ตามอารมณ์ของผู้มีอำนาจ เพราะว่าตำแหน่งหน้าที่นั้นทำให้หลักการระบอบการปกครอง และการปฏิบัติราชการเสื่อมเสียไปด้วย ตลอดจนศีลธรรม เมื่อเป็นดังนั้นแล้วข้าพเจ้าจึงมีความปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะได้เห็นว่าการจัดการในระบอบการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยประชาชนหรือเพื่อประชาชน และถือว่ารัฐเป็นของประชาชนนี้ จะได้ดำเนินการเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ไม่ใช่คณะราษฎรที่มายึดอำนาจในตำแหน่งหน้าที่และถูกจากแก้อำไม่ขึ้น เมื่อเป็นดังนี้จึงเห็นได้ว่าถึงกาลถึงเวลาแล้วที่จะได้ปรับ

ปรุ่งกันเสียทีหนึ่ง แต่ความปรารถนาของข้าพเจ้าก็ไม่สามารถที่จะต่อสู้กับอิทธิพลที่จะชักโยไป ความจริงสิ่งเหล่านี้ได้เป็นมาแต่เมืองต้นตั้งที่ข้าพเจ้าได้ทราบเรียนต่อที่ประชุมนี้แล้ว ไม่เพียงแต่เท่านั้นข้าพเจ้าก็ไม่มีหลักประกัน เมื่อเป็นดังนี้แล้วสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาหรือแม้แต่ประชาชนได้เห็นความจริงมานั้นย่อมเป็นพะยานตัดสินในเรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ตามก็ย่อมสื่อแสดงมาแต่ต้นแล้วว่า การดำเนินการหรือการเขียนพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้หันเหไปตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนจึงได้เสียรูปเลอะเทอะแก่กันมาจนกระทั่งบัดนี้ แม้แต่ท่านประธานเองก็ยังไม่รู้ว่าแก่กันอย่างไรและรวบรัดกันจนเลอะเทอะ และข้าพเจ้าก็หนักใจว่าจะถูกวิโถ่มจาก พฤษศยา อีกมันไม่รู้ว่าจะแก่กันอย่างไรกลับ ไปกลับมมมันเป็นไปตามอารมณ์จริง ๆ ท่านประธานวคามที่มองเห็นกันอยู่เช่นนี้ นี่แหละข้าพเจ้าจึงปรารถนาจะให้ แยก ระหว่าง ข้าราชการประจำกับข้าราชการการเมือง ถึงแม้ความปรารถนาของข้าพเจ้าในวันนี้ไม่สำเร็จก็ขอให้อนาคตเป็น เครื่องตัดสินว่า ความเหลวแหลกของราชการบ้านเมืองเหลวแหลกมาอย่างไร ตลอดเวลา ๑๕ ปีนี้ได้เสื่อมเสียไปมาก การบริหารราชการก็ไม่สำเร็จ แม้แต่การศึกษาหลักหกประการก็ไม่ดำเนินไปสู่

ประธานสภาผู้แทน: คุณวิรัตน์คุณ
นั่งเดอะจะพูดให้ฟังเรื่องของคุณมีนึกเดียว
เท่านั้น เรื่องว่ากรรมการครูจะมีรัฐมนตรี
เป็นประธานหรือไม่ คุณบอกว่าไม่ให้
รัฐมนตรีเป็นประธาน เพราะคัดออกทำไม
ไปหลักหกประการ นอกเรื่องไป นายสม
สงวนไว้จิตใจใหม่ ไม่จิตใจ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมาธิ
การ): มาตราที่เกี่ยวข้องกับรัฐมนตรีนั้นเราได้
เถียงกันมาในมาตรา ๑๖ แล้ว ถ้าท่านผู้มี
เกียรติทั้งหลายจะได้กรุณาอ่านมาตรา ๑๖
ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการประ
ธาน ก.ค. รักษาการตามพระราชบัญญัติ
แล้วเมื่อมาตรานั้นผ่านมาลงมติกันครั้งหนึ่ง
แล้วว่า เราคงให้รัฐมนตรีเป็นประธาน ก.ค.
อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น มาตราที่โดยหลักการ
แล้วก็ต้องตามมาตรา ๑๖ การที่สมาชิกทั้ง
สองได้ถือโอกาสอภิปรายคำหาคัดค้านคณะ
กรรมาธิการนี้ก็ดี ทางสภานี้ก็ดี ซึ่งลงมติ
ไปเช่นนั้นถือโอกาสคำหาคัดค้านในระบอบ
การปกครองประชาธิปไตยมาเป็นเวลา ๑๔
ปีนี้ก็ดี ก็เป็นเรื่องที่ได้พูดกันในมาตรา ๑๖
นั้นจนหมดสิ้นแล้ว จะว่ากันโดยในทาง
เหมาะสมเมื่อมาตรา ๑๖ ผ่านมา โดยยินยอม
ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็น
ประธาน ก.ค. อยู่แล้ว มาตรานี้ก็ไม่ควรจะ
ได้อภิปรายกัน แต่ถึงจะอภิปรายกันอย่างไร
ไรก็ตามสิทธิของท่านก็คงมีว่าสภานี้ก็ยังไม่

สามารถจะลงมติกลับ ไปกลับมาเช่นนั้นได้
จะขอเรียนชี้แจงด้วยว่าพระราชบัญญัติระ
เบียบข้าราชการฝ่ายครูนี้ได้ยึดหลักของเดิม
คือยินยอมให้รัฐมนตรีเป็นผู้บังคับบัญชาอยู่
ส่วนในร่างพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการ
พลเรือนนั้นขึ้นกรรมาธิการไม่เห็นด้วย
ในการที่จะให้รัฐมนตรีเข้าไปเป็นผู้มีอำนาจ
บังคับบัญชา แต่เมื่อสภานี้ได้ลงมติให้รัฐ
มนตรีเป็นผู้ที่มีอำนาจบังคับบัญชาตามที่ได้
ตกลงในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือนแล้ว เพราะฉะนั้นกรรมาธิการนี้จึง
จำต้องแก้บางข้อความให้สอดคล้องกับพระ
ราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน ที่
ผ่านมา และขอเรียนชี้แจงอีกเล็กน้อยว่า
ในพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพล
เรือนนั้นเราไม่ให้นายกเป็นประธาน ก.พ.
และสำหรับกระทรวงทบวงกรมอื่นเราก็ให้
รัฐมนตรีว่าการเป็นประธาน อ.ค.พ. กระ
ทรวง เพราะฉะนั้นประเด็นในข้อนี้ข้าพเจ้า
ขอชี้แจงว่าเป็นเรื่องที่ได้พูดกันมุกหลายครั้ง
หลายคราว และเฉพาะอย่างยิ่ง ในมาตรา
๑๖ แล้ว ก็น่าจะได้ลงมติกัน

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ (ก้ำแพง
เพชร) : ก่อนที่ประชุมจะได้ลงมติตามคำ
ร้องขอของท่านกรรมาธิการนั้น ข้าพเจ้ามี
ความเห็นสอดคล้องกับผู้แปรญัตติซึ่งสงวน
ไว้ละ ที่เห็นว่าก่อนลงมติควรพิจารณาดังผล
ซึ่งได้ขอเพิ่มเติมเกี่ยวกับอำนาจพระราชบัญญัติ

นี้ว่า เราจะได้รับความเป็นธรรมจากพระราชบัญญัตินี้แค่ไหนเพียงไร เมื่อประกาศใช้แล้ว คำอภิปรายของท่านกรรมาธิการชี้ให้เห็นว่าถ้าหากว่าเราตัดรัฐมนตรีออกจากเป็นประธาน ก.ค. จะทำให้รูปพระราชบัญญัตินี้เสียไปในันโดยท่านอ้างว่ามาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีเป็นประธาน ก.ค. อยู่แล้วนั้น คำอภิปรายของท่านกรรมาธิการอาจจะคลาดเคลื่อนไป ในขั้นนี้เราจะต้องคำนึงถึงว่า หลักในการแต่งตั้งคณะกรรมการคณะนี้อยู่ที่มาตรา ๑๐๑ ข้าพเจ้าคิดว่ามาตรา ๑๖ มาตรา ๑๖ เป็นส่วนอุปกรณ์ของมาตรา ๑๐๑ ถ้าเราตัดรัฐมนตรีออกจากคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายครูแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุผลที่อ้างนั้นคงจะตกไป ฉะนั้นเหตุผลทั้งหลายที่เราผ่านมาตรา ๑๖ มาแล้วก็เป็นการใช้ประโยชน์ในการพิจารณามาตรา ๑๐๑ ผู้แปรญัตติซึ่งสงวนไว้นี้ ต้องการให้สภานี้หรือที่ประชุมนี้ ได้เห็นว่าการที่จะนำเอารัฐมนตรีเข้ามาเป็นกรรมการข้าราชการฝ่ายครูนั้น อาจจะทำให้การพิจารณามีปัญหาต่าง ๆ โหม้เขียงไปในทางที่เป็นประโยชน์ส่วนตัวก็ได้ ซึ่งผู้แปรญัตติมีความคิดเห็นและมุ่งมาตรการปรารภในผลดีซึ่งจะตกอยู่แก่ประเทศชาติในอนาคต ในขั้นนั้นผู้แปรญัตติจึงไม่ยากที่จะให้มีท่านรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการฝ่ายครู ทั้งนี้เพื่อจะหลีกเลี่ยงคำครหาต่างๆ ในทางที่ว่าฝ่ายการเมืองได้ก้าว

ก้าวเข้าไปในฝ่ายประจำเกินไปด้วย ความมุ่งมาตรการปรารภนาต่อระบอบที่เราจะกระทำต่อไปในอนาคตเพื่อที่จะได้เลี่ยงจากคำครหาเช่นนี้ ผู้แปรญัตติจึงขอให้ตัดรัฐมนตรีออกเสีย ทั้งนี้โดยเหตุว่ากรรมการซึ่งเว้นจากรัฐมนตรีนั้นบรรดากรรมการ ซึ่งแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้แต่ละท่านคงจะได้พิจารณาด้วยดี เพราะเหตุว่าบุคคลเหล่านั้นแต่ละท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและจะให้ความยุติธรรมแก่กรณีซึ่งจะเกิดขึ้นได้ ปัญหาว่าถ้าเราจะตัดรัฐมนตรีออกไปเสียแล้วคงจะทำให้การพิจารณานั้นเป็นการล้มเหลวไป ข้าพเจ้าคิดว่าท่านรัฐมนตรีก็มีอำนาจตามมาตรา ๑๐๑ และมาตราอื่นๆ อยู่แล้ว ในฐานะเป็นเจ้ากระทรวง เมื่อคณะกรรมการพิจารณาเหตุผลหรือกรณีผิดพลาดซึ่งมีการร้องเรียนนั้น เมื่อกรรมการเข้าไปในทางที่ท่านรัฐมนตรีคงจะรับเอาการปฏิบัติของคณะกรรมการเป็นคำสั่งอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นปัญหาที่ผู้เสนอแปรญัตติขอตัดคำว่ารัฐมนตรีออกนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าในทางที่ดีเพื่อให้พระราชบัญญัติเป็นไปในทางที่ให้มีเจตนารมณ์ในทางที่ว่าเพื่อจะหลีกเลี่ยงจากคำครหาในเรื่องก้าวก้าวราชการประจำนั้น ข้าพเจ้าจึงสนับสนุนและใครจะขอให้สภานี้ได้พิจารณาผลในการปฏิบัติ และผลซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในภายหลังว่าเมื่อมีการผิดพลาดขึ้นแล้ว ท่านรัฐมนตรีซึ่งอยู่ในฐานะเจ้า

กระทรวง ซึ่งเป็นฝ่ายการเมืองอาจจะถูก
ครหาได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อได้
พิจารณาถึงเหตุผลที่ว่าความยุติธรรม และ
คำครหาต่างๆ จะเกิดขึ้นในอนาคตหรือไม่
ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายจะได้ใช้วิจารณ
ญาณถึงคำแปรญัตติที่ผู้เสนอแปรญัตติคัด
ออกด้วยดี และเมื่อได้พิจารณาถึงเหตุผล
แล้ว ท่านทั้งหลายคงจะได้เห็นพ้องด้วย.

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรตัดอนุมาตรา ๑ ใน
มาตรา ๑๐๑ ออก ตามคำแปรญัตติของคุณ
วิรัตน์ฯ ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น
ด้วย ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ตกลงไม่ติด
ต่อไปอนุมาตรา ๒ คุณวิรัตน์ฯ สงวนไว้อีก

นายวิรัตน์ สุชะพันธ์ (อ่างทอง) :
ไม่สนใจที่จะตัด

ประธานสภาผู้แทน : ตีแล้วผ่านไป

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๑๐๒
มาตรา ๑๐๓ มาตรา ๑๐๓ ทวี

นายอภิ จันทวิมล (กรรมวิธีการ) :
ในมาตรา ๑๐๓ ทวีนี้ ขอแก้คำว่า “ออก”
เป็น “ระบุ” ก็คือว่า “ออกนามจังหวัด
นั้นๆ” แก้เป็น “ระบุนามจังหวัดนั้นๆ”

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๑๐๔
มาตรา ๑๐๕

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตร
ธานี) : กฎหมายครุทั้งฉบับนี้ ข้าพเจ้า
เห็นว่ามีค่าสำคัญที่สุดก็อยู่ที่มาตรา ๑๐๕
เพราะว่ากฎหมายนี้เราออกไปเพื่อต้องการ
จะยกฐานะของครู ซึ่งเป็นผู้ที่มีฐานะที่นำ
สงสาร ซึ่งมีค่าบั้นโศครวญนั้กำหนดว่าครู
เป็นลูกเมียน้อย ได้รับการทอดทิ้ง ไม่ได้
รับการเลี้ยงดูแลเป็นเวลามานานแล้ว จะ
ให้ครูเหล่านี้ได้รับความดูแลแก้ไขเพียง
ใดก็อยู่ที่กฎหมายนี้ และเฉพาะอย่างยิ่ง
มาตรา ๑๐๕ ก็ว่ามาตรา ๑๐๕ นี้ไปเกี่ยว
กับบัญชีครัวเรือนเงินเดือนซึ่งอยู่ในท้ายพระราช
บัญญัตินี้ สำหรับครูที่จ. ได้รับความกรุณา
จากกฎหมายนี้แค่ไหนเพียงไรนั้น ครูอื่น ๆ
ข้าพเจ้าจะไม่พูดถึง ก็ว่าครูมีหลายจำพวก
ครูโรงเรียนรัฐบาล ครูประจำบ้าน สำหรับ
ครูโรงเรียนรัฐบาลนั้นก็เป็นที่ตามวุฒิที่
เขามีอยู่ ข้าพเจ้าอยากจะพูดโดยเฉพาะ
ในแง่ของครูประจำบ้านซึ่งเป็นพวกที่น่า
สงสารเหลือเกิน ครองชีพอยู่ได้ทุกวัน
นี้ ก่อนที่กฎหมายนี้ออกไปไม่ใช่อาศัยเงิน
เดือนอย่างเดียว นอกจากเงินเดือนแล้ว
ต้องอาศัยแห่ สุ่ม เป็นเครื่องช่วยเหลือให้
เขาและครอบครัวมีชีวิตอยู่ได้ ที่นี้ครู
ประจำบ้านซึ่งเป็นผู้ที่น่าสงสารที่สุดนี้ได้รับ
ความอนุเคราะห์จากกฎหมายนี้แค่ไหน
เพียงไรนั้นอยู่ที่มาตรานี้.....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านเน่งเตี้ยว
ข้าพเจ้าจะขอมความเจ้าโร คือ มตรานี้
คุณก็ไม่ได้แปรญัตติเอาไว้ กรรมวิธีการก็
แก้ไขนิด ๆ หน่อย ๆ เพราะฉะนั้น ใน
โอกาสที่คุณจะพูดก็พูดว่าจะเอา ของเก่าทั้ง
หมดหรือของใหม่ทั้งหมด เรื่องที่คุณพูดดู
เหมือนว่าจะไม่เข้าทางนี้ ไปกันคนละแคว
ทีเดียว คุณอ่านดูให้ดี พูดได้ ๒ อย่างว่า
จะเอาเก่าก็เก่าหมด เอาใหม่ก็ใหม่หมด
รักพี่เสียดายน้องไม่ได้ ชั่งไว้กับมีว่า
อย่างนั้น

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (สุต
ธานี) : ที่กรรมวิธีการแก้ไขก็สงสัย จะ
ขอเปลี่ยนแปลง ๕ ปีเป็น ๓ ปี ๑๐ ปีเป็น
๗ ปีจะได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่มาตรา
๑๐๕ นี้ เป็นที่อื่นเสียแล้ว

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (สุต
ธานี) : ขอโทษ

เลขาธิการรัฐสภา : ลักษณะ ๘ บท
เฉพาะกาล มาตรา ๑๐๖

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (พระนคร) :
ข้าพเจ้าแปรญัตติบทเฉพาะกาลไว้ ที่ท่าน
กรรมวิธีการชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบว่าได้เอา
ไปใส่ไว้ในมาตรา ๕๘ แล้วบอกข้าพเจ้า
พอใจ เมื่อมาตรา ๕๘ ได้แปรแก้ไขแล้ว
แล้ว ข้าพเจ้าถือว่าข้าพเจ้ายังดีตั้งใจ ขอ
แปรญัตติของข้าพเจ้านี้ดู ข้าพเจ้าขอ

เรียนถามกรรมวิธีการว่า จะเห็นควรให้
ข้าพเจ้าชี้แจงหรือไม่เสียก่อน

ประธานสภาผู้แทน : เตี้ยว ๆ ท่าน
ขุนฯ กราบ มาตรา ๑๐๖ นี้ ตามรายงาน
ของคณะกรรมการท่านขุนฯ ไม่ได้แปร
ญัตติไว้

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (พระนคร) :
คือมาอยู่ในบทเฉพาะกาล มาเปลี่ยนแล้ว
ไปหมด

ประธานสภาผู้แทน : เตี้ยว นิ่งก่อน
ถามกรรมการก่อน ไม่มีการกล่าวชื่อ
ท่านขุนฯ สักนิดเดียว

ร้อยตำรวจเอก อภัย สงเคราะห์
ราษฎร์ (พระนคร) : มาตรานี้ไม่ปรากฏ
ว่าท่านสมาชิกก็ได้พูดไปเมื่อกี้ได้ขอแปร
ญัตติไว้

ขุนชำนาญอนุสาสน์ (พระนคร) :
กระผมตั้งมาตรา ๑๐๕ เอามาใส่บทเฉพาะ
กาลว่าเกี่ยวกับข้าราชการตุลาการชั้นจิตวา
แจ้งให้เงินเดือน ๑๐๐-๑๒๐ ที่ได้ข้อยแล้ว
ผมจะมาใส่บทเฉพาะกาล ซึ่งเจตนาไว้ใน
ชั้นกรรมการบอกว่าเอา ไปใส่ไว้แล้วใน
มาตรา ๕๘ เมื่อชี้แจงแล้วผมก็พอใจ แต่
ที่มีมาตรา ๕๘ ได้แปรรูปไปแล้วจะไม่ให้
ผมดีใจในเรื่องนี้อย่างไร ขอให้ท่าน
ประธานช่วย

ประธานสภาผู้แทน : นิ่งก่อนคณะ
กรรมการชี้แจง มาตรา ๑๐๖ มาตรา ๑๐๖ จะ

เป็นที่ทันท่วงทีว่า ผมจะเถียงก็ไม่มีหลักฐานอะไรเพียงท่านขุนฯ แต่หลักฐานที่มีอยู่เฉพาะหน้าผมเวลานี้ไม่มีอะไรกล่าวถึงท่านขุนฯ เลย ท่านขุนฯ จะเอาอะไรเป็นมาตรฐาน เมื่อไม่มีก็ไม่มี ถ้าอย่างนั้น การพิจารณาก็ไม่มีการสิ้นสุด ขอทีเถิดพ่อคุณไว้โอกาสหลังก็แล้วกัน มาตรา ๑๐๖ นี้มีมีอยู่ ๒ อนุมาตรา วรรค ๑ อนุมาตรา ๓ ข้าพเจ้าจะถามเป็นลำดับไป ต่อไปมาตรา ๑๐๖ วรรค ๑ มีผู้ใดตั้งใจไหม

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ในมาตรา ๑๐๖ วรรคแรกนี้ กรรมการได้เพิ่มมาว่า “และมีอยู่ในเกณฑ์ต่อไปนี้” ถ้าพูดตามภาษากฎหมายแล้วก็ความลำบาก เพราะอยู่ในเกณฑ์นั้นมีเกณฑ์หนึ่ง สองเกณฑ์ สามเกณฑ์ สี่เกณฑ์ เอาไปแล้ว อาจจะมีคำถามหมายความว่าอนุมาตรา ๑ ก็ใช้ได้ ๒ ก็ใช้ได้ แต่ความมุ่งหมายนั้นควรจะเห็นว่าทั้งสองอย่างจึงจะเป็นได้ แต่เขียนอย่างนี้หมายความว่าอย่างใดอย่างหนึ่งก็เป็นสามัญได้ เจตนาของกรรมการจะต้องมีคุณสมบัติ อนุ ๑ อนุ ๒ จึงจะเป็นสามัญ และเหลือในเกณฑ์ต่อไป ซึ่งมีความว่าอาจเป็นสามัญได้ และประกอบด้วยเกณฑ์ต่อไปหรือประกอบถึงดังต่อไป ซึ่งมีความหมายทั้งสองอย่างซึ่งจะเป็นสามัญได้ อย่างนี้ก็อาจจะมีควรรู้เรียนในการเป็นสามัญได้

นายอภิย์ จันทวิมล (กรรมวิธีการ) : ตามที่ท่านสมาชิกเมื่อคืนที่กักท้วงนั้น ก็กรรมวิธีการอาจจะไปเพิ่มที่ในอนุมาตรา ๑ มีคุณสมบัติตามมาตรา ๒๘ แล้วเติม “และ” ไปคำหนึ่ง และ (๒) ตัวอย่างนั้นก็ครบหมด

ประธานสภาผู้แทนฯ ที่นี้อนุมาตรา ๑ ผ่านไปแล้ว ไม่มีใครตั้งใจ อนุมาตรา ๒

นายทอง พงษ์อนันต์ (ชัยภูมิ) : ในมาตรา ๑๐๖ อนุมาตรา ๒ นี้ที่กรรมการแก้มา ความจริงเจตนาของกรรมการที่ช่วยเหลือครูนั้นเป็นการเหมาะสมแล้ว แต่ว่าเมื่อได้อ่านคุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นสามัญได้ ๕ ประการ แต่นำสงสัยว่า มาตราสุดท้าย คือผู้ที่ทำหน้าที่ครูมาแล้วเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี ก็ในฐานะครูที่ทำการสอนโรงเรียนประชาบาลเป็นเวลาซึ่งกล่าวไว้แล้ว ไม่ได้รับการยกย่องการช่วยเหลือจากกระทรวงศึกษาธิการหรือรัฐบาลเลย ในกรณีนี้ไม่น่าจะประมาณ ๑๐ ปี น่าจะลดหย่อนเป็น ๕ ปี ส่วนข้อความต่อไปอันเหมาะสมแล้ว อยากจะให้เป็น ๕ ปี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมวิธีการ) : ตามร่างนี้ถ้าได้ดูในรายงานแล้วจะเห็นได้ว่าบรรดาผู้แปรญัตติพอใจแล้วทั้งสิ้น นอกจากผู้ที่ไม่ได้มาชี้แจงเท่านั้น เพราะฉะนั้น บรรดาผู้ที่แปรญัตติจะ

ชี้แจงต่อกรรมาธิการ กรรมาธิการชี้แจงแล้วก็เป็นที่น่าพอใจ เพราะฉะนั้น ในการอภิปรายต่อไปนี้ก็จะมียู่ในลักษณะที่ว่าอนุมาตรา ๒ จะเอาตามร่างเดิมหรือไม่ และประเด็นจะเอาตามร่างเดิมหรือที่กรรมาธิการตัดออก กรรมาธิการจึงขอชี้แจงดังนี้คือเดิมนี้สำหรับผู้ที่จะเป็นครูสามัญได้จะต้องมีคุณสมบัติตาม มาตรา ๗๘ ประการหนึ่ง ตามที่จะเห็นในหลักทั่วไป ประการที่ ๒ จะต้องได้รับเงินเดือน ๒๐ บาทขึ้นไป ประการที่ ๓ จะต้องเป็นผู้ที่สอบไม่ได้ตามเกณฑ์ แต่ทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี และผู้บังคับบัญชารับรองว่ามีความรู้ในหน้าที่ครู เพราะฉะนั้น เห็นว่าในการที่จะเป็นข้าราชการครูสามัญนั้นต้องประกอบด้วย ๓ ประการ คือว่าโดยหลักทั่วไปไม่มีความเลื่อนเป็นอนในกิจการงานแล้วก็ไม่มีอะไร แต่อีกประการที่หนึ่งก็คือจะต้องมีเงินเดือน ๒๐ บาทแล้ว แต่คนที่เงินเดือน ๒๐ บาท จะต้องเป็นผู้ที่สอบไล่ได้มัธยม ๖ หรือสอบมัธยม ๖ ไม่ได้ จะต้องได้ทำหน้าที่การทำงานมาแล้ว ๕ ปี และมีเงื่อนไขขมวดอีกว่า ผู้บังคับบัญชาจะต้องรับรองด้วย นี่เงื่อนไขเดิมเป็นอย่างนี้ ส่วนเงื่อนไขใหม่นี้ ได้ขมวดไว้แต่เพียงว่า ถ้าสอบมัธยม ๖ ได้แล้ว จะเป็นก็ที่เราไม่คำนึงถึง เราให้เป็นสามัญเงินเดือน ๓๐ บาทได้ นี่เงื่อนไขอื่นไปอีกซึ่ง

ดีกว่าเดิมอีกอันหนึ่ง ถ้าเป็นผู้ที่ได้รับเงินเดือน ๒๐ บาท ถ้าทำงานมา ๕ ปีก็ไปได้มีอีกพวกหนึ่ง ซึ่งแต่เดิมจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับเงินเดือน ๒๐ บาท แต่ทว่าจะต้องทำงาน ๕ ปีแล้ว ผู้บังคับบัญชารับรอง แต่ในตอนนี้ไม่ต้องมีผู้บังคับบัญชารับรอง เป็นแต่เพียงว่าเงินเดือน ๒๐ บาทแล้ว ทำงานมา ๕ ปี ให้เป็นครูสามัญได้ นี่เป็นเงื่อนไข ๒ หรือถ้าบุคคลนั้นได้ ๒๐ บาทไม่ได้มัธยม ๖ หมายความว่าสอบเพียงประถม ๔ ได้ แต่ได้ ๒๐ บาทอย่างนี้ แต่ถ้าบุคคลนั้นทำงานมา ๑๐ ปี เราให้เป็นครูสามัญได้ มันดีกว่าเก่า เพราะฉะนั้น การที่ท่านจะอภิปรายขอ ๑๐ ปีเป็น ๕ ปีนั้นไม่ได้ เพราะร่างงาน ๑๐ ปีนี้หมายความว่า การสอบประถม ๔ หรือมัธยม ๑ ได้ แต่สมมติว่าได้เงินเดือน ๑๕ บาท แต่ถ้าคนนั้นรับราชการมาถึง ๑๐ ปี ก็ให้เลื่อนได้ทีเดียว แต่ถ้า ๕ ปี จะต้องเป็นคนที่ได้เงินเดือน ๒๐ บาทก่อน เพราะฉะนั้นกรรมาธิการก็แก้ไขให้ได้ประโยชน์คือยิ่งขึ้นกว่าตามร่างเดิมของรัฐบาลแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าสภาสมควรจะพอใจตามร่างที่กรรมาธิการเสนอ แต่ท่านจะขอเดิมอย่างใดก็ควรอภิปรายว่า จะเอาตามร่างเดิมของรัฐบาลหรือของกรรมาธิการก็เสนอมา ส่วนที่ท่านจะขอรองก็ขอรองเล็กน้อย แต่ไม่ใช่จะอภิปรายไปถึงฐานะของครูประจำภาคก็ขอ

รองกันเพียงเล็กน้อย กรรมการอาจจะพิจารณาได้เป็นเรื่องตอรอง ไม่ใช่เรื่องอภิปราย

นายนาถ เงินทาบ (มหาสารคาม) :
ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้แปรรูปคดี และข้าพเจ้าไม่มีสิทธิจะพูดก็ตาม แต่ข้าพเจ้าจะขอประณิประนอมใช้จำนวนเงินเดือนดังกล่าวคือในอนุมาตรา ๒ ผู้ได้ทำหน้าที่การงานมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ ปี ในขณะนั้นมุ่งหมายจะต้องการจะให้เป็น ๓ ปี หรือเป็นผู้ที่ได้ทำงานการงานติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี ขอความกรุณาจากกรรมการเป็น ๖ ปี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมการ) : การตอรองจาก ๕ ปีเป็น ๓ ปีร่างเดิมเป็น ๕ ปีอยู่แล้ว การตอรองอย่างนั้น กรรมการไม่สามารถตอรองได้ ส่วนที่ว่าเป็น ๖ ปีนั้น ความมุ่งหมายนั้นจะต้องคิดว่าครูที่สอบประถม ๔ ได้ และติดต่อกันมาถึง ๑๐ ปี โดยไม่มีวุฒิทางใด การให้ ๑๐ ปี ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเกณฑ์ที่กรรมการได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว

นายเอ็จ บุญไชย (มหาสารคาม) :
ถามที่กรรมการเขียนมาในอนุมาตรา ๒ ในมาตรา ๑๐๖ นี้ ข้าพเจ้าในความรู้สึกพูดโดยเฉพาะข้าพเจ้าแล้ว เคยเป็นครูมา ๒๐ กว่าปี ครูคนหนึ่งก็มีความรู้สึกอย่างเดียวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสงสัยนักที่ว่าที่ท่าน

กรรมการได้เขียนเป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรครูหรือประกาศนียบัตรมัธยมปีที่ ๖ หรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ได้รับเงินเดือนตั้งแต่ ๒๐ บาทขึ้นไป และได้ทำหน้าที่การงานมาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี นั้นมันผิดกับผู้ที่ทำงานมาแล้วเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๑๐ ปี ข้าพเจ้าขอกราบเรียนต่อสภาเห็นว่า ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่มาแล้วแม้จะไม่มีความรู้ แต่หน้าที่การงานของเขาก็คงปฏิบัติมานั้นก็เป็นไปตามกฎ ก.พ. น่าจะให้ความยุติธรรมแก่เขาบ้าง ข้าพเจ้าจึงอยากเรียนต่อกรรมการเพื่อเห็นออกครูสักคนหนึ่งว่าถึงอย่างไรสภานี้คงจะยกย่องทหารเอกของชาติให้เด่นแล้ว ครูของเราที่เป็นทหารเอกของชาติมันเป็นแต่ตัวหนังสือ ถ้าจะยกทางปฏิบัติให้เป็นไปด้วยกันแล้ว อยากจะขอกราบเรียนต่อสภาเห็นว่าให้มีสิทธิที่จะเลื่อนเป็นครูสามัญได้เหมือนผู้ที่ทำงานมาแล้วในเวลา ๕ ปี เท่าที่กรรมการเขียนมานี้ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านกรรมการคงจะไม่โหดร้ายพอที่จะเขียนที่ครูบาอาจารย์ซึ่งในสมัย ก.ช. ก. กา มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๕๔ จนเวลานี้เงินเดือน ๑๖ บาทอยู่ก็มี ถึงอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าหวังว่าสภานี้คงจะเมตตาปรานีครู และนึกถึงว่าตัว ก. กับตัว จ. นั้นมันใกล้เคียงกันแค่นั้น เมื่อได้ปริญญาแล้วขออย่าให้ท่านลืมตัว ก. เสีย ข้าพเจ้าขอกราบเรียนต่อสภาอย่างนี้

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมวิธีการ) : กรรมวิธีการไต่เรียนชี้แจงแล้วว่า ร่างเดิมของกรรมวิธีการนั้นเป็นประการใด และที่ร่างมาใหม่นี้ได้ให้สิทธิแก่ครูประชาบาลที่จะเลื่อนขึ้นเป็นข้าราชการครูไต่ประการใด ก็ได้ชี้แจงแล้ว ได้ชี้แจงแล้วว่าร่างเดิมที่กรรมวิธีการแก้ไขมาเป็นร่างใหม่นั้นได้ให้สิทธิแก่ครูที่ยังขึ้นกว่าเดิม ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อกรรมวิธีการชี้แจงพอสมควรแล้ว การที่จะมาต่อเติมใส่ไปให้มากซึ่งกรรมวิธีการก็ได้ชี้แจงแล้วว่าไม่สามารถผ่อนผันในเกณฑ์นี้ได้แล้ว ก็เป็นหน้าที่จะยุติ ถึงแม้ว่าท่านเจตนาดีที่ให้ครูได้รับประโยชน์ยิ่งขึ้นกว่านั้นก็น่าจะแปรญัตติไว้ และมาสงวนไว้เพื่ออภิปรายในสภาตอนกรรมวิธีการนั้น แต่ทว่ากรณีที่กรรมวิธีการได้พิจารณาในหลักเกณฑ์ประการใดนั้น เราจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ทั่วไป คือถึงการศึกษาเหมือนกัน และในขณะเดียวกัน เราก็คำนึงถึงการเงินของประเทศ คำนึงถึงผู้ที่จะสามารถเลื่อนขึ้นเป็นข้าราชการครูได้นั้น ก็ได้วางเงื่อนไขไว้ถึง ๔ ประการ คือประการแรกเป็นผู้ที่ได้ประกาศนียบัตรครู เช่นประกาศนียบัตรครู ป.ป. เป็นต้น ประการที่ ๒ ได้รับประกาศนียบัตรมัธยมปีที่ ๖ หรือเทียบเท่า ประการที่ ๓ ได้รับเงินเดือน ๒๐ บาท และ

ได้ทำงานมาแล้ว ๕ ปี ประการที่ ๔ ไม่คำนึงถึงคุณวุฒิหรือเงินเดือนประการใด แต่ถ้าได้ทำงานติดต่อกันมาถึง ๑๐ ปีแล้ว เราก็เลื่อนให้เป็นครูสามัญได้ นี่ก็นับว่าเป็นประโยชน์อยู่แล้ว การที่สมาชิกเมื่ออภิปรายว่าทำงาน ๒๐ ปีมาแล้ว นั่นก็เงินหลักเกณฑ์ข้อนี้แล้ว ซึ่งต่อไปก็จะได้เลื่อนเป็นครูสามัญ ได้เงินเดือนขั้นแรก ๓๐ บาท ซึ่งท่านก็น่าจะพอใจ

ประธานสภาผู้แทน ; มาคราวนี้ถ้ามีผู้ติดใจต่อไป ขอให้อภิปรายว่าจะเอาของเก่าหรือของใหม่ เรื่องที่อรองกับกรรมวิธีการได้พูดหลายหนต่อรองไม่ให้ จะเอากันก็เอากันเด็ดขาดลงไป จะเอาเก่าหรือใหม่

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) : โดยเหตุที่กรรมวิธีการได้ร่างขึ้นมาใหม่ และกรรมวิธีการได้ชี้แจงว่าเป็นเรื่องที่ได้ช่วยเอาอนุมาตรา ๓ เข้าไปรวมในอนุมาตราใหม่นี้ แต่บังเอิญที่มีความจำเป็นที่จะต้องขอทราบเรียนสภานี้คิดหนึ่งหวังว่าท่านประธานคงจะให้ข้าพเจ้าได้พูดบ้าง และหวังว่ากรรมวิธีการคงจะไม่พูดและตัดพ้อต่อว่าเป็นเรื่องที่จะแปรญัตติอะไรกันก็ได้ เพราะจากกรรมวิธีการคงทราบดี ถ้าหากว่าข้าพเจ้าได้อยู่ในสภานี้ในสมัยที่พระราชบัญญัตินี้เข้ามาในสภาก็คงจะไม่ยอมให้เป็นไปในรูปเช่นนี้ เพราะข้าพเจ้าเองได้เคย

อยู่ในกระทรวงศึกษาธิการและได้เคยมีชีวิตเป็นกลุ่มมาด้วยเหมือนกัน จึงอยากจะเรียนกรรมาธิการอีกครั้งหนึ่งโปรดได้เห็นที่ท่านเขียนไว้ในอนุมาตรา ๒ นั้นความจริงก็จริงอยู่มันดีขึ้นกว่าอนุมาตรา ๓ เดิมใหม่นี้ แต่ที่ข้าพเจ้าติดใจที่ท่านยกเหตุผลในสถานะ ทราบว่าถ้าหากว่าครูประจำตำบลจบประถมปีที่ ๔ ขึ้นมาทำงานไม่น้อยกว่า ๕ ปีอะไรทำนองนั้น ความจริงถ้าหากว่าครูประจำตำบลชนิดที่จบมัธยม ๔ ซึ่งไม่ได้จบมัธยมบริบูรณ์ มัธยม ๕ นี้ดูเหมือนทำงานได้เพียง ๑๔ บาท ถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิด ถ้าในเวลา ๕ ปีจาก ๑๔ ให้ถึง ๑๖ บาทเลื่อนทีเดียว ถ้าหากว่าเป็นครูอย่างที่ได้ ๕ บาทเลื่อน ๒ ครั้งเป็น ๒๐ บาทน้อยนัก เพราะฉะนั้น เอา ๒๐ บาทด้วย และ ๕ ปีด้วย มันจะนั่นมากไปสักหน่อยไหน ๆ ท่านก็ได้ทำบุญคุณให้พวกครูเหล่านี้ซึ่งกรรมาธิการส่วนมากในขณะนี้ก็เป็นครูมาก่อนท่านคงจะผ่อนสั้นผ่อนยาวลงไปอีกหน่อย ข้าพเจ้าไม่ได้ต่อรองกรรมาธิการแต่กรรมาธิการเคยบอกมาให้ต่อรองได้ก็หวังว่าจะจะไม่ใจแข็งนัก เพราะว่าไหน ๆ ได้ช่วยก็ช่วยให้พวกเหล่านั้น ได้มีโอกาสอู่มีแล้วใน ๕ ปีลดลงไปถึง ๓ ปี ถ้าหากว่าท่านนึกถึงครูประถม ๔ ก็เป็นไปอย่างท่านว่าแต่พวกที่ได้มัธยม ๕ คือพวกที่ได้ตั้งแต่ประถม ๔ ไปจนถึงมัธยมปีที่ ๕ ท่าน

ควรจะนึกถึงบ้าง เพราะฉะนั้น ขอให้กรรมาธิการกรุณายั้งใจดูอีกทีหนึ่งว่าลดลงมาอีกเป็น ๓ ปีจะว่าอย่างไร ถ้าหากว่าจะเอาอย่างกรรมาธิการหรือร่างเดิมประโยชน์ก็เสียทุกฝ่าย ถ้าเอาร่างเดิมประโยชน์เสียหมด อย่างที่กรรมาธิการช่วยมาข้างนี้ขาดไปหน่อย ขอให้เอาให้ดีกว่านี้ ที่ขอมมาจาก ๕ เป็น ๓ จะขอบคุณมาก

นายบุรินทร์ สิมพลิก กรรมาธิการ : เรื่องที่เราจะต่อรองอะไรลงไป โดยเฉพาะในมาตรานี้กรรมาธิการได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว คืออยากจะพูดกันอย่างใจจริงคือการพิจารณามาตรานี้กรรมาธิการทุกคนอยากจะให้โอกาสรวมทั้งข้าพเจ้าด้วยซึ่งอยู่ในฐานะครูประจำตำบลเป็นผู้หนึ่งที่รักษาผลประโยชน์อยากจะให้มากกว่านี้แยะ แต่ว่าทำไมเราไม่ทำ ก็คือเราจะต้องคำนึงนึกถึงประโยชน์ต่าง ๆ ที่เราจะช่วยเหลือเสียเรื่อยโดยไม่เหลียวแลแล้วจะไปกับมากในพระราชบัญญัตินี้ที่เราแยกออก มาเรามีเหตุผลว่าเพื่อจะส่งเสริมฐานะ ของครูให้มั่นคงและให้มีสมรรถภาพยิ่งขึ้นอีก ถ้าหากว่าไม่ให้ฐานะมั่นคงแล้วยอมให้แน่ แต่สมรรถภาพแล้วก็จะเป็นการพิจารณาแต่ทางด้านเดียว เมื่อต่อรองในกรรมาธิการก็ผ่อนปรนลงมีการแก้ไขไปตามผู้แปรญัตติเสนอมารวมตกลงกันได้ เราวางไว้แล้วว่า ผู้ที่ทำงานมาแล้ว ๕ ปีแล้วมีเงินเดือน

๒๐ บาท อย่างนี้ เราก็คำนึงถึงว่าผู้ที่จะได้เงินเดือน ๒๐ บาทนี้ตามระเบียบประชานาถเราบรรจุมัธยม ๖ ระยะ ๕ ปีนี้ ถ้าเราอยู่หลังไปว่าครูประชานาถขึ้นเงินเดือน ๒ หนกอย่างนี้ก็บรรจุมัธยม ๕ ๑๘ บาทหรือมัธยม ๔ ๑๖ บาท เมื่อเรากำหนดถึงว่าพวกนี้สำเร็จมัธยม ๓ แล้วเราพิจารณาให้เท่าเทียมมัธยม ๖ เช่นนี้เรียกว่าคำนึงถึงผลของงานที่ทำงานติดต่อกันมาเป็นเวลา ๑๐ ปีก็เคยมีการต่อรองกันในด้านกรรมาธิการว่าควรจะ เป็น ๕ ปีหรือน้อยกว่านั้น แต่พวกเหล่านี้เราหย่อนให้ไม่ได้ เพราะว่าพวกเหล่านี้เวลารับเข้ามาเราไม่ได้คำนึงถึงวิชาเลย และมีอยู่มากที่จบชั้นประถม ๕ เท่านั้นสอนชั้นประถม ท่านจะขอคุณหลักฐานได้ที่กองโรงเรียนประชานาถคือที่ข้าพเจ้าพร้อมที่จะให้ท่านเห็น ถ้าหากว่าเราไม่กำหนดเวลาไว้เช่นนี้ก็เท่ากับว่าเราไม่ช่วยส่งเสริมพวกเหล่านี้ที่จะให้เขาชวนช่วยหาความรู้เพิ่มเติมซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่งาน คำนึงถึงสมรรถภาพในกาลต่อไป คือเราช่วยบ้างแล้ว ในขณะที่เดียวกันให้เขาหาทางช่วยตัวของเขาเองบ้างแล้วเรามาพบกัน ที่ว่าจะให้เขาหาทางช่วยตัวของเขาเอง นั่นคือว่ากระทรวงศึกษาธิการได้เปิดประตูให้เขาสอบมัธยม ๖ เพื่อสิทธิบางอย่างได้ สิทธิให้สอบวิชาชุดครูมูล ครู ป. ได้เปิดประตูกว้างให้เขาเดินทางมาสมตามความมุ่ง

หมายของพระราชบัญญัติ ด้วยเหตุเช่นนี้เราจึงได้พิจารณาว่าควรให้เป็นไปตามร่างที่เสนอมานี้ ถ้าพูดถึงในทางลคหย่อนแล้วในส่วนตัวข้าพเจ้าพอใจที่จะให้มาก ถ้าพูดถึงในทางเหตุผลของงานแล้วเป็นอย่างไรที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมานี้ ที่จริงข้าพเจ้าชี้แจงอย่างนี้ ไม่เป็นมงคลแก่ตัวข้าพเจ้าเหมือนกัน เพราะว่าครูประชาชนบางคนถ้ารู้เข้าก็คงจะแข่งชักข้าพเจ้า แต่เพื่อผลของงานแล้วข้าพเจ้ายอมให้แข่งชักข้าพเจ้า เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้เป็นไปตามร่างที่ได้เสนอมานี้

นายประสิทธิ์ บุญขรรณณ์ (สกต-นคร) : เมื่อท่านกรรมาธิการที่มาชี้แจงแล้วนั่งไปลงเมื่อกันพวกครูจะเคลิบเคลิ้มกันเป็นจำนวนมาก ก็โดยเหตุที่ว่าท่านสมัครที่จะเอาส่วนผลของมันคล้ายๆ นิทานอีสปที่ว่าปลุกทันกล้วย ท่านกรรมาธิการจะเอาแต่ทางปลีไป จะเปรียบก็คล้ายๆ อย่างที่เอาทางปลีไปปลุก แต่ส่วนสมาชิกนี้เอาทางเง่า ไปปลุกหมายความว่าเอาทางรากไปปลุก ท่านกรรมาธิการอยู่ทางประถมต้องเอาประถมดีกว่า แต่เดี๋ยวนี้มีมัธยม ๖ เขียนคำบอกผู้ประถม ๔ อย่างก่อนก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้น กรรมาธิการควรที่จะเอาผลจริงๆ เมื่อจะเอาผลก็ควรช่วยทางประถม ท่านพูดถึงเรื่องการต่อรองนั้น เมื่อคราวก่อนท่านรัฐมนตรีกับคณะกรรมาธิการให้

ต่อรองกันมาหยก ๆ แล้วท่านก็บอกว่าไม่ได้ นี่ท่านหลอกพวกครูหรือเปล่า เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านกรรมการได้พิจารณาในคำต่อรองจริง ๆ เมื่อต้องการขึ้นประตมให้เป็นรากแก้วจริง ๆ แล้วขอได้กรุณาสัก ๓ ปี ส่วน ๑๐ ปีก็ควรจะช่วยเหลือให้สัก ๖ ปี

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ กรรมการ : คือตามร่างเดิมของรัฐบาลไม่มีใครแก้อีก แต่เอาตามร่างใหม่ ร่างใหม่ก็มีเรื่องต่อรองจะเอามากขึ้น กรรมการไม่ยอมก็เป็นเรื่องยุติกันเสียที ถ้าข้าพเจ้าชี้แจงว่าต่อรองได้ไม่ใช้ต่อรองผิดเวลา ถ้าต่อรองถูกใจข้าพเจ้าข้าพเจ้าก็ให้ แต่ ๕ ปี ๑๐ ปีนี้ข้าพเจ้าบอกแล้วไม่ให้ ข้าพเจ้าขอให้ประธานลงมติ

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมลงมติแล้วเหมือนกัน ประเด็นเรื่องนี้จะเอาของใหม่หรือของเก่า ของใหม่ต่อรองกรรมการเขาใจแข็งเขาไม่ให้แล้ว ผู้ใดจะคิดใจอภิปรายต่อไป ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นสมควรลงมติ ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามที่กรรมการแก้ไข ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

ได้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามร่างเดิม ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาผู้แทน : ตกลงเป็นไปตามกรรมการแก้ไข อนุมาตรา ๓ กรรมการคัดออกหมด เมื่อไม่มีผู้ใดขงใจต่อไปมาตรา ๑๐๗

นายเอ็จ บุญไชย (มหาสารคาม) : มาตรา ๑๐๗ นี้ข้าพเจ้าจะแปรญัตติแต่ข้าพเจ้าสงสัยจึงอยากจะเรียนถามกรรมการว่า มาตรา ๑๐๗ ผู้ขึ้น.....

ประธานสภาผู้แทน : คุณเอ็จไม่ได้แปรญัตติไว้

นายเอ็จ บุญไชย (มหาสารคาม) : กรรมการแก้ไข ข้าพเจ้าสงสัยที่กรรมการแก้ไข แต่ไม่อยู่ในเกณฑ์ตามมาตรา ๑๐๖ ผู้ขึ้นยอมเป็นข้าราชการครูการประถมศึกษาวิสามัญในพระราชบัญญัตินี้ตามความมุ่งหมายของสภานี้ กรรมการได้แสดงแล้วว่าไม่อยากจะแยกครูเป็นครูประจำบาล ครูรัฐบาล อยากให้เป็นอย่างเดียว ข้าพเจ้าสงสัยที่ฆ่าและเขียนไว้อย่างนี้เป็นเพราะอะไร

ขุนคลังพิชัยศึกษากร กรรมการ : เท่าที่ท่านสมาชิกที่นั่งลงไปเมื่อกี้ขึ้นข้อใด

บางที่จะเข้าใจผิดคือในตอนท้ายมีแต่เพียงว่า อยู่ในเกณฑ์ตามมาตรา ๑๐๖ ผู้นั้นเป็นข้าราชการครูวิสามัญ คำว่าประถมศึกษานั้นได้ตัดออกแล้วและอันนี้เป็นการเหลือจากมาตรา ๑๐๖ นั้นเอง นอกจากมาตรา ๑๐๖ เป็นสามัญแล้วครูที่เหลือก็เป็นวิสามัญคงเหลือแต่วิสามัญ

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : มาตรา ๑๐๗ นี้ข้าพเจ้าขอแปรญัตติไว้คือความเดิมมีอย่างนี้ ผู้ใดเป็นครูประจำบาลหรือสภารัตนศึกษาตามระเบียบครูประจำบาลอยู่ในวันใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายครู พ.ศ. ... แต่ไม่อยู่ในเกณฑ์ตามมาตรา ๑๐๖ ผู้นั้นเป็นข้าราชการครูวิสามัญ

ประธานสภาผู้แทน : คุณพัฒน์ นังก่อนข้าพเจ้านึกว่าท่านจะพูดที่กรรมาธิการแก้ไข ท่านกลับพูดถึงที่ท่านแปรญัตติกรรมาธิการเขารายงานว่อย่างนี้ พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ แปรญัตติไว้อย่างนั้น ผู้แปรญัตติไม่มาชี้แจงต่อกรรมาธิการเพราะฉะนั้น เรื่องนี้ที่ท่านแปรญัตติไว้ก็พูดไม่ได้

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ท่านประธาน ข้าพเจ้าได้คัดค้านแล้วโปรด

ประธานสภาผู้แทน : ถูกแล้วท่านคัดค้าน แต่ไม่ถูกระเบียบถ้าท่านจะคัดค้าน

ต่อกรรมาธิการแล้วกรรมาธิการยอมรับแก้ไขรายงานมาให้ข้าพเจ้า ท่านจะให้ผิดพลาดเสมอ

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ไว้หน้ากันบ้าง ข้าพเจ้าฟ้องศาลค่าแล้ว ข้าพเจ้ามาฟ้องศาลสูงก็ไม่ผิด

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าจะพูดต่อไปต้องพูดในข้อที่กรรมาธิการแก้ไข ถ้าขึ้นพูดในคำแปรญัตติข้าพเจ้าก็เสียใจที่จะต้องให้ท่านนั่ง

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าไม่พูดเรื่องแปรญัตติต่อไป แต่โปรดฟังด้วยใจเย็นสักนิดเถอะ

ประธานสภาผู้แทน : หากพูดอย่างอื่นพูดไม่ได้ การพูดในสภาท่านมีสิทธิจะอภิปรายก็ได้ แต่ต้องแล้วแต่โอกาส แต่โอกาสของท่านนั้นท่านจะเอาของใหม่หรือของเก่า อื่นนั้นไม่ใช่โอกาส ท่านก็รู้ดีอยู่นี่นา

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ (สุราษฎร์ธานี) : ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าร่างข้อบังคับนี้เองนี่นา และไม่ให้ข้าพเจ้าพูดจะรู้ได้อย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ขอเดชะคุณพัฒน์ ฯ ถ้าแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่เชื่อดีหรือรายงานกรรมาธิการเลยและจะไม่ลุ่มมอล่วย

กันต่อไปแล้ว ความสิ้นสุดก็ไม่มี กรรมมา-
ธิดาเขาไม่ยอมผ่อนผันท่าน ก็เป็นอัน
เสร็จสิ้นแล้ว เมื่อก็คูณสวนฯ เสร็จสิ้นไป
หยก ๆ ข้าพเจ้าขอรับรองก็ยังเชื่อกันเนิ่นนา

พันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒน์านนท์
(สุราษฎร์) : แล้วไปท่านประธาน

นายกวาง ทองทวี (มหาสารคาม) :
ความสงสัย ถ้าหากว่าคงไว้ ถ้าเป็นครูการ
ประถมศึกษาแล้วจะกินความถึงครูเทศบาล
ด้วยหรือไม่ เป็นห่วงอยู่ เพราะว่าครูเทศ
บาลให้กินเงินการประถมศึกษา ขอได้ไข
ความครูเทศบาลสักหน่อย

นายบูรินทร์ ลิ้มพลิก กรรมธิการ :
เวลานี้ครูเทศบาลไม่มี มีแต่ในนามเท่านั้น
เอง กระทรวงศึกษาธิการรับมาอยู่ในงบครู
เทศบาลหมด เพราะฉะนั้น เวลานี้ครูที่
สอนอยู่ในโรงเรียนเทศบาลก็รวมอยู่ใน
พระราชบัญญัติหมด ครูเทศบาลไม่มีแล้ว

นายทองอินทร์ บัณชานนท์ (เชียงใหม่) : มาตรา ๑๐๘ ที่กรรมการแก้ไข
อยู่ ๒-๓ คำที่ว่า “ผู้ใดเป็นครูประจำบาล
หรือสภารัตริศึกษาตามระเบียบครูประจำ
บาลหรือสภารัตริศึกษาอยู่ในวันใช้พระราช
บัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายครู พ.ศ. . . .
แต่ไม่อยู่ในเกณฑ์ตามมาตรา ๑๐๖ ผู้นั้น
เป็นข้าราชการครูวิสามัญ” ข้าพเจ้าสงสัย
อยู่ว่า ผู้ที่เป็นครูประจำบาลหรือสภารัตริ
ศึกษาแล้ว จะเหลือนอกประเด็นมาอย่างไร

จึงกลายเป็นผู้ที่ไม่อยู่ในมาตรา ๑๐๖ และ
มีข้อที่น่าพิจารณาอีกอย่างหนึ่ง คือข้า
ราชการฝ่ายครูนี้ ทางศึกษาธิการจังหวัดก็ค
ศึกษาธิการอำเภอก็ดี มักจะขอยืมไปใช้
ทำงานเป็นส่วนตัว บางทีอาจจะเป็นผู้หญิง
ก็ได้ บางทีอาจจะเป็นครูประจำบาลก็ได้
ข้าพเจ้าเกรงว่าครูเหล่านี้ไปทำงานที่ศึกษา
ธิการอำเภอหลายปีแล้วมักจะไม่อยากไป
ทำงานเป็นครู มักประจำอยู่ในห้องศึกษา
ธิการเสียเลยเป็นต้น แล้วไป ๆ มา ๆ
มาตรานี้จะไปคลุมที่คลุมเอาว่าเป็นข้าราชการ
วิสามัญเสียแล้ว ข้าพเจ้ามีความสงสัย
อยู่จึงอยากขอเรียนว่าจะเป็นอย่างไรหรือ
ประการใด

ประธานสภาผู้แทน : กรรมการ
ไม่ชี้แจง ก็เป็นอันว่าผ่านไปได้ มาตรา
๑๐๘ บัญชีท้ายพระราชบัญญัติหมายเลข ๑

ขุนชำนาญสุสาส์น (พระนคร) :
คราวก่อนนี้ข้าพเจ้าได้พูดในพระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือนตอนหนึ่งแล้ว แต่อย่าง
ไรก็ดีเราก็คงจะไปขวางพระราชบัญญัติ
ข้าราชการพลเรือนไปไม่ได้ ในเรื่องฐานะ
ของครูข้าพเจ้าขังใจอยู่ว่าในบัญชีนี้เรา
ยอมจะทำได้ตามฐานะของครูซึ่งสอบได้
ตึกกรีทางครูโดยเฉพาะ ซึ่งเราชอบที่จะ
บรรจุในชั้นอัตราตามที่จะได้วางไว้เช่น ป.
ได้ ๓๐ บาท ที่นี้ ป.ป. ๕๐ บาทก็อาจจะ
เป็น ๕๐ ที่จะบรรจุก็ได้ หรือ ป.ม. ๑๑๐

ที่จะบรรจุกี่ได้อ.บ. ที่ได้อยู่แล้วก็ ๑๑๐ ที่นี้ ปัญหาที่มีอยู่ว่าถ้าเราจะช่วยฐานะของครูซึ่งแห้งแล้งมานานกาลแล้ว และครูที่ไม่ได้รับเงินเดือนขึ้นในรอบปีที่ติดต่อกันถึง ๘ ปี ก็มีจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ พวกนี้เองที่ตั้งใจเป็นครูที่ดีและในที่สุดก็หนีครู และเราต้องขาดครูซึ่งเป็นข้อเดือดร้อนอยู่จนเท่าทุกวันนี้ ยิ่งกว่านั้นคนที่จะมาเรียนครูก็ชักย่อท้อใจ เพราะความน้อยเนื้อต่ำใจที่ได้เกิดขึ้นนี้และทำให้ขาดกำลังใจ ถ้าเราได้ปรับปรุงฐานะของครูให้ได้อยู่ในสมรรถภาพซึ่งพอแก่การครองชีพตามอันดับเงินเดือนที่ได้วางไว้แล้ว ก็จะทำให้ครูรู้สึกว่าเป็นครูภูมิใจหน่อย ไม่ใช่ว่าเป็นครูแล้วก็มาแคะตะเกียบซึ่งกินไม่ได้ และบางทีก็นำเกลียดเสียด้วยซึ่งตามหัวเมืองก็เคยเห็นมาแล้ว นี่แหละฐานะของครูข้าพเจ้าซึ่งใจหนัก เราอาจจะต่อรองกันได้ ตามที่ท่านประธานรัฐมนตรีได้เคยชี้แจงแล้วว่าครู ป. ก็ได้แก่ครู ป.ป. และ ป.ม. ซึ่งเรียนจากมัธยม ๖ ไปแล้วอีก ๓ ปี เราจะเทียบให้ระยะไหน ทว่า ๗๐ บาทนั้นข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เหมาะสม ที่ข้าพเจ้าแปรไว้ ๘๖ บาท เพื่อต่อรองกันเอา ๗๕ บาท ขึ้นละ ๒๕ บาทเป็นอย่างไร และ ป.ม. ๕ ปีจากมัธยม ๖ ปีเป็น ๘๐๐ บาท ส่วน อ.บ. ๖ ปีเป็น ๑๑๐ เทียบเท่ากัน ได้ตามลำดับเห็นจะไปกันได้ ถ้ากรรมวิธีการเห็นด้วยข้าพเจ้าก็คิดว่าเราควรจะช่วย

รองกันได้ เพื่อให้ฐานะของครูดีขึ้น ให้คนมีจิตใจที่จะมาศึกษาทางด้านครู เดี่ยวนี้ขอได้โปรดระลึกหันไปตู่ที่จุฬาฯ ครูอ.บ. มีผู้ชายก็คน ผู้หญิงทั้งนั้น และโรงเรียนผู้ชายเราเดี๋ยวนี้โรงเรียนสวนกุหลาบ ราช-บพิธท่านไปดูซิครูผู้ชายมีไหม ขาดก็เอาครูผู้หญิงไปสอน แล้วครูผู้หญิงกับผู้ชายนั้นก็เกิดปัญหาทุกอย่าง ข้าพเจ้าเคยเห็นมาแล้วต้องหนักอก แล้วในที่สุดครูผู้หญิงก็ต้องมานั่งร้องไห้ทุกวัน เพราะว่าครูผู้หญิงสอนนักเรียนชายโต ๆ นั้นแทนที่จะได้ผลกลับเสียผลเพราะอะไร ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าขณะที่นักเรียนไปส่งรายงานนั้นไปส่งแล้วก็พูด ที่นี้ครูไม่รู้จะพูดอย่างไรถูก นี่มันเป็นเรื่องลำบากและข้าพเจ้าเคยรับฟ้องมาแล้วมันเป็นข้อยุ่งยาก เพราะฉะนั้นขอให้ท่านโปรดเห็นใจเพื่อเราจะ ได้มีครูผู้ชายสอนผู้ชายแท้ ๆ ผู้หญิงสอนผู้หญิงแท้ ๆ ถ้ามารวมกันอย่างนี้ ดูเตรียมจุฬามีผู้หญิงส่วนใหญ่มิผู้หญิงสอนได้ ถ้านักเรียนผู้ชายล้วน ๆ แล้วครูผู้หญิงอยู่ไม่ได้ ขอได้โปรดคำนึงถึงฐานะของครูเพื่อให้ครูพอกินพอใช้เขาไม่เดือดร้อน เขาก็จะไม่พยายามหนี และเดี๋ยวนี้ที่หนีไปปีละมาก ๆ นั้น เพราะครูแห้งแล้ง ฐานะเช่นนี้ข้าพเจ้าขอความกรุณาท่านกรรมวิธีการได้โปรดเห็นใจด้วย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมการธิการ) : การกำหนดเงินเดือนของผู้ที่สอบไล่ได้โดยวุฒิสภาก็จะกำหนดประการใดนั้นก็เป็นการกำหนดหน้าที่ของ ก.ค. ที่จะกำหนด แต่ในการกำหนดนั้นก็ควรจะถือหลักเกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนโดยทั่วไป สำหรับความคิดเห็นส่วนตัวของข้าพเจ้าซึ่งไม่มีหน้าที่จะไปอยู่ใน ก.ค. นั้นก็คิดว่าผู้ที่สอบกรมูลได้ก็ควรจะบรรจุในอัตรา ๕๐ บาท ซึ่งเทียบเท่ากับ ป.ป. เดียวกัน ส่วนผู้ที่จะได้ ป.ป. ซึ่งเคยได้รับ ๕๐ ควรจะบรรจุ ๗๐ บาท ส่วนผู้ได้ ป.ม. ควรจะบรรจุ ๘๐ บาท ซึ่งเดี๋ยวนี้บรรจุ ๘๐ บาท นี่ข้าพเจ้าได้ข้อเทียบเคียงดูแต่จะกำหนดคนนั้นก็แล้วแต่ ก.ค. ซึ่งจะได้พิจารณาว่าบุคคลที่สอบ ได้ชั้นไหน ควรจะบรรจุขั้นแรกเท่าไร และ ก.ค. ก็คงจะกำหนดเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน ซึ่งทั้งนี้ก็แล้วแต่อำนาจหน้าที่ ในตำแหน่งนั้น ความเห็นของข้าพเจ้าเป็นดังที่เรียนมาแล้ว นั้น แต่ทว่าในการที่ท่านจะกำหนดว่าควร ป.ป. ให้เป็น ๗๕ บาท แทนที่จะเป็น ๗๐ บาท ความจริงความคิดเห็นของข้าพเจ้านั้นขอเรียนชี้แจงว่าเดี๋ยวนี้เราถืออัตรากันในการบรรจุ ๗๕ บาทหรือ ๗๐ บาทก็ตีผลก็ใกล้เคียงกันในการบรรจุ ๗๐ บาท รับราชการ ๔ ปีก็ไปเต็มขั้น บรรจุ ๗๕ บาท ๓ ปีก็เต็มขั้น ถ้า ๘๐ บาท ๓ ปีก็เต็มขั้น ผลก็อย่างเดียวกันไม่แตกต่างกันนัก แต่

การรับราชการเบื้องต้นให้ผลดีกว่าเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนการที่อภิปรายถึงเรื่องครูผู้หญิงสอนนักเรียนชายนั้นไม่ได้เกี่ยวกับอัตราเงินเดือนนั้นเป็นเรื่องของกระทรวงศึกษาธิการที่จะคิดแก้ไขในเรื่องการศึกษาว่า การศึกษาในชั้นเหล่านั้นควรจะกำหนดส่วนแบ่งเงินประการใด เรื่องแบ่งเงินนั้นในตำแหน่งกระทรวงศึกษาธิการเองก็มีการแบ่งส่วนอยู่แล้ว เช่นครูมูลกัตติ ครูประถมกัตติ ครูมัธยมกัตติ จะรับนักเรียนชายเท่าไร และนักเรียนหญิงเท่าไร ก็มีส่วนแบ่งส่วนอยู่แล้ว แต่ปัญหาในเรื่องจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งถือว่าเป็นตลาดวิชานั้น การที่จะเข้าศึกษาในทางอักษรศาสตร์และเรียนวิชาครูกัตติ หรือเรียนอักษรศาสตร์ทั่วไปอีกด้วยนั้น เป็นเรื่องของมหาวิทยาลัย ซึ่งกรรมการมหาวิทยาลัยจะกำหนด ส่วนทางกระทรวงศึกษาธิการนั้นว่าด้วยพระราชบัญญัติจัดระเบียบของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการไม่มีหน้าที่จะไปสอดเกี่ยวข้องกับปัญหาอะไร แต่เป็นเพียงกรรมการผู้หนึ่งในกรรมการมหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามเมื่อสมาชิกอภิปรายประเด็นอย่างนี้แล้ว น่าจะเป็นข้อสังเกตข้อหนึ่งของกรรมการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในการที่จะแบ่งส่วนการศึกษา โดยเฉพาะภาคครูนี้ ส่วนอัตราเงินเดือนนั้น ความที่เราได้แบ่ง

ไว้เป็นชั้น ๆ ตามพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือนนั้น การที่จะแบ่งให้ผิด
แผกแตกต่างจากข้าราชการพลเรือนประ-
การใดนั้นจะเป็นทางที่ไม่สมควร เพราะ
ฉะนั้น กรรมการเห็นว่าการไว้ตามร่างที่
กรรมการเสนอจะเป็นการเหมาะสมยิ่ง
กว่า ส่วนผู้ที่สอบวิชาครูชั้นใด กระทรวง
ศึกษาธิการจะกำหนดอย่างไรนั้น ข้าพเจ้า
คิดว่าถ้าท่านพยายามแสดงความเห็นต่อ
ก.ค. อาจจะได้รับบรรจุสูงขึ้นก็ได้

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) :
ในมาตรา ๑๐๘ นี้ เกี่ยวกับบัญชี บุคคลใน
เรื่องบัญชีใดหรือยัง ในการที่ตอนท้าย
พระราชบัญญัติฉบับนี้ ถ้าท่านสมาชิกจะได้
กรุณาปิดดูแล้วจะเห็นว่าในร่างเดิมนี้ ได้
มีบัญชีหมายเลข ๓.....

ประธานสภาผู้แทน: เกี่ยว บัญชีมี
อยู่ ๔ บัญชี ในขณะที่กำลังพูดกันในหมาย
เลข ๑ พวกกันเฉพาะหมายเลข ๑ ก่อน

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) :
ด้วยเหตุว่าเป็นเรื่องแก้ สมาชิกจะได้พูด
มีเรื่องหมายเลข ๑, ๒, ๓, ด้วยกัน ถ้าให้
ข้าพเจ้าพูดหมายเลข ๑ หมายเลข ๒ ข้อง
ใจก็จะพูดไม่ได้ ขอให้พูดเสียทีเดียวไม่ได้
หรือ

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว คือเป็น
อย่างนี้ ที่จริงข้าพเจ้าก็ไม่ซัดซังที่จะให้

เป็นอย่างท่านว่า แต่เลข ๑ นี้มีผู้แปรญัตติ
และสงวนถึง ๖ นาย ข้าพเจ้าอยากจะให้
เสร็จสิ้นเป็นบัญชี ๆ ไป ประเด็น ๔ แล้ว
กลับมา ๑ ไป ๒ แล้วกลับ ๓ เขาเป็นอัน ๆ
ตามลำดับไป เอา ๑ เสียก่อน

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) :
ข้าพเจ้าอยากจะขอต่อรองท่านประธาน
สัก น้อยได้ไหม คือว่าถ้าหากว่าประธาน
จะกรุณาว่าเมื่อถึงบัญชีหมกยเลขที่อะไร
เกี่ยวกับบัญชีเงินคือข้าราชการครู การ
บรรจุข้าราชการครูสามัญ ข้าพเจ้าขอพูด
สักหน่อย ถ้าอย่างนั้นขอขอบพระคุณที่
กรุณาและจะไม่พูดในตอนนี้

ประธานสภาผู้แทน: บัญชีหมายเลข
เลข ๑ เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านแล้ว ผ่านไป
สภานนท์ หมายเลข ๑

นายสภานนท์ สายสร้าง (นครปฐม) :
บัญชีนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้แปรญัตติไว้ แต่ขอ
สนับสนุนผู้แปรญัตติ คือท่านขุนชำนาญ การ
แปรญัตติของท่านขุนชำนาญ ข้าพเจ้าเข้าใจ
ว่าให้เป็นชั้นอัตราเงินเดือนให้สูงไปกว่าที่
กรรมการตกลง ซึ่งเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ได้
มามากในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน ซึ่งทั้ง ๆ ที่ไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าก็
จะได้ต่อไป และก็อาจจะไม่สำเร็จอีก แต่
ก็มีความหวังอยู่ว่าเนื่องจากคำพูดของท่าน
รัฐมนตรีคือกรรมการบอกว่าเป็นคนละ

อันกับพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน จึงเกิดความหวังขึ้นว่า เมื่อเป็นคนละอันอย่างนี้ ก็อาจจะเป็นไปได้ตามผู้แปรรูปคดี ข้าพเจ้าจึงขอได้กับกรรมการอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าครูเป็นผู้แยกภาระของประเทศชาติอย่างหนัก ในการที่จะให้ประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองต่อไปได้ เพื่อที่จะเป็นแม่พิมพ์ของกุลบุตรกุลธิดาเพื่อให้เป็นพลเมืองดีของชาติมาทำงานของชาติให้ดีที่สุดที่จะทำได้ ประชาชนของเราได้รับการศึกษาดีหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับครู ซึ่งเป็นแม่พิมพ์ที่ดี เด็กก็ติดตาม เมื่อเด็กดีแล้ว มาทำงานให้แก่ประเทศชาติก็ย่อมจะดีตามที่ครูแนะนำ ส่งสอนศีลธรรมจรรยาให้ชื่อตรงอย่าให้คดในช่องอในกระดุกได้ จึงตั้งหน้าทำงานให้แก่ประเทศชาติ ประเทศชาติก็จะเจริญตามที่ครูสอน เพราะฉะนั้นถ้าครูได้เงินเดือนไม่พอ ในการที่จะยังชีพแล้ว ครูก็เป็นครูที่ดีไม่ได้ ก็จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงไปหาทางอื่น ซึ่งจะทำให้ครูลดน้อยถอยลงไปเรื่อย ๆ และในที่สุดก็จะหมดไป เมื่อครูเปลี่ยนหน้าทีไปแล้ว ครูใหม่เข้ามา ก็จะต้องฝึกสอนกว่าจะรู้จักใจของนักเรียน กว่าจะเป็นครูที่ดีได้ กว่า จะทำการสอนชำนาญซ้ำของได้ ก็กินเวลานาน เพราะฉะนั้นเมื่อครูที่ชำนาญซ้ำของแต่มีรายได้ไม่พอเพียง เพราะจำนวนครูประเทศเรามีมาก การพิจารณาขึ้นเงินเดือนนั้นในร้อยหนึ่งจะ

ขึ้นสัก ๕ ก็เต็มทีในปีหนึ่ง บางคนก็คิดมาเป็นเวลานานถึงสิบปี แม้จะเปลี่ยนเป็นขั้นวิ้ง แต่ก็วิ้งอย่างเขย่งเข็งกอย วิ้ง ๆ แล้วก็หยุด ซึ่งอาจจะทำให้ได้ศึกษาเล่าเรียนแล้วก็หาทางโอนไปทางอื่น จึงนั่งเสียดายที่กระทรวงศึกษาธิการจะขาดครูที่ดีไป เราถือว่าครูเป็นแม่พิมพ์ของชาติ ซึ่งจะทำให้ชาติเจริญรุ่งเรืองต่อไปได้ ในเรื่องของครูก็น่าจะตั้งเงินเดือนไว้เป็นพิเศษโดยไม่ต้องไปคำนึงถึงข้าราชการพลเรือน เพราะเป็นข้าราชการพิเศษ ที่น่าเห็นใจ ซึ่งได้พูดกันมานานมาแล้วว่าครูเป็นเรือจ้าง ใครขำแล้วก็ถีบหัวส่งไป ครูก็คงเป็นครูอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้น สมควรแก้เงินเดือนให้สมกับฐานานุกรม ซึ่งเป็นบุคคลที่อบรมขัดเกลาที่ดีให้เป็นคนสำคัญของประเทศ ข้าพเจ้าเองก็มีครูเป็นผู้ที่สร้างมา เพราะฉะนั้นกุลบุตรกุลธิดาต่อไปในวันข้างหน้าจะให้ดีแล้วก็ต้องเป็นครูที่จะปลูกฝังให้ดีประดุจช่างปั้นหม้อ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเชื่อเหลือเกินว่าครูเป็นข้าราชการประจำที่สำคัญที่จะจรรโลงประเทศชาติต่อไปได้ ถ้าครูไม่ดีแล้วเด็กก็ไม่ไหว ไปทำงานที่ไหนก็ไม่เป็นที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้ หน้าใจนักกีฬาที่ไม่มี มีแต่น้ำใจจะโกงบ้านเมืองก็แย้ ฉะนั้น จึงควรสนับสนุนครูที่อุทิศสาค์บุกบั่นมา เป็นครูที่ดี ที่นำของ สรรเสริญ ฉะนั้น ผมจึงขอสนับสนุนคำแปรญัตติของ

ขุนช้าง ๖ คือชั้นตรีได้ ๑๗๐ และชั้นโท ๒๐๐ บาท นี่เป็นตัวอย่างที่ข้าพเจ้าชักขึ้นมา แต่อย่างอื่นข้าพเจ้าจำไม่ได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอสนับสนุนผู้แปรญัตติ

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามคำแปรญัตติของขุนช้าง ๖ ในบัญชีหมายเลข ๑ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๗ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามที่กรรมการได้แก้ไขมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๓๒ นาย

ประธานสภาผู้แทน : ทกลงให้เป็นไปตามกรรมการ ต่อไปบัญชีหมายเลข ๒-๓ กรรมการคัดออกทั้งสองหมายเลข ก็เห็นว่าจะพิจารณารวมกันได้ มีประเด็นว่าจะตัดหรือไม่ กรรมการตัดแล้ว

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) : บัญชีหมายเลข ๓ นี้เต็มมีไว้ว่าข้าราชการครูการประถมศึกษาวิสามัญ ซึ่งเขียนไว้ให้เป็นประโยชน์แก่บรรดาครูซึ่งจะต้องปรับปรุง

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวก่อน คุณดุสิต ๖ ขอโทษเดี๋ยว หมายเลข ๒ นี้ไม่มีใครตั้งใจ คุณดุสิต ๖ ดึงใจหมายเลข ๓ ไซ้ใหม่ เพราะฉะนั้น รอหมายเลข ๒ ก่อน

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) : หวังว่าท่านคณะกรรมการคงจะได้ทราบเจตนาดีของข้าพเจ้า ซึ่งมีต่อครูโดยเฉพาะแล้วข้าพเจ้าขอยืนยันในคำแปรญัตตินี้ ซึ่งกรรมการและรัฐบาล ได้รับ ไปพิจารณาแล้ว ในคำแปรญัตตินั้นข้าพเจ้าได้ขอเพิ่มในเรื่องอัตราเบี้ยกันตารไว้เงิน ๓ อัตรา มี ๑๐-๑๕-๒๐ บาท ซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้ขอเกินกว่าฐานะของรัฐบาล โดยมีเหตุผลว่าเพื่อปรับปรุงส่งเสริมฐานะการกินอยู่ของครูเพื่อเป็นการจรรโลงประเทศชาติให้ก้าวหน้าเพื่อรักษาเกียรติของครูและเพื่อปฏิบัติ การ.....

ประธานสภาผู้แทน : เกี่ยวมากกว่าไหนก็ไม่รู้ นี่เป็นบัญชีหมายเลข ๒ ข้าราชการครูการประถมศึกษาวิสามัญ อันได้เงินเดือนครู กรรมการคัดออก ถ้าท่านจะเอาตามเดิมรอไว้.....

นายวิรัตน์ สุขะพันธ์ (อ่างทอง) : มิได้ท่านประธาน กรรมการ.....

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว หมายเลข ๒ ของท่านนี้คงหมายถึง ๒ ใหม่ นี่ยังไม่ถึง รอเดี๋ยวก่อน

นายดุสิต บุญธรรม (ปราจีนบุรี) : บัญชีหมายเลข ๒ เดิมนี้หมายถึงบัญชีข้าราชการครูการประถมศึกษาวิสามัญทางกรรมการได้ตัดออกไปเสีย แต่ว่าบัญชีหมายเลข ๒ เดิมนี้มีความสำคัญพาท

ฟังไปถึง มาตราเดิมซึ่งได้ตกลงให้ตัดออกไป ก็ออกมา ๑๐๗ คือตัดคำว่า “ข้าราชการการประถมศึกษาวิสามัญ” ตัดคำว่า “การประถมศึกษา” ออกไปเสียเหลือแต่คำว่า “ข้าราชการครูวิสามัญ” ที่บัญญัติครูฉบับนี้ ถ้าหากว่าเสนอตามร่างรูปเดิมก็จะกลายเป็นไม่ตรงกับไม่เข้ารูปอันไหนได้ แต่ความจริงเจตนาที่ให้เป็นไปตามบัญญัติรายชื่อวิสามัญนั่นเอง ข้าพเจ้าขอเรียนไว้เสียก่อน เพราะว่าเกรงว่ากรมการจะหาว่าข้าพเจ้าไม่ได้พูดไว้และจะเล่นลั่นกับข้าพเจ้า จึงขอกราบเรียนไว้ว่า ถ้าหากว่าจะยื่นตามร่างนี้ก็ขอแก้ไขด้วยว่า บัญชีหมายเลข ๓ ข้าราชการครูวิสามัญให้ตรงกับมาตรา ๑๐๗ การที่ข้าพเจ้าได้ขอให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้มีบัญญัติอัตราเงินเดือนข้าราชการวิสามัญไว้ด้วย ก็เพราะได้เหลือบไม่เห็นในบันทึกต่อไปว่าอัตราเงินเดือนข้าราชการวิสามัญนั้นให้เป็นไปตามที่กระทรวงการคลังกับ ก.ค. จะได้ตกลงกัน ถ้าหากว่าจะได้พิจารณาให้ดีแล้ว ท่านจะเห็นได้ว่าการที่กระทรวงการคลังกับ ก.ค. ตกกลงกันนั้นไม่มีหลักประกันอันแน่นอนแล้วว่าคนชั้นผู้น้อยเหล่านั้นจะได้รับความยุติธรรมอันดี จะได้รับความเห็นอกเห็นใจเป็นอันดี ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะทำปร่าแต่จะยืนยันว่าคามธรรมทาสวิสัยของคลังถ้าหากว่าไม่ถูกอำนาจอะไรบีบบังคับจริง ๆ

จ้ง ๆ แล้วก็คงไม่ให้เงินอะไรง่าย ๆ เพราะฉะนั้น คลังคงชี้เหนียว แต่มาถึง ก.ค. แล้วท่านโปรดพิจารณาดูให้ดี ก.ค. ประกอบด้วยรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้แทนคุรุสภาและผู้แทนมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเขียนส่งเลขไปด้วยซ้ำ... แล้วไม่ได้บอกกับผู้แทนมหาวิทยาลัยจะเอาที่คนอะไรแน่ การไม่เขียนไว้ชัดเจนเช่นนี้มีความผิดอยู่ด้วย เพราะถึงเวลาไหน ก.ค. เสียงไหวกข้างมากก็ไหวตกกันได้ วิธีตั้งผู้แทนมหาวิทยาลัยก็อาจจะไวคหรืออะไรก็ได้เพราะไม่ได้กำหนดจำนวนไว้ มหาวิทยาลัยอาจจะส่งมาหลาย ๆ คนก็ได้ แล้วคุรุสภามี ๒ ท่านเท่านั้นจะไหวคแล้วก็จะแจ้งทุกครั้งก็เป็นได้ เพราะว่าบรรดาผู้ที่ใหญ่เป็นโคเป็นต้นที่ท่านรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดี ท่านต่าง ๆ เหล่านั้น ข้าพเจ้าไม่อยากจะว่าเมื่อได้เคยโคขึ้นไปจากตำแหน่งต่ำซึ่งได้ขึ้นมาแล้วในบางครั้งก็ได้สัมผัสสุข ตีเค็ม เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าไม่ไว้ใจ ก.ค. จะได้ให้ความยุติธรรมแก่พวกข้าราชการชั้นผู้น้อยเหล่านี้ จึงขอกราบเรียนต่อ สภาว่าอย่าปล่อยให้บรรดาครูทั้งหลายซึ่งจะเป็นครูวิสามัญ เพราะเหตุที่กรมการท่าน ไม่ยอมรับค่าตกลงของพวกเราในสภานี้ เพราะเหตุว่าไม่ถูกใจของท่านถึงที่พูดได้พูดในสภา มา เมื่อไม่ถูกใจผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ในคณะกรรมา-

ธิดาก็ไม่ยอมรับ ข้าพเจ้าไม่อาจจะยอมให้เป็นเช่นนั้นได้ เพราะว่าถ้าหากทำให้เป็นไปตามเรื่องของ ก.ค. แล้วท่านสมาชิกผู้มีเกียรติโปรดอย่าลืมว่าเรื่องของ ก.ค. ตกลงกับกระทรวงการคลังไปแล้ว ท่านรัฐมนตรีหรือ ก.ค. ต่างไม่เห็นใจแต่ก็จะอ้างว่าพวกเหล่านี้เป็นกระทรวงคลังแล้ว ก็ใช้สันตะปาต ไปสะบักมาคังที่ท่านได้เห็น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอกราบเรียน ข้าพเจ้าจะไม่ต่อรองกรรมาธิการเพราะรู้สึกว่่าไร้ประโยชน์ จึงขอกราบเรียนต่อสภานี้ว่า ถ้าหากว่าท่านเห็นใจบุคคล ซึ่งเขาอ้างว่าเป็นกระทรวงคลังของประเทศ ท่านเห็นใจบุคคลซึ่งจะเป็นบิดาจารย์ของเยาวชนแห่งชาติต่อไปข้างหน้า เป็นพวกที่สอบ ก.ช. อะไรมาเป็นลำดับแล้ว เห็นใจพวกนั้นซึ่งจะได้บั้นและก่อให้เกิดรากฐานในการศึกษาขึ้นมา โปรดอย่าได้ให้เงินเดือนของเขาได้เป็นไปตามอารมย์ของ ก.ค. ดังร่างซึ่งได้เสนอมาถ้าหากเป็นไปเช่นนั้นก็เป็นดังที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนหลายครั้งแล้วว่า บรรดาท่านอธิบดี ท่านรัฐมนตรี เหล่านี้แล้ว แล้วจะไม่เห็นใจ ถ้าหากว่า ก.ค. นั้นจะมีผู้แทนของพวกเหล่านี้เข้าไปสักครั้งหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าจะยอมให้ ถ้าท่านทั้งหลายพิจารณาคุณูปการจะให้ดีแล้ว ถ้าข้าพเจ้าจะพูดเรื่องอยู่นั้นแล้วก็เป็นเรื่องของแฮมป์ร็อยเออร์ยูเนียน ถือเป็นสมาคม

ของนายจ้าง ไม่ใช่สมาคมของลูกจ้างหรือสมาคมครู แต่นี้ครูสภาก็เป็นตัวแทนของนายจ้างและมีผู้แทนครูเข้าไปถึงคนเท่านั้นเอง ท่านกรรมาธิการก็เป็นกรรมาธิการครูสภาอยู่ด้วย ท่านคงจะยอมรับ เพราะว่ามิได้ผู้แทนเข้าไปสองคนเท่านั้นจะได้อะไร ขอให้ท่านกรรมาธิการซึ่งเป็นหัวหน้ากองประชาบาลเมื่อท่านต้องการอะไรจะเสนอความเห็นเข้าไป แต่เมื่อ ก.ค. ส่วนข้างมากเขาไม่เห็นใจ หรือเมื่อเห็นเป็นผู้น้อย สัมผัสชาติเต็มเสีย ท่านจะไปไว้ใจอะไรกับคนพวกนั้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอกราบเรียนต่อสภานี้ว่าอย่าให้เป็นไปตามอารมย์ของ ก.ค. เลยขอให้เป็นหลักประกันรับรองให้ความยุติธรรมที่ผู้น้อยทั้งหลายจะรับไว้ ข้าพเจ้าจึงขอกราบเรียนต่อสภานี้ไว้ว่า ขอให้ยืนยันไว้ตามร่างเดิมคือให้มีอัตราข้าราชการครูวิสามัญไว้ด้วย แต่ขอเรียนต่ออีกสักนิดว่าเพราะว่ากรรมาธิการมีโอกาสมากกว่าข้าพเจ้า จะต่อสักก็ครั้งก็ได้ ข้าพเจ้าขอท้าทายไว้ว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้ทุกครั้งที่ท่านยืนยันขึ้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมาธิการ) :

ในการพิจารณาว่าร่างพระราชบัญญัตินี้เรายอมถือระเบียบแบบแผนในข้อบังคับและยอมถือระเบียบแบบแผนตามเหตุผลที่สภานี้ได้ลงมติ เพราะฉะนั้น ในเรื่อง

ข้อบังคับมีประการใด การที่จะฝ่าฝืนข้อ
 บังคับนั้นข้าพเจ้าคิดว่าไม่ใช่เรื่องที่สภานี้
 ควรจะกระทำ อีกประการหนึ่งในเรื่อง
 ที่สภานี้จะลงมติประการใดนั้นก็ย่อมถือ
 เสียงข้างมาก เพราะฉะนั้น กรรมการ
 นี้จะมีความเห็นประการใดก็ตาม บาง
 ครั้งกรรมการนั้นก็เคยแพ้สภานี้ก็มีเช่น
 เดียวกัน จึงเรียนให้สภานี้ได้รับทราบ
 ไว้ ตามบัญชีที่กรรมการคัดออกนั้นก็
 ก็ขอเรียนชี้แจงว่าตามบัญชีนั้นเราตั้งต้น
 ด้วยอัตรา ๑๖ บาทเรื่อย ๆ ไปจนถึง ๑๐๐
 บาท แต่ความจริงที่เป็นอยู่ปัจจุบันนี้อัตรา
 เงินเดือนครูประจำบาลทั่วราชอาณาจักร
 ก็ตั้งต้นด้วย ๑๖ บาทอยู่แล้ว ในปีงบประมาณ
 พ.ศ. ๒๔๕๐ นี้ ครูประจำบาลทั่ว
 ราชอาณาจักรไม่มีใครได้รับเงินเดือนต่ำ
 กว่าอัตราที่กำหนดไว้ในร่างนี้คือ ๑๖ บาท
 ไว้แล้วทั้งสิ้น นี่เป็นคำยืนยันของหัวหน้า
 กองโรงเรียนประจำบาล เมื่อเป็นดังนี้แล้ว
 การที่จะคงร่างนี้ไว้หรือไม่ ผลก็เป็นอย่าง
 เดียวกัน ในการที่เราจะมีอัตราไว้กับเรา
 กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข ๒ ผลก็ย่อม
 เท่ากันนั่นเอง ในการที่เราตัดบัญชีหมายเลข
 ๒ นี้ออกเราไม่มีความมุ่งหมายประ
 ภาวใดที่จะลดฐานะครูประจำบาลเหล่านั้น
 ให้ต่ำกว่ามาตรฐานตามที่ร่างไว้ในบัญชีนั้น
 ก็หาไม่ การอภิปรายเพื่อความเข้าใจอันนี้
 ผู้อภิปรายควรจะศึกษาเท่าที่ควรศึกษาให้
 สัมกับเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษามาพอสมควร

นายบุญช่วย อรรถากร (มหาสาร
 กาม) : ข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นบางอย่าง
 คล้ายกับคุณกุสิต แต่บางสิ่งบางอย่าง
 ข้าพเจ้ามีความเห็นขัดแย้งอยู่เหมือนกัน ใน
 ข้อนี้เกี่ยวกับบัญชีหมายเลข ๓ หมายเลข ๔
 ซึ่งไม่ได้พิจารณาในขณะนั้นแต่มีข้อสั
 พันธ์กันอยู่มากในเรื่องนี้ที่ควรพิจารณาคือ
 คู่กันไปในเรื่องบัญชีหมายเลข ๓ เดิม ซึ่ง
 เริ่มอัตราตั้งแต่ ๑๖ บาทขึ้นไปนั้น ข้าพเจ้า
 รู้สึกว่าหากคิดตามบัญชีเดิมจะไม่เป็นที่พึง
 พอใจแก่บรรดาสมาชิกเป็นส่วนมากทีเดียว
 แต่อย่างไรก็ดีข้าพเจ้ายังคิดว่าท่านกรรมา
 ธิการคงจะกรุณาเห็นอกเห็นใจในอันที่
 ข้าพเจ้าจะขอร้องว่า ขอให้กรรมการได้
 พิจารณาปรับปรุงใหม่โดยวางอัตราหรือ
 เป็นบัญชีอีกบัญชีหนึ่ง ซึ่งอนุโลมตามบัญชี
 หมายเลข ๑ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกันแล้ว
 ก็เชื่อว่าท่านสมาชิกในสภานี้คงจะพึงพอใจ
 มาก และอีกนัยหนึ่งถ้าหากท่านจะแก้ไข
 ในบัญชีหมายเลข ๔ ซึ่งก็เป็นหมายเลข ๒
 ให้มีลักษณะที่ให้มีมีการพิจารณาให้ ก.ค.
 พิจารณาอนุโลมโดยถือตามบัญชีหมายเลข
 ๑ เป็นหลักแล้วก็จะเป็นการเหมาะสม จึง
 ใคร่ที่จะขอเรียนวิงวอนขอความกรุณาท่าน
 กรรมการได้โปรดกรุณาตามนัยนี้ก็จะ
 เป็นพระคุณมาก อย่างไรก็ตามก็คิดว่า
 ในเรื่องนี้มาสู่าระที่ ๒ แล้ว แล้วกรรมา
 ธิการก็ได้แก้ไขมาจนถึงขนาดนี้แล้วสภาก็ไม่

อาจที่จะแก้ไขไปในลักษณะอื่นได้ นอก
จากจะขอร้องต่อรองต่อกรมการคลัง
กล่าวนี้ ข้าพเจ้าคงหวังในความกรุณา
เป็นที่ยิ่ง

ขุนคลังทูลศึกษากร (กรมการ) :
บัญชีในวรรค ๓ ที่ท่านสมาชิกข้อใจซึ่งนั่ง
เมื่อกันนี้ ขอเรียนว่าในการที่ตัดบัญชีนี้ออก
ข้าราชการฝ่ายครู ซึ่งมีข้าราชการครูสามัญ
ซึ่งในที่นี้ยกฐานะครูประจำตำบลขึ้นเป็น
ข้าราชการสามัญและวิสามัญตามพระราช
บัญญัตินี้แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วบัญชี
ข้าราชการครูประถมศึกษามัธยมศึกษาและวิสา
มัธยมจึงไม่จำเป็นต้องมีปรากฏไว้ เพราะไป
ใช้ตามบัญชีหมายเลข ๑ ถ้าหากว่าครูประจำ
ตำบลคนใดได้เป็นข้าราชการครูสามัญ ก็
ใช้บัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๑ และถ้า
ไปเป็นข้าราชการครูวิสามัญก็ใช้ตามบัญชี
หมายเลข ๔ ซึ่งจะได้อภิปรายกันต่อไป
เพราะในบัญชีหมายเลข ๔ นั้นได้บอกว่า
เงินเดือนข้าราชการครูวิสามัญและข้าราชการ
การธุรการวิสามัญนั้น ให้เป็นไปตามที่
กระทรวงศึกษาธิการและ ก.ค. จะได้อนุมัติ
คราวนี้ก็มีปัญหาว่า เงินเดือนข้าราชการ
วิสามัญสำหรับครูประจำตำบลจะได้รับน้อย
ได้รับลดน้อยลงไปและไม่เป็นธรรมเพียง
ใดนั้น ขอเรียนชี้แจงวิธีการจัดตั้งนี้ว่า วิธี
นี้ได้ดำเนินการวิธีพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือนก็ได้วางวิธีการ
อัตราเงินเดือนวิสามัญไว้ว่า จะได้ให้เป็น
ไปตามที่จะได้ตกลงกับ ก.พ. ทั้งนี้ทางนี้ก็
ตกลงกับ ก.ค. และกระทรวงศึกษาธิการจะ
ได้ตกลงกับกระทรวงการคลัง ทั้งนี้ครู
ประจำตำบลในเวลานี้มีอัตรา ๑๔ บาทเป็น
อย่างต่ำ และในปี ๒๔๕๐ เป็น ๑๖ บาท
เป็นอย่างต่ำนั้น เมื่อจะตั้งอัตราวิสามัญเป็น
ลำดับขึ้นไปนั้น เงินเดือนอาจจะไม่ต่ำกว่า
๑๖ บาท และอาจจะสูงกว่า ๑๖ บาทก็ได้
อีกประการหนึ่งวิธีเขียนอัตราเงินเดือน
วิสามัญนั้น โดยทั่วไปถ้าหากว่าท่านดู
ตามบัญชีอัตราเงินเดือนซึ่งประกาศตาม
มาตรา ๖ ซึ่ง ก.พ. ประกาศอยู่ทุกวันนี้
ท่านจะเห็นได้ว่า อัตราวิสามัญนั้นก็เลื่อน
ตามแบบสามัญนั่นเอง แต่มีได้เรียงลำดับ
ชั้นจัตวา ชั้นตรี ชั้นโท ชั้นเอก ชั้นพิเศษ
แต่เรียงลำดับเรื่อยไปตามอัตราเงินเดือน
สมมติว่า ๓๐ บาท ๓๔ บาท ๔๒ บาท แต่
ไม่ได้บอกว่า ๕๐ บาทเป็นชั้นตรี ๑๕๐ บาท
เป็นชั้นโท หรือ ๓๕๐ เป็นชั้นเอก คือเรียง
ตามลำดับกัน และพระราชบัญญัตินี้ไม่
จำเป็นจะต้องเขียน เพราะเหตุว่าถ้าไป
เขียนเข้าแล้ว อัตราวิสามัญอาจจะไม่ตรง
และแตกต่างกันได้ เพราะข้าราชการวิสา
มัธยมนี้ได้มีลักษณะงานต่าง ๆ กันตามที่ทาง
ราชการจะจ้าง เพราะฉะนั้น หวังว่าท่าน
สมาชิกเมื่อกันนี้จะหายข้อใจ เพราะบัญชี

หมายเลข ๔ จะเป็นประโยชน์แก่ข้าราชการ
ครูวิสามัญ และจะไม่เป็นการเสียเปรียบ
เพราะกระทรวงศึกษาธิการจะทำนอกเหนือ
ไปกว่านั้นไม่ได้ และอีกประการหนึ่ง เงิน
เดือนเวลานี้ก็ตายตัวอยู่แล้ว ครูที่เป็น
วิสามัญเขามีเงินเดือนเท่าไร ก็ต้องคงไป
ตามนั้น และยิ่งกว่านั้นกระทรวงศึกษา
ธิการอาจจะปรับปรุงอัตราเงินเดือนให้สูง
ขึ้นก็ได้ หวังว่าท่านคงจะหายข้องใจ

ร้อยโท จารุบุตร เรื่องสุวรรณ (ซอน
แก่น) : ข้าพเจ้ามีความข้องใจอยู่ในการที่
คณะกรรมการได้ตัดบัญชีนั้นออกไป เท่า
ที่ท่านกรรมการได้แสดงให้เห็นทราบก็
มีข้อความขัดกัน ซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจที่จะ
เชื่อข้างไหนได้ ท่านกรรมการท่านที่
เป็นรัฐมนตรีก็แสดงบอกว่าอัตราเงินเดือน
ขั้นต่ำของครูประจำบาลนั้นเป็น ๑๖ บาท
แล้ว ที่อื่นอีกท่านหนึ่งก็ยอมรับบอกว่าอัตรา
ขั้นต่ำนั้นเป็นเพียง ๑๔ บาท ความไม่แน
นอนมีอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าก็
ไม่สามารถจะเชื่อท่านผู้ใดได้ ในระหว่าง ๒
ท่านนี้ แม้แต่ในชั้นกรรมการความโลเล
หรือความไม่แนนอนยังมีถึงเพียงนี้ ที่นี้ถ้า
หากว่าไปถึงชั้นการตกลงกันระหว่าง ก.ค.
กับกระทรวงคลังนั้น ความแนนอน ความ
กล้าเถลี่ยหรือความกล้าหวัง ไม่ได้นั้น
จะมีสักเพียงไหน ข้าพเจ้าจึงเป็นห่วง
ข้าพเจ้ามีความหวังดีต่อรัฐบาลคือว่าก่อน

หน้าที่พระราชบัญญัติครูนี้จะเสนอเป็น
พระราชบัญญัตินั้น ก็มีชาวแพร่สัพททั่ว ๆ
ไปว่าอัตราขั้นต่ำที่สุดของครูประจำบาลนั้น
อัตรามาตรฐานขั้นต่ำของเงินเดือนนั้นจะ
เป็นอัตรา ๑๖ บาท ชาวเรื่องนี้ครูประจำ
บาลเชื่อและเป็นที่รับทราบกันดีอยู่แล้ว
เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าเรามีกฎหมายจะมี
บัญญัติอัตราให้แน่นอนลงไปเป็นที่ พึงคาด
หวังของเราได้แล้ว ความอุ่นอกอุ่นใจ
หรือผลทางจิตใจที่เขาได้รับนั้นก็จะมีมาก
ขึ้น ในฐานะที่ข้าพเจ้ามีความหวังดีต่อ
รัฐบาลนี้และได้มีทางหวังดีต่อทนาย
กรรมการชุดนี้ ก็อยากจะขอความกรุณาวิงวอน
ท่านขอได้โปรดให้ความมั่นใจแก่บรรดาครู
ประจำบาลทั้งหลายอย่าให้เป็นไปตามอา
มรณ์ของใคร หรืออย่าให้เป็นไปตามอัตโน
มัติ ขอให้มีการกฏชัดเจนในร่างกฎหมาย
ฉบับนี้ ขอให้บัญญัติอัตราให้เป็นการแน
นอนเพื่อเป็นความอุ่นใจและมั่นใจของครู
ประจำบาลทั้งหลาย

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรม
ธิการ) : ข้าพเจ้านั่งฟังเมื่อกี้ ท่านขุน
กองฤทธิฯ ได้ชี้แจงว่าเงินเดือนครูประจำบาล
ทั่วราชอาณาจักร ๑๖ บาทนั้นจริง แต่ก็
มีข้อต่อมาว่าในปี ๒๔๙๐ นั้นเป็น ๑๖ บาท
หมดแล้ว ตอนนี้อย่างที่ท่านจะนั่งเพลินไป
ก็อาจจะเป็นที่ ในเรื่องนั้นก็ปรากฏในราย
งานการประชุมแล้ว เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า

ขอยืนยันว่าเงินเดือนครูประจำบาททั่วราชอาณาจักรนั้นเป็น ๑๖ บาทในวันที่เราพูดกันอยู่นี้ทั่วราชอาณาจักรแล้ว ขอยืนยันอีกครั้งหนึ่ง ที่ว่าชั้กกันนั้นความจริงไม่ชั้กแต่ท่านพูด ๒ ประโยคอยู่ที่ทำให้ท่านเข้าใจผิดไป อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงว่าสำหรับครูประจำบาทซึ่งเราเรียกกันโดยทั่วไปนั้น ต่อไปในบุคคลใดได้รับวุฒิครูแล้ว ก็จะต้องเป็นครูสามัญไม่เข้าอัตรานี้ หรือถ้าผู้ใดมีวุฒิตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายครูนี้แล้ว ก็ไปเป็นครูสามัญไม่เก็บเงินเดือนทางอัตราวิสามัญนี้ สำหรับอัตราวิสามัญนี้ถ้าเราจะมีไว้บางข้อสำหรับคนที่ยังไม่มียุติถึงขั้นนั้น เป็นต้นว่าบางท้องที่ก็อาจจะเอาผู้ที่สอบประถม ๔ เป็นครูก็ได้ บางท้องที่อาจมัธยม ๑-๒ หรือ ๓ ก็ได้ แต่ถ้าท้องที่ใดการศึกษาแพร่หลายถึงมัธยม ๖ แล้ว ผู้ที่สอบมัธยม ๖ ได้ก็เข้าเป็นครูสามัญได้รับเงินเดือน ๓๐ บาทก็เลื่อนขึ้นไป ๓๕-๔๐-๔๕ แต่ถ้าที่ใดการศึกษาแพร่หลายถึงขั้นเตรียมอุดมศึกษาแล้วอาจจะใช้เตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ ก็ได้ แต่เพราะในกรณีครูประจำบาทนั้นเราได้ยอมรับกันว่าการศึกษาระดับเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๒ นี้จะมีได้เฉพาะในจังหวัดเท่านั้นคงจะไม่มีไปถึงอำเภอ เพราะฉะนั้น จึงรับกันได้ว่าบุคคลที่สอบไล่ได้ชั้นมัธยม ๖ ถ้าประสงค์

จะเข้าเป็นครูประจำบาทก็จะเข้าได้ในอัตราสามัญ เมื่อเข้าในอัตราสามัญแล้วก็ได้รับเงินเดือนตามบัญชีหมายเลข ๑ แต่ผู้ที่มีวิชาต่ำกว่านั้นก็ เป็นครูวิสามัญซึ่งจะต้องตั้งต้นด้วยเงินเดือน ๑๖ บาท และเลื่อนขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามแต่กำลังเงินของประเทศ จะอำนวยความสะดวกและอาจจะมีขั้นเว้นก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ายังเชื่อว่าในฐานะที่เราได้เลื่อนครูเงินเดือน ๒๐ บาท เป็น ๓๐ บาทเข้าขั้นสามัญแล้วครูที่รับราชการอยู่ในวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ผู้ที่ได้รับเงินเดือน ๑๖ บาท และจะเลื่อนขึ้นไปอีกนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าทางกระทรวงศึกษาธิการก็ต้องพยายามตามสมควร ส่วนครูวิสามัญซึ่งมีอัตราสูงกว่า ๓๐ บาท ซึ่งมีได้เช่นครูวิสามัญซึ่งเป็นครูช่างไม้ ช่างทอ ช่างเหล็ก หรือครูอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในพวกอาชีวะศึกษา ซึ่งบุคคลเหล่านี้อาจจะจ้างมาเป็นพิเศษโดยเขาไม่มีคุณสมบัติถูกต้องตามข้าราชการครูสามัญ แต่เขามีความรู้พิเศษในทางอาชีวะศึกษา ก็อาจจะจ้างมาได้ ถึงแม้ในโรงเรียนประจำบาทบางรายเราอาจจะจ้างครูกรรมฝีมือหรืออาชีวะซึ่งให้เงินเดือน ๑๐๐ บาทหรือมากกว่านั้นก็ ได้ ซึ่งท่านจะเห็นได้แล้วว่ากรรมวิธีการขณะนี้ ได้ยกฐานะครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาระดับขึ้นเป็นถึงขั้นโท ในกรณีเช่นนี้เราอาจจะมีครูวิสามัญ ซึ่งให้

ความเหมาะสมในเรื่องนี้ เช่นการศึกษา
 ทั่ว ๆ ไปเราอาจจะจ้างครูวิสามัญ ๔๐๐-
 ๕๐๐-๖๐๐ บาทก็ได้ตามความเหมาะสม
 กับเหตุการณ์ แต่ถ้าเราจะจำกัดว่าเป็นครู
 วิสามัญแล้วให้เพียง ๑๐๐ บาทเช่นนี้ในทาง
 ปฏิบัติก็ย่อมเป็นไปได้ เพราะถ้าเราจะ
 เปลี่ยนหัวข้อว่าเป็นครูวิสามัญอย่างเดียว
 แล้วเราจะเห็นว่าครูวิสามัญซึ่งสอนอยู่ใน
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ดี หรือโรงเรียน
 ทั่วไปก็ดี จะเห็นว่าครูเหล่านี้มีเงินเดือนสูง
 กว่าอธิบดีก็มี ซึ่งเราถือว่าเป็นครูวิสามัญ
 เหมือนกันแต่ไม่ใช่ข้าราชการวิสามัญเลย ๆ
 เพราะฉะนั้น การที่กำหนดไว้ในบัญชีหมายเลข
 ๒ ตามที่กรมการศึกษาก่อนนั้นก็เปลี่ยนแปลง
 ไปได้ตามควร และเพื่อป้องกัน
 ความเข้าใจผิดข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า
 ครูประจำบาลที่ราชอาณาจักรขณะนี้ได้รับ
 เงินเดือนขั้นต่ำ ๑๖ บาทแล้ว และถ้าพระ-
 ราชบัญญัติที่ได้ออกใช้แล้วจะทำให้ผู้ที่เลื่อน
 ฐานะเป็นครูสามัญได้รับเงินเดือนขั้นต่ำ
 ๓๐ บาทและพวกที่ ได้รับเงินเดือน ๒๐ บาท
 ก็ให้เลื่อนขึ้นไป ต้องเลื่อนขึ้นเป็น ๓๐ บาท
 เป็นครูสามัญ นี่อีกทางหนึ่ง สำหรับข้า-
 ราชการทั่ว ๆ ไป การที่กรมการศึกษาระขอ
 บประมาณให้ได้เลื่อนเงินเดือนครูวิสามัญ
 เหล่านี้จะให้ได้รับอัตราเลื่อนขึ้นมากหน่อย
 คนละหนึ่งคั่น ข้าพเจ้าเข้าใจว่ารัฐบาล
 และสภาผู้แทน

ประธานสภาผู้แทน : สำหรับบัญชี
 หมายเลข ๓ ข้าพเจ้าคิดว่าจะลงมติได้แล้ว
 ยังมีหมายเลข ๔ เกี่ยวพูดในหมายเลข ๔
 ผู้ใดเห็นสมควรตัดบัญชีหมายเลข ๓ เดิม
 ตามกรรมวิธีการตัดออก ขอให้ไปรคย
 มือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่า
 คงไว้ตามที่สมาชิกขงใจ ไปรคยมือขึ้น

สมาชิกยกมือส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ที่เห็นควร
 คงไว้ตามที่สมาชิกขงใจส่วนน้อย แพ้
 เป็นอันว่าตัดออกตามกรรมวิธีการ

ต่อไปหมายเลข ๔ ซึ่งกรรมวิธีการ
 เปลี่ยนเป็นหมายเลข ๒ คุณวิรัชศักดิ์ใจ
 อะไรหรือ

นายวิรัช ศุขะพันธ์ (อุบลทอง) :
 ขอบคุณท่านประธาน ข้าพเจ้าขอชี้แจงต่อ
 จากที่ได้ชี้แจงไว้เมื่อสักครู่นี้ก็เพื่อจะให้
 วิวัฒนาการของครูประถมศึกษา แล้วเป็น
 การปฏิวัติกันเสียที่ ดังที่ได้กล่าวแล้ว
 เพื่อในการนี้ข้าพเจ้าได้ใช้เทคโนโลยีอบรม
 กรรมวิธีการแล้วก็ได้ผล แต่ทั้งนี้หวัง
 ว่ากรรมวิธีการคงเห็นใจในการที่ข้าพเจ้าได้
 ให้จิตสำนึกไปแล้ว เพราะฉะนั้น หวังว่า
 ความปรารถนาที่ข้าพเจ้าได้กล่าวนี้จะเป็น
 เรื่องก็ได้ปรากฏซึ่งผู้แทนฝ่ายรัฐบาลขอให้
 ยินยอมไว้ ความหลักเกณฑ์ท่านว่าผู้แทน

รัฐบาลไม่ขัดข้อง กรรมการเห็นว่าเรื่องนี้รัฐบาลควรรับไว้พิจารณา เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ถ้ามาตรวจดูตามร่างไม่ปรากฏ เพราะฉะนั้น อยากทราบว่าการดำเนินการอย่างนี้คงที่ขอประทานโทษ คุณตุสิต บุญธรรม ได้กล่าวแล้วว่าไม่มีหลักประกัน ไม่มีความเชื่อถืออะไร ... เพราะฉะนั้น จะให้เกิดผลอย่างไรที่รับไว้พิจารณาหรือรัฐบาลไม่ขัดข้อง ไม่ขัดข้องอย่างไร ไม่เห็นมีว่าอย่างไร อยู่หนึ่ง ๆ เพราะฉะนั้น จะยืนยันอย่างไร อยากจะฟังในเรื่องนี้ที่กรรมการได้ชี้แจงแล้วตามที่ ข้าพเจ้าได้กล่าวอภิปรายในมาตรา ๑๐๑ ข้าพเจ้าขอเรียนท่านประธานว่า ท่านประธานกล่าวว่า ข้าพเจ้าตำหนิ คณะราษฎร

ประธานสภาผู้แทน : ไม่เอาละ เอาบัญชีหมายเลข ๒ อย่าถือว่าต่อชานเลย

นายวิรัตน์ ศุขะพันธ์ (อ้างทอง) : ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าว.....

ประธานสภาผู้แทน : จะพูดก็พูดในบัญชีหมายเลข ๒

นายวิรัตน์ ศุขะพันธ์ (อ้างทอง) : ข้าพเจ้าขอเรียนท่านประธานว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงคณะราษฎรเลย ขอเรียนให้ทราบ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (กรรมการ) : ผู้คดีนี้ขอแปรญัตติเบี่ยงกันการสำหรับให้ครุในเรื่องนี้ โดยรายงานก็ปร

กว่ารัฐบาลรับไปพิจารณาในการที่จะให้มีเบี่ยงกันการ เมื่อรัฐบาลรับไปพิจารณาแล้วก็ต้องหมายความว่ารัฐบาลรับไปพิจารณาในเรื่องเบี่ยงกันการนี้ ตามระเบียบที่ได้ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ก็มีเบี่ยงกันการอยู่แล้วซึ่งทางกระทรวงการคลังได้เคยวางระเบียบในเรื่องที่จะให้เบี่ยงกันการแก่ข้าราชการในท้องที่ที่กันการ เพราะฉะนั้น สมมติชี้แจงว่า เมื่อรัฐบาลรับไปพิจารณาแล้ว ก็ไม่ปรากฏในรายงานนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงว่ากรรมการนี้ได้ให้ข้อสังเกตไว้ในนั้นซึ่งรัฐบาลรับไปพิจารณา ซึ่งรัฐบาลจะรับข้อสังเกตไปพิจารณาตามที่บันทึกไว้ ซึ่งรัฐบาลรับไปพิจารณาแล้ว ท่านก็พอใจตามรายงานนั้น

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : พระราชบัญญัติฉบับนี้ดูเหมือนว่าเหลืออีก ๒ - ๓ บรรทัดก็จะสิ้นสุดแล้ว ก็จะถึงวาระที่ ๓ แล้ว ถ้าเช่นนั้นบรรทัดหมายเลข ๒ นี้กรรมการแก้ไขก็ดีเพิ่มเติมก็ดี ข้าพเจ้าใคร่จะขออภิปรายดังนี้ คือว่า ในเมื่อทางรัฐบาลหรือทางคณะกรรมการได้มีการแปรญัตติหรือมีการแก้ไขเลื่อนฐานะของครูสามัญขึ้นไปถึงอันดับ ๑ เป็น ๓๐ บาทแล้ว ก็ยังทิ้งบุคคลไว้อีกพวกหนึ่ง ก็คือบุคคลซึ่งเป็นครูวิสามัญหรือวิสามัญฝ่ายธุรการ บุคคลประเภทหลังนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าในกระทรวงศึกษาธิการมีไม่น้อย อาจ

จะเป็นเรือนพันก็ได้ ซึ่งการแก้ไขในกฎหมายฉบับนั้นนี้ ทางกรมการศาหาก็ได้มีการแก้ไขหรือปรับปรุงอัตราเงินเดือนของพวกเขาซึ่งเป็นวิสามัญหรือวิสามัญรุกรการหรือฝ่ายครุแม่แต่ไม่น้อย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็ยังไม่มีหลักประกันในอันที่เราพอจะช่วยเหลือบุคคลชั้นวิสามัญ ซึ่งมีจำนวนเรือนร้อยเรือนพันอีกได้ ไหน ๆ ก็ได้ปรับปรุงฐานะครุให้ดีขึ้นในตำนสามัญแล้ว ซึ่งข้าพเจ้ามีความยินดีกับกรมการศาหด้วย ส่วนครุวิสามัญหรือวิสามัญรุกรการก็ตีไม่มีโอกาสจะช่วยเหลือ เราเขียนไว้ลม ๆ แล้ว ๆ เท่านั้นเอง ว่ากระทรวงคลังกับ ก.ค. จะกำหนดกันเอง ส่วนหลักประกันเขียนไว้เท่านั้นยังจะเป็นการเพียงพอในการช่วยเหลือหรือร่วมมือแต่ประการใดหรือไม่ และกรมการศาหได้รับรองว่าครุวิสามัญมีอัตราเงินเดือนอย่างต่ำเวลานี้เล็กน้อยกว่า ๑๖ บาทแล้ว ก็เป็นอันหนึ่งที่เราจะต่อรองกับกรมการศาหได้ ทั้งนี้ ข้าพเจ้าขอให้เดิมต่อท้ายกระทรวงการคลังกับ ก.ค. ที่ตกลงกันว่าแต่อย่างน้อยไม่ต่ำกว่าอัตรา ๒๐ บาท คือครุวิสามัญหรือวิสามัญในรุกรการก็ตี อัตราอย่างต่ำที่สุดไม่ต่ำกว่า ๒๐ บาท เราควรจะมิหลักประกันในการจะปรับปรุงครุรุกรการวิสามัญอย่างเพียงพอเพื่อให้เขียบฐานะ ๑๖ บาทเป็น ๒๐ บาท นี้เป็นการต่อรองของข้าพเจ้าซึ่งก็ใกล้ กับของท่ากรมการศาห

แล้ว ยังต่อรองกันอีกเพียง ๒ บาทเท่านั้น คือขอให้มีการเติมตอนท้ายให้เป็นหลักประกันความมั่นคงกับข้าราชการสามัญคือให้เงินเดือนอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๒๐ บาท เพราะยังมีครุอีกจำนวนเรือนร้อยเรือนพันซึ่งกำลังรอคอยความหวังอันนี้อยู่ และถ้าเป็นอย่างนี้แล้วพรรคประชาชนก็จะสนับสนุน

ประธานสภาผู้แทน : กรมการศาหไม่ตกลง ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยก็จะหมดแล้วบัญชีหมายเลข ๔ ซึ่งเปลี่ยนมาเป็นหมายเลข ๒ นี้ ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามที่กรมการศาห เมื่อยังมีผู้ติดใจข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยว่า บัญชีหมายเลข ๔ นี้ควรจะลงมติได้แล้วหรือยัง ผู้ใดเห็นสมควรลงมติได้แล้ว ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาผู้แทน : ตกกลงมติได้ ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามที่กรมการศาหได้แก้ไข ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปทางร่างเดิม

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนเดียว

ประธานสภาผู้แทน : ตกกลงให้เป็นไปตามที่กรมการแก้ไข หมทวาระที่สอง ต่อไปขอให้ที่ประชุมพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นสมควรให้พระราชบัญญัติฉบับนี้ออกใช้เป็นกฎหมายต่อไปได้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็นด้วย

ไม่มีสมาชิกยกมือ

เลขาธิการรัฐสภา : เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาคราวต่อไป ข้าพเจ้าได้รับญัตติขอเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระถึง ๔ ฉบับ ก็จะขอมติที่ประชุมเสียวันนี้ว่าจะเปลี่ยนหรือไม่เสียก่อน ฉบับหนึ่งของรัฐบาลมีความว่า เมื่อหมทพระราชบัญญัติครุแล้วให้เอาร่างพระราชบัญญัติข้าราชการการเมืองของรัฐบาลต่อ ขอเชิญท่านสมาชิกเพื่อให้ครบองค์ประชุม อีกฉบับหนึ่งของนายศิริ เพ็ชรโรจน์ บอกว่า ถ้าเสร็จพระราชบัญญัติครุแล้วให้เอากฎหมายสร้างทาง อีกฉบับหนึ่งของขุนพิพิธสุขอำนาจ มีความว่า ถ้าหมทพระราชบัญญัติครุแล้วให้เอาพระราชบัญญัติอากรฆ่าสัตว์ รวมความว่าอยู่ที่ท้ายพระราชบัญญัติครุทั้งหมด อีกฉบับหนึ่งของคุณทองปาน วงศ์สง่า บอกว่า เมื่อหมทพระราชบัญญัติครุแล้วให้เอา

พระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน เจ้าของจะชี้แจงอะไรหรือไม่

พลเรือตรี ถวัลย์ ชิงรงนาวาสวัสดิ์ นายกรัฐมนตรี : ทางรัฐบาลคิดว่าบางที่จะไม่ต้องโต้เถียงไหวตกกัน คือว่าที่มีท่านสมาชิกคือนายศิริ เพ็ชรโรจน์ ได้เสนอไว้คราวก่อนรัฐบาลไม่ขัดข้อง ถ้าจะต่อจากนายศิริ คือพระราชบัญญัติสร้างทางแล้วก็พระราชบัญญัติข้าราชการการเมืองแล้วส่วนอีก ๒ ท่านก็เอาต่อไป คือ ของขุนพิพิธสุขอำนาจ นายทองปานต่อหลัง เข้าใจว่าท่านประธานถามเขา ๆ อาจจะยอม

นายทองปาน วงศ์สง่า (สกลนคร) : ก็เห็นจะไม่ต้องขอมติอะไร คือถ้าหากว่าทางรัฐบาลต่อของคุณศิริแล้วของกระผมต่อจากรัฐบาลอย่างนั้นก็ได้

ประธานสภาผู้แทน : รัฐบาลตกลงถ้าอย่างนั้นไม่ต้องขอมติที่ประชุม ขอให้เป็นอย่างนี้ คือต่อจากนี้ไปพระราชบัญญัติสร้างทางของคุณศิริ เพ็ชรโรจน์ หมทคุณศิริ เพ็ชรโรจน์ แล้วของรัฐบาล หมทของรัฐบาลแล้วของคุณทองปาน วงศ์สง่า แล้วเมื่อหมทของคุณทองปานแล้วถึงขุนพิพิธสุขอำนาจ ท่านขุนจะว่าอย่างไร

ขุนพิพิธสุขอำนาจ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : ข้าพเจ้าจะขอมติที่ประชุมว่าจะเปลี่ยนระเบียบวาระ

ทามนี้หรือไม่ ผู้ใดเห็นควรเปลี่ยนระเบียบ ท้าย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
 วาระทามนี้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น สมาชิกยกมือส่วนน้อย
 สมาชิกยกมือส่วนมาก ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่า
 ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดไม่เห็น ทกลงให้เปลี่ยนระเบียบวาระ เลิกประชุม
 เลิกประชุมเวลา ๑๗.๓๕ นาฬิกา

ประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์	ผู้ทำรายงาน
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	"
สุรินทร์ สิวลากร	"
สุพันธ์ จิตรถติก	"
ศิริ มนต์ไตรเวศย์	"
จำรูญ ปิยะมปุทระ	"
อารีรัตน์ ตูบุญ	"
โสมเฉลา สิวลากร	"
พิพัฒน์ เอกะโรหิต	"
อุคม พลอยสังวาลย์	"
อาจีน อิศวาต	"
เล็ก จารุณี	"

เจริญ ปัญฑโร
 เลขาธิการรัฐสภา
 พงษ์ ศรีจันทร์
 ประธานสภาผู้แทน